

Curățat și încheiat - Teologia Ultimei Generații

Larry Kirkpatrick

Larry Kirkpatrick

CURĂȚAT ȘI ÎNCHEIAT

Teologia Ultimei Generații în 14 puncte

SECȚIUNEA I

Cel mai slab dintre cei slabi spune povestea lui Isus

Amanda a intrat în casa noastră în luna aprilie, la vârsta de 4 luni și ne-a părăsit în iulie 2005. Soția mea, Pam și cu mine suntem asistenți maternali. Mama Amandei fusese narcomană. Perioada în care ea a locuit cu noi a coincis aproape perfect cu pregătirea acestei cărți. Cât timp a stat la noi, am văzut frumusețea a ceea ce era ea și ceea ce putea să devină. Nu vom putea uita niciodată bucuria și zâmbetul ei.

Când îi cădea vreun obiect din mână, noi i-l ridicam sau când se ghemuia într-un colț, o scoteam de acolo. Avea nevoie de noi pentru a-i da de mâncare, pentru a-i schimba scutecele. Avea nevoie de dragostea noastră. Am văzut-o începând să se ridice în capul oaselor, să meargă de-a bușilea, și am ajutat-o să pronunțe primele cuvinte (tata, mama).

O linișteam când plângea, ne jucam cu ea, îi cântam și o duceam la biserică. Trebuia să o supraveghem cu foarte multă atenție: un obiect oricât de mic pe care l-ar fi înghițit i-ar fi fost fatal. Era într-un tot dependentă de noi. Avea nevoie de noi pentru a supraviețui.

Patru luni mai târziu a fost încredințată tatălui său natural. Nu vom putea uita niciodată acea zi. După toate probabilitățile nu o vom mai vedea niciodată pe acest pământ. Este de așteptat ca ea să nu înțeleagă niciodată de ce eu și soția mea am dispărut brusc din viața ei. Poate că nu va citi niciodată această carte.

Ce legătură este între această poveste și curățirea Sanctuarului (Daniel 8:13, 14) sau încheierea timpului de probă (Apocalipsa 22:11, 12) ? Ce are această poveste de a face cu înțelegerea imaginii biblice referitoare la scopul lui Dumnezeu pentru om în aceste vremuri din urmă?

Vedeți, mama Amandei se drogase cu metamfetamină. Fetița era foarte firavă, fiind născută atârând de un fir al unei frânghii a degenerării lungă de 6000 de ani. Și totuși, Dumnezeu îi folosește pe cei ca ea din ultima generație pentru a termina de spus povestea lui Isus. În acest război al mării controversate, oameni ca Amanda, ca tine și ca mine vor arăta acestei lumi aflate în stare de colaps moral cum este caracterul lui Dumnezeu cu adevărat. Cuvântul cu privire la Dumnezeu către ultima generație este absolut practic. Este o soluție reală la problema păcatului. Este un fel de a trăi ce influențează oamenii, arătând o parte a dragostei lui Dumnezeu pe care ei n-o văzuseră niciodată atât de clar.

De ce să nu stăm cu mâinile încrucișate până la venirea lui Isus? De ce să nu acceptăm faptul că suntem insignifianți și să nu așteptăm pasivi ca Dumnezeu să facă primul pas? De ce să mai întoarcem chiar și o singură pagină din această carte sau din Biblie? Răspundem acestor întrebări cu altele:

Dacă Isus a făcut totul pe cruce, de ce mai suntem noi încă aici? Dacă reformatorii au înțeles neprihănirea prin credință în mod desăvârșit, de ce a ridicat Dumnezeu mișcarea adventistă la mijlocul secolului al XIX-lea? Cum poate ști cineva dacă și când va câștiga Dumnezeu marea controversă? Dacă Isus a dorit să se întoarcă acum o sută de ani, de ce mai suntem noi aici? Dacă El a restabilit totul prin viața și prin moartea Sa, de ce Dumnezeu nu intervine și permite ororile și lacrimile din ultimii 2000 de ani? A rămas ceva neterminat după răstignirea lui Isus pe cruce? Și, în fine, va trebui Dumnezeu să aștepte ca o generație care nu s-a născut încă să facă ceea ce am fi putut noi să facem, dar nu vrem?

Ceva este încă neterminat. Dar Dumnezeu avansează. Dar noi? Dacă nu progresăm în fiecare zi în viețuirea creștină, nu vom putea recunoaște manifestările Sfântului Duh în ploaia târzie. Aceasta poate cădea peste inimi pretutindeni în jurul nostru dar noi nu vom putea să o distingem și să o primim.

Nouă ne revine sarcina de a înțelege unde au greșit generațiile anterioare, sfârșind în servicii funerare în locul slavei înălțării. Ce atitudini și ce probleme teologice imperioase au lăsat ei nerezolvate, arzând încă

pentru noi? Va lucra generația noastră din greu pentru evanghelia lui Hristos, și totuși se va mulțumi doar cu aceeași experiență care a tras înapoi generațiile anterioare pentru a-și săpa mormintele în pustiu?

Nu trebuie să fie așa!

La aceste întrebări există un răspuns real și în următoarele pagini expunem schema acestuia. „Vremea curățirii și încheierii” nu oferă un răspuns exhaustiv, ci doar o prezentare în linii generale. În scrierile inspirate, Dumnezeu a oferit poporului său o platformă, o „Teologie a Ultimei Generații”. Tu și cu mine putem fi produsele nu doar a 6000 de ani de declin, ci a puterii intense de „coacere” a Sfântului Duh.

Astăzi se face curățirea Sanctuarului. Este iminentă încetarea lucrării de mijlocire din Ceruri a lui Hristos pentru noi. Lucrurile încep să se destrame pretutindeni în jurul nostru. Generația noastră este pasageră pe vasul Titanic. Isus cheamă la el un grup din fiecare neam, seminție, limbă și norod (Apocalipsa 14:6) pentru a trăi așa cum nu a mai trăit nicio generație.

Este vremea curățirii și încheierii. Generația voastră se va ridica la nivelul ocaziei sau va fi înfrântă. Vă veți sufleca mânecele căutând răspunsurile lui Dumnezeu sau veți lăsa această sarcină copiilor voștri, spunându-le să cosească iarba ce va crește peste piatra mormântului vostru până la venirea lui Isus. Bătălia vremii din urmă a început.

Să pornim!

SECȚIUNEA II

Antropologia

În capitolul *Antropologia* ne vom referi la crearea și la căderea în păcat a omului. Înțelegerea noastră asupra acestor probleme se reflectă asupra fiecăruia din celelalte subiecte; recunoaște scopul primordial al lui Dumnezeu pentru om, modul în care acest scop a fost deviat și calea de la situația actuală a omenirii către fericitul triumf final.

Teologia Ultimei Gerații pornește de la înțelegerea problemei neascultării primei generații. Gravitatea traumei generate de căderea în păcat determină cât de radical trebuie să fie remediul Cerului. Ce rol joacă liberul arbitru? Marele război al controverselor dintre bine și rău depinde de această problemă. Toate subiectele sunt legate între ele și au la bază următoarea întrebare: care este viziunea biblică despre om și păcat?

1. Omul s-a născut cu slăbiciuni și înclinații spre păcat

Omul a fost creat ca să trăiască și nu ca să moară; a fost sortit reușitei și nu eșecului. Dar în momentul căderii în păcat, firea sa a fost degenerată în mod dramatic, așa că el se naște cu slăbiciuni și înclinații către păcat. În firea decăzută a omului există prea puțină înclinație de a-L căuta pe Dumnezeu și adevărul Său.

Creat pentru Isus

Dumnezeu a făcut toate lucrurile prin Isus Hristos. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute[...]. Toate au fost făcute prin El și pentru El” (Coloseni 1:16). El „nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii” (Matei 22:32).

Dumnezeu a creat omul pentru a trăi și a progresa; nu pentru a muri (Ezechiel 18:30-32; 33:11). Pentru că a fost făcut după imaginea divină, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Geneza 1:25, 27), omului i s-a dat libertatea de a gândi și a acționa. I s-a arătat ce este bine și ce este rău dar nu a fost obligat să aleagă calea cea dreaptă. Totul are la bază liberul arbitru pentru că a fost creat de către și pentru Isus.

Cine este judecat?

Și lui Lucifer, care era fără prihană în ziua în care a fost creat (Ezechiel 28:15), i s-a dat liberul arbitru. Dar el a ajuns să râvnească ceva ce nu putea avea: a vrut să primească închinare (Isaia 14:12-14; Matei 4:9; Luca 4:6, 7). El a ales calea egoismului, a slujirii sinelui. A ales să se opună planului Creatorului, să respingă principiul de bază al universului – altruismul. S-a transformat în Satana, adversarul. Dezordinea și moartea au fost rezultatul. Păcatul este ca un fel de opresiune asupra noastră. Dar nu oricine este gata să-l urmeze pe Satana în auto-asuprirea sa nebunească. A cui este calea cea dreaptă? „Libertatea” cui este de fapt opresiune și „opresiunea” cui este libertate?

Dumnezeu este Tămăduitorul (Isaia 53:5). El nu este doar Judecătorul omului ci și Restauratorul său. Prin profeți El a dezvăluit lumii adevărul Său caracter. Isus, Creatorul nostru este numit „Mântuitorul”, termen tradus din limba greacă unde mai înseamnă și „Tămăduitorul” (Faptele apostolilor 4:9, 10; 16:30, 31).

În răspunsul Său la problema păcatului, Dumnezeu arată în mod deschis care sunt procedeele Sale cu omul. El – Dumnezeu este judecat (Apocalipsa 14:7, 8; Romani 3:4). Care este principala problemă în această judecată cerească? Este El drept (Apocalipsa 15:3; 19:1, 2). Astfel a apărut o mare controversă. Pe pământ, câmpul de bătaie este inima omului. Războiul veșnic este pierdut și câștigat în mintea omului (Matei 6:19-21; Romani 12:1, 2).

Dumnezeu 101

Când a creat omul, Dumnezeu a dat naștere unei ființe demne de mâna care i-a dat viață. Planul său inițial era ca toți să fim sfinți, sănătoși și fericiți. Încă de la început am fost creați pentru a fi niște ființe morale; să luăm decizii morale, să locuim într-un univers moral, să fim oglindirea dreptății unui Dumnezeu moral. Adam și Eva au fost creați având o aversiune originară față de rău.

Într-un moment de îndoială irațională, ei au irosit toate acestea. Marea controversă începe cu eșecul primei generații și continuă să se succedă până la ultima. Dumnezeu ne-a lăsat totuși vrăjmășia față de păcat (Geneza 3:15). Va reuși El? Poate face El asta fără să fie nedrept?

Când Dumnezeu a creat grădina Edenului, El a creat-o pentru om (Geneza 2:7, 8). Adam și Eva ar fi trebuit să locuiască acolo. Edenul ar fi trebuit să fie sala lor de clasă. Cursul s-ar fi numit „Dumnezeu 101”.

Atunci, lucrarea Creatorului dădea o mărturie clară și fără echivoc a bunătății Sale. Niciun „graffiti” al egoismului nu mânjise încă mărețul tablou. Dacă ar fi avut încredere în Învățător, ar fi dobândit concepții din ce în ce mai clare cu privire la caracterul Său. Închinătorul ar fi imitat altruismul Celui venerat. Primele lecții începuseră deja.

Cursul nu avea decât o singură regulă. Adam și Eva aveau voie să mănânce din fructele tuturor pomilor din grădină cu excepția unuia. Doar un singur pom le-a fost interzis. Au fost avertizați că dacă vor mânca din fructele aceluia pom vor muri (Geneza 2:16, 17).

Ideea de moarte le-a fost explicată înainte ca ceva din jurul lor să fi murit. Ei nu știau ce înseamnă moartea. Trebuiau să aibă încredere în Dumnezeu. Atâta vreme cât Dumnezeu nu le-a luat liberul arbitru și nu i-a supus unor constrângeri, ei ar fi trebuit să fie responsabili pentru deciziile lor. El i-a îndemnat să-l dea ascultare, dar nu i-a oprit de la nesupunere.

Omul ori este, ori nu este un agent liber. Dumnezeu fie respectă fie nu respectă liberul arbitru acordat omului.

Așadar, Dumnezeu le-a interzis doar să nu mănânce din fructul pomului cunoașterii binelui și răului. Nu este greu să ascuți atunci când există numai o singură regulă pe care trebuie să o respecti. Alegerea pe care o aveau de făcut Adam și Eva era simplă: să se supună și să trăiască sau să nu se supună și să mănânce fructul oprit.

Căderea în păcat

Cu toții știm povestea căderii lor în păcat; cum Eva a mers – singură – la pomul ispititor. Acolo, sub ramurile pline cu minunatele fructe interzise, Eva a stat curioasă, întrebătoare, periculos de singură.

Scrutând scena, Eva a observat în pom un străin strălucitor. Acolo se cățara aceasta ființă magnifică, ce mesteca cu pasiune, gata să își joace rolul pentru a produce o impresie teatrală deplină. Sunetul strident și satisfăcut al mușcăturii făcea auzibil desfătarea lui. Apoi, privind direct în ochii Evei, el îi puse o întrebare îndelung șlefuită: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: *Să nu mâncați din toți pomii din grădină?*” (Geneza 3:1).

Cu toții știm restul poveștii și cu toții trăim cu repercusiunile ei. Eva a intrat în vorbă cu el. Șarpele contrazicea categoric spusele lui Dumnezeu. Femeia a fost înșelată (1 Timotei 2:14). Ea a mâncat fructul și a alergat să-l găsească pe soțul ei, împingându-l în păcat. El a ales să nu-l asculte pe Dumnezeu.

Adam și Eva au fost alungați din Eden, dar milostivul Dumnezeu le-a dat prilejul de a se căi. Un Miel a fost oferit (Geneza 22:8, 13; Ioan 1:29; Apocalipsa 13:8). Isus a intervenit. De îndată ce a apărut păcatul a apărut și un Mântuitor. El a promis că va muri în locul omului. El va lua asupra lui pedeapsa pentru încălcarea legii și trupul Său se va frânge pentru noi (1 Corinteni 11:24). El s-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El (2 Corinteni 5:21).

Sentința de moarte a fost transferată către Isus care a promis că va veni pe pământ și va muri pe cruce. Hristos a încuviințat să fie Garantul și Substitutul omului pentru ca omul, prin harul divin să aibă parte de încă un timp de probă – o a doua șansă. Experiența lui Adam și a Evei este ca un avertisment pentru noi – să nu manifestăm niciodată neîncredere în de voința milostivă a lui Dumnezeu.

Impactul căderii în păcat

Ce s-a întâmplat cu omul după căderea în păcat? Inițial indivizii rasei umane au fost înzestrați cu abilități extraordinare și cu minți bine echilibrate. Gândurile lor erau pure, scopurile lor erau sfinte. Ei trăiau în armonie cu Dumnezeu. Dar căderea în păcat a schimbat totul. Din acel moment, toți oamenii se nasc cu slăbiciuni și înclinații către păcat.

Adam s-a schimbat și fiecare dintre urmașii săi suferă consecințele marii legi a eredității. Astăzi, rasa umană este istovită de impactul a mii de ani de nesupunere. Ca o imagine fotocopiată care este la rândul ei fotocopiată iar și iar, fiecare generație este mai degradată decât cea dinaintea ei. Astfel, membrilor rasei noastre - întinați din momentul căderii în păcat - le-a scăzut forța fizică, puterea mentală și valoarea morală. Această diminuare a puterilor noastre nu a apărut într-un singur moment catastrofic, ci s-a adâncit cu fiecare nouă tolerare a păcatului.

Fiecare generație se naște mai decăzută decât cea dinaintea ei. Inclinațiile către păcat primite ca o consecință a nesupunerii lui Adam sunt mai puternice în fiecare nou-născut. Forțe latente în firea noastră degenerată așteaptă, gata să apară din interior și să ne conducă la îngăduință de sine. Începem viața predispuși spre rău.

Fiecare pereche de părinți lasă noii generații o moștenire fatală de depravare suplimentară. Caracteristicile lor mentale și fizice sunt transmise copiilor lor. Dispozițiile și poftele lor îi afectează pe urmașii lor. Copiii au mai puțină putere să reziste ispitei decât au avut părinții lor și următoarea generație tinde spre mai jos.

Aversiunea noastră originală față de rău a dispărut. Rasa umană s-a schimbat. Ființele destinate binelui descoperă acum că și-au pierdut busola.

Astfel, putem înțelege ceva din nevoia noastră disperată după ajutorul divin. Deși am fost creați pentru a reflecta chipul lui Dumnezeu, ne-am pierdut strălucirea. Neprihănirea Dumnezeului neprihănit trezește acum revolta noastră. În ce hău ne-a aruncat Adam! Cum fiecare generație îl adâncește necontenit! Omenirea sapă această groapă de 6000 de ani. Adam a început să sape acest abis îngrozitor, dar el nu a dat la o parte decât câteva lopeți de pământ. Și proiectul continuă și astăzi.

Prăbușire sau cascadă?

Există două doctrine cu privire la căderea în păcat: versiunea „prăbușirii” și versiunea „cascadei”. Varianta „prăbușirii” susține că momentul dezastruos al căderii în păcat s-a petrecut atunci când Adam a păcătuit.

Dar a existat o succesiune de căderi în păcat. Cu fiecare păcat, rasa umană se scufundă mai adânc. Adevărul este că păcatul este mai mult ca o cădere de apă: cantități mari continuă să spele hăul tocind pietrele din albie. Căderea în păcat nu s-a oprit la Adam. Căderea în păcat a continuat și ieri în momentul în care tu ai păcătuit.

Ce este mai practic decât să știi că nu există nicio scăpare pentru niciunul dintre noi datorită umanității noastre decăzute? Că, până la urmă, Dumnezeu este singurul care are o scară ce poate ajunge până la capătul acestei găuri negre (Geneza 28:12-17; Ioan 1:15). Că până la urmă, Isus este El Însuși acea Scară a cărei bază este pe pământ și al cărei vârf atinge porțile cerului.

Dacă ultima treaptă a Scării nu ar atinge pământul, am fi pierduți pentru totdeauna. Dar Hristos ajunge la noi, indiferent de locul în care ne aflăm. El a preluat natura noastră și a biruit ceea ce noi, preluând natura Lui am putea învinge. Ne invită, prin credință, să oglindim slava caracterului lui Dumnezeu. Deși ne-am născut cu slăbiciuni și înclinații către păcat, Creatorul nostru este gata să contracareze aceste înclinații pe tot drumul până în slavă (Apocalipsa 3:21).

Concluzie

Omul a fost creat de Dumnezeu. Fiind creat de Dumnezeu, omul nu poate fi niciodată egalul Său dar poate fi oglindirea Creatorului; poate fi un partener pentru un Dumnezeu moral.

Când îngerul Lucifer s-a răzvrătit, el a devenit Satana și a fost alungat din cer. El nu s-a retras de bunăvoie. Strădania neabătută a lui Dumnezeu pentru ca toate ființele să fie altruiste a ridicat problema caracterului Său. Este El vrednic de închinarea noastră sau caracterul Său are și o parte întunecată? A avut Lucifer dreptate când a pus sub semnul întrebării justețea lui Dumnezeu? Acesta este punctul central al războiului marii al controverselor.

Când Adam și Eva au dat dovadă de neascultare, și-au făcut rău lor și urmașilor lor. Fiecare nouă generație coboară din ce în ce mai jos pe scara potențialului moral.

Totuși, în ciuda puternicei degenerări a ființei sale, omul este încă în stare să fie transformat și înnoit din punct de vedere moral. Isus a venit până la noi să ne întâmpine în starea în care eram, arătându-ne că nu trebuie să rămânem sub sclavia înclinațiilor și tendințelor noastre. A construit o punte peste prăpastia dintre omul neajutorat și Dumnezeu acuzat. El nu ne-a arătat doar calea care duce la viață (Matei 7:13, 14), ci a mers pe drumul prăfuit alături de noi.

De ce este folositor să știm aceste lucruri? Ultima generație trebuie să înțeleagă cât de adâncă și întunecată este problema păcatului. Dacă nu realizăm că nu există ajutor pentru firea noastră degenerată, nu vom cunoaște niciodată profunzimea nevoii noastre de a avea un Salvator. Dacă nu înțelegem puterea de distrugere a păcatului, nu vom pătrunde niciodată frumusețea soluției neprihănită a lui Dumnezeu.

Din cauza stricăciunii prezente în moștenirea genetică umană, ne naștem cu slăbiciuni și înclinații către păcat. Nu primim nici păcatul, nici vina și nici condamnarea datorate căderii în păcat de la altcineva, ci suntem împinși într-o situație în care avem nevoie de vindecarea pe care doar Isus, Marele Doctor ne-o poate aduce. Să mergem lângă El pentru a ne ajuta în vreme de restriște (Evrei 4:16). Avem nevoie de Isus în fiecare ceas, în fiecare zi!

Subiecte de dezbateri

1. Este omul, prin creațiune o ființă a închinării?
2. În ce fel este judecat Dumnezeu?
3. În ce situație s-a găsit neamul omenesc după căderea în păcat?
4. S-a terminat căderea în păcat în Eden?
5. Cât ajutor pentru umanitatea mea decăzută pot găsi în lăuntrul ființei mele?
6. În ce măsură poate Dumnezeu contracara natura mea decăzută în aceasta viață?
7. Care dintre cele două doctrine – „prăbușire” sau „cascadă” – explică cel mai bine problema păcatului cu care mă confrunt eu astăzi?

2. Pierduți din cauza deciziilor personale

Bărații și femeile vor fi pierduți datorită deciziilor personale, nu din cauza faptului că s-au născut cu firi degenerate.

Separarea continentală

Dacă nu înțelegem ce este păcatul, nu putem înțelege ce este neprihănirea. Dacă nu înțelegem ce este neprihănirea, nu putem ști care este diferența dintre bine și rău, fiind lăsați să ghicim care sunt schimbările necesare în comportamentul nostru. O definiție corectă a păcatului reprezintă cumpăna continentală a apelor (1 Ioan 3:4). Dacă pârâiașul va curge pe un versant al muntelui se va vărsa în râul Evangheliei; dacă va curge pe celalalt versant, va ajunge într-un râu total diferit, al unei false Evanghelii.

Moștenirea profetică din Biblie este înțeleasă în funcție de modul în care interpretăm cărțile Daniel și Apocalipsa. În ceea ce privește viziunea noastră despre Evanghelie, aceasta depinde de modul cum răspundem la întrebarea: ce este păcatul? Este alegerea noastră sau este natura, firea omenească? Este ceea ce gândim și ceea ce facem sau este ceea ce suntem?

Craniul și oasele încrucișate

Să analizăm problema pierzaniei. Părerea generală este că nici măcar nu suntem pierduți. Dar dacă am fi sinceri cu noi înșine, am admite că nu este deloc așa. Iată câteva evenimente care s-au întâmplat în aceeași zi și care au ajuns pe prima pagină a ziarelor: dintr-un articol aflăm despre câțiva adolescenți care au ucis un om al străzii pentru „a se distra” și pentru „că nu aveau ce face”. Dintr-un alt articol aflăm că în New York o fetiță de nouă ani a omorât prin înjunghiere o fetiță de unsprezece ani după ce se certaseră pentru o minge. Toate aceste mărturii triste vorbesc despre decăderea morală a umanității.

Istoria arată că există în noi o ruinare profundă, o răutate implacabilă, un noroi moral otrăvitor. Un șir de urme însângerate marchează istoria omenirii însemnând cu micală în catalogul atrocităților. Rasa noastră nu este recunoscută pentru faptele ei bune. Craniul și cele două oase încrucișate ne reprezintă cel mai bine. Răutatea noastră este legendară.

Suntem pierduți ca urmare inevitabilă a faptului că am abuzat fără încetare de libertatea pe care ne-a acordat-o Creatorul nostru. Lui Adam și Evei li s-a dat libertatea de a alege, dar ei au abuzat de această libertate. S-au lăsat învinși de poftă. Și-au vândut inocența pentru că nu au avut încredere în Dumnezeu. Au devenit păcătoși prin propria lor voință, separându-se de Dumnezeu (Isaia 59:2). A fost liberul arbitru în acțiune.

Oameni și țânțari

Dumnezeu ar fi putut crea omul fără puterea de a încălca legea Sa; ar fi putut să intervină și să nu o lase pe Eva să mănânce fructul interzis. Dar atunci bărbații și femeile ar fi fost niște mașini, niște simpli roboți. Fără libertatea de a alege, ascultarea nu ar fi fost voluntară. Ar fi fost forțată. În aceasta situație nu ar fi existat o dezvoltare a caracterului uman. Nu am fi putut experimenta iubirea pentru că iubirea nu poate fi impusă.

Dacă noi am fi fost doar o rasă de roboți biologici, niște creaturi inteligente incapabile de a lua decizii, atunci cerințele morale ale lui Dumnezeu asupra noastră ar fi fost absurde. Pretențiile Sale ar fi fost nedrepte datorită incapacității noastre de a alege și de a face ceea ce e bine. Acuzația Satanei cum că Dumnezeu ar face cereri injuste copiilor Săi, ar fi fost îndreptățită; bunătatea lui Dumnezeu ar fi pusă la îndoiala. Dar Dumnezeu nu este așa. Și nici noi nu suntem așa.

De ce omori țânțarul care îți intră în casă? Pentru că, în ceea ce privește relația lui cu tine, acesta se află în afara posibilității de a fi salvat. Nu poți comunica cu el, nu-l poți face să acționeze împotriva instinctului său, nu-l poți convinge să nu-ți sugă sângele. Țânțarul nu este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și nu are capacitatea de a lua decizii morale.

Țânțarii sunt purtători ai unor boli precum: malaria, febra galbenă, filaria, febra dengue, encefalita sau virusul West Nile. Transmitând astfel de boli, țânțarii au făcut mai multe victime decât orice altă creatură. Ei sunt un risc pentru sănătate, o amenințare pentru siguranța noastră și a copiilor noștri. Nu-i putem lăsa să trăiască pentru că ne pot face rău și pentru că știm că nu putem face să existe vreo siguranță în a-i salva.

Noi suntem diferiți. Dumnezeu l-a făcut pe om drept (Ecleziastul 7: 29), după chipul și asemănarea Sa (Geneza 1:26). El i-a dat omului trăsături nobile de caracter și l-a făcut fără înclinații către păcat. Dar omul a ales

nesupunerea și moartea. Rezultatul a fost o fire degenerată, înclinată spre păcat. Aceasta este, din nefericire, adevărata noastră stare. Și totuși, spre deosebire de țânțar, există siguranță în salvarea omului.

Țânțarul face rău în jurul său și noi, oamenii la fel. Dar noi am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, fiind puțin mai jos decât îngerii (Psalmul 8:5; Evrei 2:7). Țânțarul este o simplă insectă pe când noi avem o moștenire în tărâmul moral.

Răul și vinovăția

Noi moștenim tot ceea ce ne-au transmis Adam și descendenții săi. Moștenim toate înclinațiile, toate tendințele și toate dorințele lor; așadar, nu ne naștem așa cum a plănuțit Dumnezeu inițial. Dar păcatul vine prin alegere; păcatul în sine nu este moștenit.

Dacă vom înțelegem păcatul ca fiind o alegere personală, atunci trebuie să facem distincție între rău și vinovăție. Animalele și plantele sunt pline de rezultatele păcatului dar ele nu sunt condamnate pentru aceasta și nici răscumpărate de Dumnezeu pentru că ele nu au conștiință și nici valori morale. Doar omul are conștiința valorilor morale și datorită acestui lucru este condamnat ca vinovat pentru răul pe care îl face. Ispășirea tratează vinovăția prin iertarea greșelilor și consecințele păcatului prin recreerea și repararea răului pe care acesta l-a produs.

Răul a apărut în lume ca un rezultat indirect al păcatului. Nu considerăm că un animal este vinovat atunci când ucide un altul. Considerăm că acesta își ascultă pur și simplu instinctul. Dar dacă un om ucide un alt om, reacționăm cu totul diferit. De ce? Pentru că suntem făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Pentru că avem conștiință și suntem ființe morale. Putem ști și putem intra în armonie cu voința lui Dumnezeu. Când un om ucide un alt om, nu este doar o problemă a răului, ci una a vinovăției. Facem distincție între rău și vină.

Doar atunci când tolerăm gândurile necurate, când nutrim dorința păcătoasă, sufletul nostru este contaminat de vinovăție (Iacov 1:14, 15). Satanei i se permite să ne trimită mesaje nesolicitate. El sugerează și trezește în noi gânduri și sentimente care îi necăjesc chiar și pe cei mai evlavioși; dar dacă aceste gânduri cultivate, sunt respinse ca fiind detestabile, sufletul nu este contaminat de vinovăție. Atunci când este dată lumină, dar aceasta este neglijată sau respinsă – doar atunci – vom fi condamnați (Ioan 3: 19-21).

Păcatele săvârșite din neștiință

Majoritatea așa-numitelor păcate săvârșite din neștiință sunt denumite astfel în mod greșit. Așa sunt definite de obicei păcatele făcute sub influența impulsului de moment. Acest gen de păcate apar fie dintr-o alegere conștientă de răzvrătire, fie dintr-un eșec de a lua măsuri de prevenire – ignorarea voită a problemei. Aproape tot ceea ce facem derivă dintr-o alegere personală pe care am făcut-o, fie ea chiar și o ignoranță voită – alegem să nu știm.

Un adevărat păcat săvârșit din neștiință apare atunci când facem ceva ce este în mod evident o călcare a voinței exprese a lui Dumnezeu, dar din cauza lipsei de înțelegere a normelor religioase sau a interpretării greșite a acestora, nu știm că este greșit și nici nu am avut ocazia să aflăm că acel lucru este greșit. Având în vedere că nu ne putem căi pentru acea faptă, și nici nu putem mărturisi ceva despre care nu știm că este greșit, Biblia spune clar că nu putem fi răspunzători pentru asemenea păcate. Dumnezeu, în infinita Sa bunătate, nu ne condamnă (Ioan 15:22; Faptele 17:30; Iacov 4:17). Totuși, putem suferi consecințele negative ale acestor păcate.

Toate păcatele săvârșite din neștiință au o rezolvare în planul divin de mântuire. Prin suferința și moartea Sa, Isus a făcut ispășire pentru toate păcatele făcute din ignoranță. Această ispășire acoperă de asemenea și efectele păcatelor cum ar fi boala, defectele fizice sau mentale și degenerarea ce duce la moarte. Nici păcatele săvârșite din ignoranță și nici efectele acestora nu presupun pocăință, mărturisire sau iertare. Aceste reacții sunt necesare doar pentru păcatele despre care știm că suntem vinovați.

Dumnezeu, în mila Sa, ne va aduce la cunoștință multe domenii în care, în mod ignorant, nu am respectat legea Sa. Pe măsură ce El ne va lumina mintea, noi vom mărturisi cu toată inima și ne vom lepăda de aceste păcate înaintea neștiute (Leviticul 4:14; Apocalipsa 13:8; Psalmul 139:23, 24). Nu vom mai trata cu ușurință, apăra sau scuza aceste păcate după ce lumina va ajunge la noi pentru că Dumnezeu cel milostiv nu ne-a condamnat înainte de a ne spune ce e bine și ce e rău. Atunci când știm ce este bine și nu ne supunem, apare vina. Ce privilegiu este când Dumnezeu ne deschide ochii, iar noi suntem capabili să răspundem cu inima deschisă luând parte la iertarea Sa și la darul înnoirii spirituale!

Pocăința noastră se poate aprofunda cu fiecare pas pe care îl facem spre casa cerească. Nu putem fi mulțumiți atunci când caracterul nostru are o latură ce se aseamănă lui Hristos, și alta care rămâne egoistă. Dumnezeu ne va dezvălui fiecare problemă, astfel încât , în sfârșit, noi să experimentăm starea fără de păcat în care a trăit Adam înainte de căderea sa. Rugăciunea domnească își va fi atins ținta. *Ci ne izbăvește de cel rău* - răul ascuns adânc pe care doar Sfântul Duh îl va putea aduce la lumină (Matei 6: 13).

Mai vinovați decât spune Dumnezeu?

Rămâne o întrebare importantă: mă consideră Dumnezeu vinovat pentru natura degenerată și influențabilă cu care m-am născut? Sau păcatul de care mă fac vinovat este rezultatul deciziilor pe care le iau? De răspunsul la aceste întrebări depinde modul în care înțelegem planul de mântuire al lui Dumnezeu. Răspunsul nostru se va reflecta – inevitabil – în evanghelia pe care o adoptăm și în viziunea noastră personală referitoare la viața creștină.

Unii preferă să meargă mai departe decât Scriptura. Ei susțin că firea noastră, după căderea în păcat poartă în ea însăși povara vinovăției. Natura noastră este prin ea însăși condamnată.

Umanitatea noastră degenerată are un conducător. Da, avem o fire imperfectă, dar aceasta se supune încă voinței. Trupul nostru nu poate acționa contrar voinței noastre. Suntem liberi să alegem să nu ne supunem lui Dumnezeu. Trupul nostru este legat de mintea noastră; carnea noastră nu poate fi condamnată separat de alegerile pe care le facem. Dacă ne folosim de voință pentru a ne răzvrăti, atunci facem o alegere greșită din punct de vedere moral. Atunci (și doar atunci!) suntem condamnați (Ezechiel 18:20–24; Ioan 3).

Totuși, unii susțin că ne-am născut condamnați așa cum ne învață Augustin, John Calvin și alții. Ei spun că din cauza umanității noastre decăzute, natura noastră are nevoie de iertare chiar și atunci când nu păcătuim cu buna știință. Dar răul care sălășluiește în firea mea are nevoie de tămăduire și nu de iertare. Păcatul cere iertare, dar răul trebuie doar remediat.

Se spune că firea umană este total depravată. Dar această teorie este greșită. Este adevărat că nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar (Romani 3:10-11). Dar poate fi aceasta descrierea unei persoane care a

fost împuternicită de Sfântul Duh și care cooperează pentru dezvoltarea roadelor Spiritului?

Adevărat, chiar și atunci el nu are o neprihănire pe care o socotește ca fiind a lui. Dar este la fel de adevărat că până și cei neconvertiți doresc numai daruri bune pentru copiii lor (Matei 7:11). Așa cum putem săvârși un păcat făcând o alegere greșită, tot așa putem atinge adevărata neprihănire prin cooperarea cu puterea divină. Degeneratul nostru organism uman ne poate trage în jos, dar nu poate alege. Dacă nu poate alege, nu poate atrage asupra sa vina sau condamnarea.

Copilul mamei narcomane ar trebui să meargă la închisoare?

Ne naștem bolnavi, ca și copilul mamei narcomane. Poliția nu duce acest copil la închisoare pentru că are droguri în sânge datorită mamei sale care lua metamfetamină. Dar copilul se naște într-o situație îngrozitoare. Nu trebuie să fie declarat vinovat sau nevinovat; trebuie să fie vindecat.

Vina are întotdeauna legătură cu deciziile personale ale fiecăruia. Să afirmi că omul se naște condamnat pentru ceva de care nu este vinovat este ca și cum ai spune că victima unui accident rutier, cauzat de un șofer în stare de ebrietate care a trecut peste linia continuă, este vinovată. Nu, victima se afla pur și simplu la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit – ceea ce nu o face vinovată cu nimic.

Nu ne naștem vinovați, ci gata să ne facem vinovați. Nu ne naștem păcătoși, ci gata să păcătuim. Nu ne naștem răătăciți, ci gata să ne rățăm (Isaia: 53:6). De la întâia cădere în păcat din Eden, puterea răului este identificată îndeaproape cu natura umană, dar noi suntem condamnați doar pentru propriile noastre decizii și pentru propriile noastre păcate.

Concluzie

Beneficiul practic al acestei părți din Teologia Ultimei Generații este că fuga de responsabilitate și scuzele pentru neascultare sunt neutralizate. Opțiunea personală mă face responsabil. Îngăduința față de păcat poate și trebuie înfometată pentru a fi un creștin adevărat.

Atunci când înțelegem păcatul ca fiind rezultatul unei decizii personale, nu putem să învinuim caracterul lui Dumnezeu ca fiind nedrept. Darul Său pentru oameni – liberul arbitru – înalță moralitatea bunătății Sale și respectul pentru creația Sa. Dumnezeu este dovedit a fi drept în relațiile și interacțiunile cu preaiubitele Sale creaturi. Este răbdător și gata

să ne dea puterea de a fi deasupra înclinațiilor spre iad ale naturii noastre. Preamărit fie numele Domnului!

Incapacitatea de a vedea astfel păcatul dă naștere unei înțelegeri superficiale a raportului dintre Dumnezeu și liberul arbitru al omului (Iacov 1:14, 15). Dacă Dumnezeu ne-ar considera vinovați și ne-ar condamna pentru ceva cu privire la care nu suntem responsabili, atunci caracterul Său nedrept ar ieși la iveală și Satana ar fi cel corect. Dar revelația divină ne arată că nu este așa.

Faptul că suntem condamnați datorită deciziilor pe care le luăm și nu din cauza firii cu care ne-am născut are o aplicație foarte practică. Ultima generație trebuie să știe că Dumnezeu este gata să ne ajute să-L alegem pe El. Indiferent de situația în care te găsești, indiferent de catastrofele care ți-au marcat existența, El este capabil să schimbe obiceiurile egoiste și să te păzească de orice cădere (Iuda 24).

Subiecte de dezbatere

1. La ce îți folosește să ai o înțelegere clară asupra păcatului?
2. Este natura noastră – așa degenerată și înclinată spre păcat cum e ea – vinovată sau condamnată prin ea însăși?
3. Cine este responsabil pentru deciziile pe care le iau?
4. Există siguranță dacă omul este salvat?
5. Care este deosebirea dintre vină și păcat?
6. Necesită răul ispășire? Are nevoie răul de iertare?
7. Cum se manifestă justețea divină în felul de a proceda a lui Dumnezeu cu oamenii?
8. Ce spune adâncul respect al lui Dumnezeu față de liberul arbitru despre caracterul Său?

Meritul

O alta problemă referitoare la mântuirea omului este dacă acesta se mântuiește singur sau este mântuit de Dumnezeu. Având în vedere că omul se naște cu o natură degenerată, Dumnezeu trebuie să demareze planul de mântuire. Omul nu are niciun merit pentru ceea ce face pentru propria sa recuperare. Dacă ar putea cumva să plătească prețul mântuirii sale, omul nu l-ar mai fi întru totul îndatorat lui Dumnezeu.

Unii presupun că în cazul în care omul ar avea vreun rol activ în procesul de mântuire, atunci avem de-a face cu îndreptățirea prin fapte, o mântuire dobândită prin reușita personală. Dar Iacov poate fi reconciliat cu Pavel: credința nu este dușmanul faptelor sau invers. Creștinii trebuie să aibă o credință care lucrează și acesta este exact modul în care Evanghelia, înțeleasă în mod corect, operează pentru creștinii ultimei generații.

Se nasc diferite polemici atunci când credincioșii încearcă să se abată de la drumul arătat de Dumnezeu în marea controversă. Dumnezeu are un plan eficace cu privire la ultima generație, dar atunci când lucrăm în câmpul Evangheliei, nu trebuie să deviem și să credem că ne vom mântui prin fapte bune. Teologia Ultimei Generații susține rolul pe care Dumnezeu l-a dat femeilor și bărbaților. În același timp Teologia Ultimei Generații recunoaște faptul că oamenii nu au capacitatea de a se mântui singuri. În felul acesta deplina integritate a Evangheliei este păstrată.

3. Dumnezeu ia inițiativa

Pocăința este un dar de la Dumnezeu, pe care El a luat inițiativa de a-l aduce la îndemâna omului. Harul Lui este trimis în căutarea noastră încă înainte să ne dăm seama de nevoia noastră.

Dumnezeu face pocăința posibilă

În momentul în care Adam a ales să păcătuiască, rasa umană a fost prejudiciată. A devenit imposibil pentru om ca, în propriile sale puteri, să-și învingă pornirile lui de acum egocentriste. Ultima generație trebuie să înțeleagă că pocăința este un dar de la Dumnezeu (Fapte 11:18). Nici măcar aceasta nu poate fi câștigată și nici n-ar trebui considerată ca fiind o „fapta morală” a omului. Ne putem pocăi doar pentru că Tatăl nostru a făcut posibil acest lucru (Romani 2:4).

Nu avem niciun merit pentru pocăința noastră. Este pocăința noastră doar pentru că Dumnezeu a făcut posibil pentru noi să putem alege. Toată puterea necesară pocăinței vine de la Dumnezeu. El atrage (Ioan 6:44, 65; 12:32). Rolul nostru este foarte simplu și limitat. Noi alegem. El dă darul.

Nu ne-am putea pocăi fără intervenția divină. Natura noastră este atât de degenerată din cauza căderii în păcat a omenirii, încât, cu toate că încă mai păstrăm o slabă prețuire pentru neprihănire, Dumnezeu trebuie să facă primul pas către noi. Doar atunci putem noi să ne întoarcem spre El. Pentru că nu ne putem pocăi fără ajutorul lui Dumnezeu, nu putem pretinde vreun merit pentru pocăința noastră. Cerându-l ajutorul lui Dumnezeu ne dovedim pur și simplu prietenia față de El.

Pocăința (schimbarea minții) nu este o ceremonie sau un eveniment care se întâmplă doar o dată în viață, și atât. Cu fiecare stadiu al experienței noastre creștine, pocăința din sufletul nostru ar trebui să devină mai puternică. Nici măcar nu ne putem întoarce spre Dumnezeu fără intervenția Sa (Ioan 6:45). Așadar, intervenția Sa a devenit o necesitate pentru a aduce la existență un popor sfânt, sănătos și fericit.

Dumnezeu Însuși a stabilit să recupereze pe om. Noi oamenii – în ciuda naturii noastre decăzute, încercăm încă să umplem golul creat de faptul că L-am abandonat pe Dumnezeu. Aceasta dorință de a ne închina există în noi din momentul în care am fost creați. Suntem creați ca ființe

ale închinării (Coloseni 1:16; Apocalipsa 4:11). Acum ne căutăm împlinirea în locuri greșite. Avem tendința să găsim deplinătatea în orice, mai puțin în Dumnezeu. Așadar pentru a ne recrea, Dumnezeu a trebuit să vină până la noi; a trebuit să caute și să mântuiască ce era pierdut (Luca 19:10).

Dumnezeu îi trimite la noi pe îngerii Săi și pe Sfântul Duh pentru a lua legătura cu noi. El dorește să ne recupereze din sclavia păcatului. Dumnezeu nu doar că face posibilă, dar se abate de la planul Său pentru a ne include și pe noi, pentru a ne da putere, pentru a ne repune în drepturi și pentru a avea grijă de noi. Dumnezeu dorește arzător să manifeste astăzi în viețile noastre puterea învierii Sale. El face imposibilul posibil (Matei 19:26; Marcu 9:23; 10:27). Fără El nu am putea găsi pocăință.

Schimbarea minții

Pocăința este mai mult decât simplul regret pentru faptele noastre și pentru efectele acestora. Cuvântul grecesc pentru „pocăință” descrie o schimbare a minții; cel evreiesc, o schimbare. Ar fi incorect să definim pocăința ca fiind doar o părere sinceră de rău pentru păcatul săvârșit. Pocăința este purificare și transformare sau altfel ea nu a avut loc cu adevărat.

Câtă pocăință există în noi? Să fie clar: nu ne putem pocăi singuri. Dumnezeu ne dă pocăința și depinde de noi dacă o acceptăm sau nu. Să analizăm acest fragment clar din Faptele apostolilor 5:29-32:

"Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El."

Misiunea lui Hristos de Domn și Mântuitor include și dăruirea unei pocăințe mai mult decât omenești poporului lui Dumnezeu. Iertarea și pocăința merg mână în mână, iar schimbarea este implicită. Pedepsa pentru încălcarea legii lui Dumnezeu este plătită de Hristos: schimbarea necesară este oferită tot prin Hristos. El este Mântuitorul atât răstignit pe cruce cât și în inima credinciosului.

Pocăința include în ea însăși o componentă de nouă creare. Întoarcerea către Dumnezeu nu este întâmplătoare; schimbarea minții nu este doar o schimbare a unui gând abstract cu un altul. Ne întoarcem iar către Dumnezeu; mintea noastră se deschide din nou spre Hristos (Psalmul 51: 7-12). Dumnezeu dorește să creeze un nou Eden în sufletul nostru.

Nici un fel de auto-mântuire în toate acestea

Există păreri care susțin că Teologia Ultimei Generații este construită pe o înțelegere greșită a Evangheliei – că aceasta îl scoate pe om în relief și nu pe Dumnezeu; că în Teologia Ultimei Generații omul se mântuiește singur. Nimic mai neadevărat!

Când Adam și Eva au păcătuit, omul a fost luat prizonier de Satana. El ar fi rămas astfel pentru totdeauna dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit. În momentul în care omul s-a lăsat ispitit de Satana și a păcătuit, Hristos s-a așezat între vii și morți. El a S-a oferit să ia pedeapsa noastră asupra Sa. Astfel fiecărui om i s-a dat șansa de a se întoarce la Dumnezeu.

Isus a făcut posibil ca omul să beneficieze de un nou început. Oamenilor li se acordă o șansă cinstită de a hotărî în mod conștient de ce parte se vor alinia din punct de vedere moral pentru restul existenței lor. Doar intervenția divină le poate da aceasta șansă.

Dumnezeu are dreptul de a determina în ce măsură viețile femeilor și bărbaților vor deveni dovada faptului că El a fost drept atunci când le-a cerut loialitate neîmpărțită. Dacă El consideră că viețile credincioșilor din ultima generație vor ajuta în a susține în mod convingător cauza Sa pentru un univers altruist, atunci aceasta este prerogativa Sa.

Biblia este inechivocă în a spune dacă omul obține merite prin ascultarea sa. Nu, el nu obține merite; ceea ce e scris de la Geneza la Apocalipsa stau ca mărturie. Teologia Ultimei Generații nu susține o evanghelie în care omul este capabil să se mântuiască singur. Cine spune că, deoarece Dumnezeu atrage atenția asupra credincioșilor de la sfârșitul istoriei, înseamnă automat că aceștia își cumpără mântuirea mai mult decât lov atunci când prietenia și experiența sa au fost aduse drept dovezi de către Dumnezeu în războiul mării controversate. Dacă Dumnezeu vrea să arate spre ce se întâmplă în viețile prietenilor Săi, cine suntem noi să spunem că nu face bine ceea ce face?

Concluzie

Bunul Păstor a venit în sălbăticie în căutarea oii pierdute (Luca 15:3–7). El a luat inițiativă. Omul mai primește astfel un nou timp de probă - șansă pe care el nu o merită. Ființele necăzute din univers urmăresc cu atenție deciziile pe care le iau oamenii în războiul mării controversate. Viețile noastre și deciziile pe care le luăm au o anumită semnificație. Acestea dau mărturie cui ne închinăm și, într-o oarecare măsură, că El este sau nu ceea ce noi am susținut pentru El.

Dumnezeu întinde mâna către noi; mila Sa ajunge până la omul nevrednic. Mântuirea, până la urmă, este în întregime opera lui Dumnezeu. Omul căzut poate doar să răspundă la chemarea Sa. El nu poate pretinde nimic pentru sine însuși (Efeseni 2:8, 9; Tit 3:5). Chiar și răspunsul său (care deși nu este predeterminat) este posibil doar datorită intervenției bunului Dumnezeu.

În concluzie, alegerile noastre bune nu câștigă pentru noi ceva. Ultima generație nu se mântuiește singură! Susținem cu tărie dependența noastră de căutarea plină de har a Tatălui – acesta fiind unul din adevărurile ce stau la baza Teologiei Ultimei Generații.

Subiecte de dezbateră

1. Cum definim pocăința? Își dobândește omul pocăința de unul singur?
2. În ceea ce privește alegerea, care este rolul lui Dumnezeu și care este rolul nostru?
3. Presupune pocăința mai mult decât o simplă mărturisire?
4. Cine ia inițiativa mântuirii, noi sau Dumnezeu?
5. De ce i se dă fiecărui om posibilitatea de a alege de ce parte se aliniază din punct de vedere moral?
6. De ce deciziile rasei noastre căzute sunt atât de semnificative pentru o rezoluție de succes în războiul mării controversate?
7. Cine mântuiește ultima generație? Dumnezeu sau ultima generație trebuie să se mântuiască singură?

4. Nici un merit pentru faptele noastre

Nimic din ceea ce facem în umblarea creștină nu ne aduce vreun merit în ceea ce privește mântuirea noastră.

Mântuirea are de-a face cu tămăduirea și caracterul

În viziunea Teologiei Ultimei Generații, nimic din ceea ce facem nu ne aduce nici cel mai mic merit cu privire la mântuirea noastră. Noi nu putem câștiga împărăția cerurilor. Ne dăm seama că rolul nostru – departe de a pretinde vreo umbră de glorie – este de a ne pleca înaintea crucii și de a spune: „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem” (1 Cronici 29:14).

Creștinii vremurilor din urmă își dau seama că mântuirea este nimic mai mult decât tămăduire (Isaia 53:4, 5; Matei 8:17) și caracter (Exodul 33:18, 19; 34:5-8; 2 Petru 3:11-14; 1 Ioan 4-8). Evanghelia este foarte departe de niște simple declarații legale. De-a lungul veacurilor în care Dumnezeu și Satana au rivalizat, binele și răul erau principalii actori. Cele două proiecte diferite au dat roade. Problema principală în zilele noastre nu este cât de răi pot deveni oamenii; acest lucru este deja lămurit din Geneza, capitolul 6. Astăzi întrebarea este ce poate face Dumnezeu cu privire la schimbarea rebelilor decăzuți.

În vremea din urmă o generație împlinește scopul lui Hristos pentru urmașii Săi. Ei îi respectă poruncile cu aceeași credință care L-a făcut pe El un învingător. Lumina împărăției cerești strălucește în toată puterea (Apocalipsa 3:21; 14:6-12; 1-5; 18:1). Care va fi rezultatul?

Deseori preocuparea noastră a fost: „Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?” Este bine să ne gândim cum stăm în relația cu Dumnezeu, dar unii oameni sunt mai interesați de mântuirea personală decât de încercarea de a căuta tăgăduirea de sine și a urma exemplul lui Hristos. Este ușor să fii egocentric; dar concentrarea asupra voinței lui Dumnezeu înseamnă a umbla în Duhul. În Evanghelie, Dumnezeu pune vrăjmășie între om și Satana (Geneza 3:15).

Ne câștigăm singuri mântuirea?

Un semn clar al unei religii false este credința că, într-un fel, oamenii își câștigă singuri mântuirea. Pe de altă parte, un semn al religiei adevărate este credința care lucrează prin dragoste (Galateni 5:6).

Câteodată poate fi imposibil pentru oameni să facă o distincție între cele două. Doar Dumnezeu poate judeca în mod corect.

Reforma protestantă a apărut într-o epoca mult diferită de cea în care trăim noi astăzi. Creștinătatea era atunci în mod copleșitor romano-catolică. Așadar, mulți susțineau punctul de vedere al romano-catolicismului în ceea ce privește mântuirea, acela că oamenii sunt mântuiți în parte de faptele bune pe care le săvârșesc, așa cum sunt indulgențele, spovedaniile săptămânale și rugăciunile către fecioara Maria.

Dumnezeu a început etapa principală a Reformei Protestante în anul 1517 odată cu protestul lui Luther, care nu era împotriva mântuirii prin fapte, ci împotriva abuzului doctrinei indulgențelor. Eliberarea de pedepsele purgatorului imaginat de Biserica romano-catolică era cumpărată de la biserică și confirmată de semnătura vânzătorului pe o bucată de hârtie. În schimbul sumei de bani, cumpărătorul își imagina că l-a îmbunat pe Dumnezeu.

Desigur că Biblia nu spune nimic despre vreo doctrină a indulgențelor sau despre vreun loc numit purgatoriu. Păcatele nu ne sunt curățite dacă ne cazăm suferința, asta drept plată către un creditor sever din ceruri. Răspunsul la problema păcatului nu este să ne adâncim suferința. Evanghelia are între multele sale aspecte și unul legal; dar Evanghelia este preocupată de transformarea omului, ridicându-l din păcat și aducându-l la neprihănire.

Unii sunt gata să califice orice nevoie de ascultare ca fiind o formă de auto-mântuire. Dar numai Dumnezeu poate ști motivele; o credință care lucrează poate foarte ușor să pară a fi un plan de mântuire prin fapte bune. Nu trebuie să avem idei preconcepute în ceea ce privește experiența altora. Numai Dumnezeu știe dacă suntem ascultători.

Vrem să ne schimbăm astfel încât onoarea lui Dumnezeu să aibă întâietate în sufletele noastre (Exodul 20:3). Suntem gata să mergem pe calea pe care ne-o arată Mielul lui Dumnezeu (Apocalipsa 14:4). Dar nu încercăm să-L impresionăm. Nu trebuie să ne închinăm Lui așa cum păgânii se închinau la zeitățile lor. Noi avem cu Isus o relație bazată pe siguranță; nu tremurăm într-un colț întrebându-ne dacă ne iubește sau nu. El ne dă cu plăcere Împărăția (Luca 12:32).

Evanghelia care transformă

Nu este vorba despre faptul că noi nu avem nimic de făcut; prin faptele noastre însă nici nu câștigăm și nici nu încercăm să-L îmbunăm pe Dumnezeu. Nu vă înșelați; credința fără fapte, este moartă în ea însăși (Efeseni 2:10; Iacov 2:17 – 22). Dacă lăsăm Sfântul Duh să pătrundă în sufletele noastre, paharul va da pe deasupra și binecuvântarea se va revărsa în lume. Dar nimic din ceea ce facem în puterile noastre, fără ajutorul lui Dumnezeu, nu ne poate mântui.

Unii merg mai departe și susțin că nici lucrarea pe care Dumnezeu o face în noi nu are efect mântuitor. Pentru aceștia, ascultarea poate fi mai riscantă decât păcatul pe față. „Evanghelia” lor se limitează la câteva versete interpretate în mod greșit din Epistolele lui Pavel către Romani și către Galateni, ignorând Evangheliile și majoritatea Scripturilor grecești și evreiești. Esența Bibliei este ratată.

Evanghelia transformă. Matei în 1:21 ne spune că Isus a venit să ne scape de păcat; și ne informează că nu doar Isus ci și Petru a mers pe apa. Marcu ne învață că o relație adevărată cu Isus se realizează prin fapte (Marcu 3:34, 35); și că orbul Bartimeu și-a recăpătat vederea datorită credinței sale (Marcu 10:46-52). Luca ne spune că fiul risipitor a trebuit să se întoarcă acasă pentru a reintra în drepturi (Luca 15:20, 22, 24); și că leproșii s-au vindecat pe când mergeau să împlinescă porunca lui Hristos (Luca 17:11-19). Ioan afirmă că Isus l-a vindecat pe omul de la scăldătoarea Betesda poruncindu-i să-și ridice patul și să meargă (Ioan 5:7-9); și că nu Hristos, ci Tatăl era cel ce făcea lucrările ce s-au manifestat în viața lui Isus câtă vreme a fost El pe pământ (Ioan 14:10).

Pavel ne arată aceiași Evanghelie care transformă: singura pe care o cunoaște. Așadar, el ne spune că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede (Romani 1:16); pentru că nu cei ce aud Legea, ci cei ce împlinesc legea aceasta, vor fi socotiți neprihăniți (Romani 2:13); că Isus a biruit păcatul în firea pământească pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi (Romani 8:3, 4); că mântuirea înseamnă o înnoire a minții noastre (Romani 12:1, 2); că speranța noastră de a birui păcatul ajunge la noi doar prin Hristos, nădejdea slavei (Coloseni 1:27); și că, în vreme ce nu suntem mântuiți prin eforturile noastre, suntem mântuiți datorită îndurării Lui „prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt” (Tit 3:5). De la un capăt la altul avem o Evanghelie care transformă.

Predarea sinelui, maturitatea caracterului

Pavel ne îndeamnă „să mergem spre cele desăvârșite”(Evrei 6:1). Pe unii îi sperie ideea de desăvârșire. Dar Isus nu ne lasă singuri acolo unde suntem, El ne ridică spre locurile cerești (Efeseni 2:6). Planul Său este ca la sfârșitul timpului să stea pe muntele Sion împreună cu cei ce L-au urmat până ce n-a mai fost niciun vicleșug în inimile lor și care, în sfârșit, stau transformați și fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu (Apocalipsa 14:1, 5). Un alt cuvânt pe care îl putem utiliza aici este „maturitate”.

Dumnezeu este Cel care ne aduce la desăvârșire. Atunci când răspundem chemării Sale de a ne întoarce, El ne acceptă și apoi ne veghează pașii. Dovada credinței noastre este faptul că Îl urmăm acolo unde ne conduce. Iar El ne conduce spre locul unde vom ajunge toți „la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13).

În mintea noastră trebuie să facem diferența între cele două feluri diferite de desăvârșire: predarea sinelui și maturitatea caracterului. Desăvârșirea caracterului este atinsă și menținută de-a lungul vieții noastre creștine dacă vom continua predarea de sine. Indiferent care ar fi lumina pe care Cerul o așează asupra noastră la un moment dat, noi dorim să răspundem cu toată inima. Singura condiție pentru obținerea mântuirii este predarea sinelui. Trăim potrivit cu lumina pe care ne-o dă Dumnezeu; îi cerem ajutorul de fiecare dată când suntem puși la probă. Astfel vom fi desăvârșiți în fiecare etapă a dezvoltării noastre spirituale conform motoului unui producător de automobile: „Căutarea asiduă a perfecțiunii”. Noi nu trebuie să fim mai puțin sârguincioși în căutarea valorilor eterne.

Desăvârșirea și perfecționismul

Desăvârșirea nu poate fi absolută nici acum și nici după venirea lui Hristos. Ea nu înseamnă niciodată egalitate cu Hristos. Desăvârșirea nu înseamnă nici lipsa slăbiciunilor, nici absența greșelilor mentale sau fizice. Cel ce este desăvârșit nu se va simți niciodată desăvârșit.

Desăvârșirea este un neîntrerupt exercițiu de credință care menține sufletul curățat de petele păcatului sau a lipsei de loialitate față de Dumnezeu. Desăvârșirea se referă la un stil de viață dinamic și în

creștere al omului în care se reflectă viața lui Isus. El nu mai cedează dorințelor rebele și păcătoase.

Perfecționismul este un punct absolut după care nu mai poate apărea nici un progres. Avându-și originea mai curând în filosofia greacă decât în Biblie, perfecționismul se concentrează pe o calitate în interiorul omului care poate exista independent de rămânerea în Hristos. Perfecționismul este greșit și periculos, dar la fel este și doctrina imperfecțiunii care permite firii păcătoase și neajutorate a omului să pună în umbră ceea ce Dumnezeu a promis să facă pentru păcătoșii cuprinși de remușcări prin puterea Sfântului Duh. A adopta doctrina imperfecțiunii înseamnă a plănuși să-L necinstim pe Hristos.

Dedicați apărării numelui lui Dumnezeu

Fiind un creștin care crede în Teologia Ultimei Generații, nu sunt preocupat în primul rând de propria mea mântuire sau de mântuirea celorlalți. Sunt dedicat apărării numelui lui Dumnezeu. Aici vorbim de maturitatea caracterului. Un caracter matur apară numele lui Dumnezeu.

La sfârșitul timpului apare un mesaj. Pământul călătorește de la Eden la Eden. La mijloc este o perioadă de confuzie, haos, revendicări nelegitime pe fondul unei înfruntări între Dumnezeu și Satana. În final s-a dezvoltat un popor. Așa cum Dumnezeu l-a întrebat pe Satana, „Ai văzut pe robul Meu Iov?” (Iov 1:8, 2:3), tot astfel, la sfârșit, El întreabă din nou: i-ai văzut pe robii mei de la sfârșitul timpului? Ai văzut ce se întâmplă când lumina Evangheliei strălucește cu toată puterea Sfântului Duh asupra unei generații care și-a dat inima întregă lui Hristos?

La vremea generației finale, Dumnezeu întreabă universul în așteptare: ați văzut ce roade produce o legătură vie cu Hristos? Astăzi El este gata să ne dea de știre „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”(Apocalipsa 14:12)!

Suntem socotiți neprihăniți prin credință, fără faptele legii(Romani 3:28), dar nu am putea fi mântuiți dacă nu ar exista legea. Sfântul Duh se va folosi de lege pentru a dovedi lumea vinovată în ceea ce privește păcatul, neprihănirea și judecata (Ioan 16:8–10). Legea nu poate da viață (Galateni 3:21), dar legea este sfântă, dreaptă și bună (Romani 7:12). Moartea lui Isus pe cruce, departe de a fi desființat legea, a întărit-o (Matei 5:17, 18). Luați aminte, legea Sa este oglinda caracterului Său; ea ne spune cum este Dumnezeu. Ar putea El în cazul acesta, murind pentru a

ne arăta dăruirea Sa de sine, anula chiar această dăruire de sine? Oare El, având un asemenea caracter, distruge astfel chiar acest caracter? Ce absurditate!

Concluzie

Îl ascultăm pe Dumnezeu pentru că El este în sufletul nostru, dar nu ne dobândim mântuirea prin ascultare. Creștinul din ultima generație înțelege că, chiar și atunci când își ascultă Stăpânul, el rămâne totuși un rob nevrednic care face ceea ce este dator să facă (Luca 17:7-10). Dumnezeu nu va da altuia slava Sa (Isaia 48:11). Credinciosul din ultima generație își dă seama că el nu a câștigat nimic și că Mântuitorul său, Isus Hristos a făcut totul posibil prin jertfa Sa.

Predarea de sine străbate întreaga experiență creștină. Maturitatea caracterului este scopul acestei experiențe. Caracterul creștin matur aduce cea mai bună dovadă a dreptății și altruismului lui Dumnezeu. Creștinul se poate referi la desăvârșirea caracterului dar trebuie să evite capcana perfecționismului. Puterea lui Dumnezeu pentru mântuire este Evanghelia.

Subiecte de dezbateri

1. Ne câștigăm noi – în vreun fel – mântuirea?
2. Vor exista fapte bune dacă Duhul lui Dumnezeu lucrează în noi?
3. Dumnezeu ne acceptă așa cum suntem, dar ce se întâmplă după aceea?
4. Care este, până la urmă, singura condiție pentru mântuire?
5. Este lucrarea pe care Dumnezeu o face în noi o parte a mântuirii?
6. Ce problemă ar trebui să fie mai importantă pentru noi decât chiar mântuirea noastră?
7. Care este diferența dintre desăvârșire și perfecționism?
8. Cum ajută maturizarea caracterului la soluționarea războiului marii controverse?

Cooperarea

A include cooperarea activă în Evanghelie este, susțin unii, legalism sau romano-catolicism. Pentru aceștia ascultarea este perimată. Totul este în regulă atâta vreme cât știm că faptele noastre nu au importanță în ceea ce privește relația noastră cu Isus. Iacov ne-a avertizat cu privire la astfel de interpretări, dar de la Luther încoace mulți au tratat cu indiferență cartea lui Iacov din Scripturile grecești și referirile sale pozitive la faptele bune; de cele mai multe ori însă, cartea lui aceasta a fost tratată cu dispreț.

În paginile anterioare am văzut că Dumnezeu va sfinți ultima generație. Cei din ultima generație nu pot ajunge singuri la starea de sfințenie. Atunci, cum se va întâmpla acest lucru? Ei vor coopera cu Dumnezeu și îl vor lăsa să lucreze în sufletele lor. Noi numim lucrarea lui Dumnezeu făcută în noi „sfințire”. Sfințirea fără evanghelie este un oximoron. Dumnezeu, ca parte a Evangheliei Sale, va sfinți ultima generație.

Satana se luptă cu înverșunare împotriva oricărui efort de a menține îndreptățirea și sfințirea într-o relație corespunzătoare. Dar ultima generație va înțelege și va trăi Evanghelia completă, nu una limitată. Când neprihănirea prin credință a Scripturii acționează în viață, atunci Dumnezeu va termina ceea ce a început (Filipeni 1:6).

5. Caracterul lui Isus reprodus în noi

Îndreptățirea este calea lui Dumnezeu de a-i socoti pe oameni neprihăniți și de a-i face astfel, în mod simultan. Prin faptul că îl declară neprihănit pe om, Dumnezeu nu scrie vreo ficțiune. Umblarea ucenicului este continuă și, prin procesul de sfințire, caracterul lui Hristos este reprodus în noi în mod desăvârșit. Atât îndreptățirea cât și sfințirea sunt lucrarea lui Dumnezeu, ambele fiind necesare și determinante pentru mântuire.

Titlu și vrednicie

Mântuirea care există „doar în acte” nu este de nici un folos. O persoană mântuită trebuie să intre în posesia acestui titlu, dar numai la sfârșit putem ști dacă are titlul complet, dacă, odată cu însemnarea pe hârtie există și dovada a ceea ce promite titlul - vrednicia (Apocalipsa 3:4). Când un om vine la Hristos și acceptă ca Acesta să fie Mântuitorul său personal, el este socotit ca și când nu ar fi păcătuit niciodată. Acceptarea este mai mult decât pronunțarea unor cuvinte sau promisiuni. Să accepți înseamnă să primești lucrarea lui Dumnezeu în sufletul tău și să permiți ca puterea Lui să îți refacă viața.

Sunt câteva condiții care trebuie împlinite pentru ca noi să primim îndreptățirea, sfințirea și neprihănirea lui Hristos. În timp ce faptele bune nu pot mântui nici măcar un suflet, este imposibil ca un suflet să fie mântuit fără o credință care lucrează (Iacov 2:14-26). Dumnezeu ne transformă după principiul ce spune că trebuie să cerem și ni se va da, să căutam și vom găsi, să batem și ni se va deschide (Matei 7:7, 8).

Când Dumnezeu îndreptățește un om îl și declară ca fiind neprihănit, El îl și face pe acel om neprihănit (Luca 18:9–14). Maturitatea spirituală nu este obținută imediat dar predarea de sine totală este primită de Dumnezeu chiar acolo unde se găsește omul în momentul în care aceasta se întâmplă. Dumnezeu îl schimbă pe om. O mare înaintare se produce în totalitate prin puterea lui Dumnezeu. Îndreptățirea atribuie sau socotește pe om neprihănit la fel cum îndreptățirea împărtășește acestuia dreptate (neprihănire). Tot ceea ce agentul uman poate face este să se supună lui Dumnezeu, acceptând „Doamne, am eșuat în mod mizerabil de unul singur. Te rog ia-mă de acolo de unde sunt și du-mă cât de repede pot calea pe care trebuie să merg”. Aceasta este rugăciunea sa. Apoi

Dumnezeu face lucrarea Sa în sufletul aceluia om potrivit cu măsura capacităților spirituale ale acestuia de la momentul respectiv.

Dezvoltarea continuă

Noul firicel de iarbă este înalt de un centimetru și jumătate, dar este perfect pentru o un fir de iarbă care abia a început să crească . Un altul este mai înalt, a fost udat mai mult timp și este perfect pentru gradul de maturitate la care a ajuns. Alt firicel de iarbă a crescut mare, și-a înfipt rădăcinile adânc în pământ, și se înalță verde și desăvârșit în bătaia vântului. Fiecare fir de iarbă este perfect pentru stadiul de dezvoltare la care a ajuns.

La fel se întâmplă și cu creștinii. Acest exemplu este o ilustrare a progresului pe care îl presupune sfințirea noastră; ființa umană făcută sfântă. Tâlharul de pe cruce (Luca 23:42) nu era convertit de multă vreme, și nu a avut timp după convertire să trăiască viața cea nouă. Dar pentru stadiul de dezvoltare la care ajunsese el era desăvârșit.

Pentru a fi desăvârșiți în fiecare stadiu de dezvoltare e nevoie de o predare totală. Cu fiecare pas pe care îl facem alături de Dumnezeu dorim să învățăm a face voia Sa. Pentru a reuși acest lucru, trebuie să ne rugăm, să studiem Scriptura și să participăm la întâlnirile bisericii. Vom fi neobișniți în a ne trăi viața devoțională.

Pe măsură ce Dumnezeu ne descoperă mai clar voința Sa, noi vom supune în totalitate acesteia. Noi continuăm să creștem. Umblăm în lumina adevărului tot așa de repede pe cât lumina se arată. Trebuie să spunem „da” luminii – nu trebuie să spunem „nu”. „Nu” este răspunsul celui răzvrătit.

Sfințirea produce dovada

Poate că vecinii mei îmi spun că sunt niște grădinari excepționali. Dar atunci când merg spre parcare nu pot să nu observ peluzele care trebuie cosite, gazonul ofilit, buruienile și gunoaiile din curți. Dar nici eu nu pot ascunde adevărata față a curții mele. Unul dintre vecinii mei are însă o peluză cu iarba verde, flori frumoase și arbuști îngrijiți; curtea lui arată altfel. Nu sunt preocupat de pretențiile lui pentru că pot vedea foarte bine că gradina lui este diferită de cele ale vecinilor săi. Aceasta este o ilustrare a sfințirii în viața reală.

Sfințirea este respectarea în totalitate a voinței Tatălui ceresc pe măsură ce Acesta ne-o dezvăluie pas cu pas. Voința lui Dumnezeu este exprimată în Legea Sa Sfântă. Sfințirea este respectarea tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Universul privește și așteaptă sfințirea noastră (Romani 8:18–22).

În termeni mai simpli, sfințirea este un proces de creștere în sfințenia personală. Aceasta se obține doar atunci când omul cooperează cu Dumnezeu și se lasă transformat de puterea Sfântului Duh.

Faptul că îl urmăm pe Isus ne curățește cu adevărat viața noastră înăuntrul și în afară sau este doar o altă alarmă sforăitoare? Care este calea cea bună – calea lui Dumnezeu sau calea lui Satana? Tocmai de aceea suntem noi pe pământ. Dumnezeu trebuie să rezolve aceasta dilemă odată pentru totdeauna.

O singură Evanghelie

Îndreptățirea și sfințirea fac parte din aceeași Evanghelie - amândouă îi transforma pe rebeli în oameni care îl urmează de bunăvoie pe Dumnezeu. Nu este obligatoriu ca o persoană care a primit odată îndreptățirea lui Dumnezeu să fie mântuită în mod irevocabil. Dumnezeu poate fi drept și poate îndreptăți păcătosul prin meritele lui Hristos, dar nimeni nu-și poate acoperi sufletul cu hainele neprihănirii lui Hristos în timp ce practică păcate cunoscute sau își neglijează datorii cunoscute. Trebuie să aibă loc o totală predare a inimii înainte ca îndreptățirea să aibă loc; și pentru ca noi să ne păstrăm îndreptățirea, trebuie să trăim o viață de continuă ascultare față de Dumnezeul nostru. Viețile noastre trebuie să manifeste o credință vie care lucrează prin dragoste curățește sufletul (Galateni 5:6).

Deseori suntem confuzi în ceea ce privește mântuirea noastră. O anumită încredere în sine pregătește calea spre cădere. Începem să credem că suntem mântuiți și încet-încet ajungem să avem mai multă încredere în cuvinte decât în puterea lui Dumnezeu. Este vreodată sigur, de această parte a veșniciei să simțim că suntem siguri în fața ispitei? Să evităm până și să spunem așa ceva. Nici un creștin nu este dincolo de puterea ispitei. Iată ce spune cuvântul lui Dumnezeu: „Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii” (Daniel 12:10). Doar cel ce rabdă ispita va primi cununa vieții (Iacov 1:12).

Atunci când sfințirea este separată de Evanghelie, adevărul este denaturat. Această reprezentare greșită face ca Evanghelia să fie văzută ca o simplă operă de ficțiune cu origini celeste. Ascultarea este privită diferit – ca fiind numai un rod al unei mântuiri obținute deja de Hristos pe cruce. Dacă mântuirea se referă doar la modul în care suntem socotiți și nu la transformarea noastră, sfințirea nu mai este necesară. Dar scopul principal al Evangheliei este refacerea chipului lui Dumnezeu în bărbați și în femei. Astfel, trebuie să avem atât titlul cât și vrednicia pentru împărăția cerurilor (Matei 22:1–14). Mântuirea presupune o transformare totală. Trebuie să fim schimbați.

Este clar că nu ne putem obține singuri mântuirea. Dar astăzi există multe voci care susțin îndepărtarea sfințirii din conceptul Evangheliei. Acestea afirmă că a considera sfințirea ca fiind doar rodul Evangheliei întărește ideea că noi, oamenii, nu ne putem dobândi singuri mântuirea. Dar atunci când sfințirea este separată de Evanghelie este îndepărtat chiar scopul ei esențial. Poate fi Dumnezeu drept și să îndreptățească? Aceasta este întrebarea din Biblie (Romani 3:26). Adevărata Evanghelie va socoti neprihănit și, în același timp, îi va face sfinți pe credincioși. Căci, până la urma, cine este interesat doar de o parte a veștii bune?

Ascultarea este atât necesară cât și determinantă pentru mântuire

A spune că ceva este determinant pentru mântuire înseamnă că fără acel ceva mântuirea nu se poate realiza. Trebuie să ai acel lucru sau nu vei putea experimenta mântuirea. Poate că este la moda să spunem că putem fi mântuiți doar prin îndreptățire, dar ceea ce oamenii înțeleg prin aceasta afirmație este rareori în conformitate cu Biblia. Sfințirea este necesară. Trebuie să urmărim pacea și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul (Evrei 12:14). Avem nevoie de spălarea nașterii din nou (Tit 3:5). Cei cu inima curată îl vor vedea pe Dumnezeu (Matei 5:8). La sfârșitul lumii, inimile neprihănite trec prin evenimentele ultimelor zile și vor rămâne fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu (Apocalipsa 14:4, 5).

Neascultarea poate fi iertată; iertarea este un dar. Dar ascultarea, sfințirea, asemănarea cu Hristos este dezvoltată, nu este ceva declarat astfel când de fapt nu este așa. La final nu vom fi întrebați „Tu în ce ai crezut?”; judecata va fi centrată pe întrebarea „Tu ce ai făcut?”. Faptele

noastre vor dovedi ceea ce am devenit (Matei 25:31–46). Îngerii vor vedea ce fel de vecini își propune Tatăl nostru să primească în orașul ceresc.

Cooperarea cu planurile Sale pentru noi ne va fi schimbat din reprezentanți ai egoismului în reprezentanți ai altruismului. Mântuirea înseamnă schimbare reală și schimbarea înseamnă să învățăm să-L reflectăm pe Isus chiar și atunci când firea noastră degenerată și caracterul nostru deficient se luptă în sufletul nostru, revoltându-se împotriva bunătății. Numai ascultarea aduce după ea schimbarea. „Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus”. (Ioan 2:5, 6)

Atunci când nu reușim

Dumnezeu știe că noi suntem doar niște ființe firave și că privilegiul vieților noastre împovărate de păcate risipește orice speranță. Văzut cu ochii noștri rușinați de rebeli, viitorul prevestește o cădere spirituală definitivă.

Noi vrem să ne dăruim lui Dumnezeu, dar suntem lipsiți de putere morală. Pare că suntem controlați de obiceiul nostru de a păcătui. Promisiunile și hotărârile noastre sunt asemenea castelelor de nisip. A ne controla gândurile, impulsurile și sentimentele pare a fi un scop dificil sau chiar imposibil. Faptul că nu ne respectăm promisiunile slăbește încrederea în propria noastră sinceritate. Astfel începem să credem că Dumnezeu nu ne poate accepta. Căzuți, cu lacrimile amestecate cu noroi, ne dăm seama că avem din nou nevoie să ne pocăim.

Atunci când am păcătuit și avem nevoie să ne pocăim din nou, trebuie ne prindem de Hristos cu mai multă hotărâre . Șansa încă mai așteaptă. Vindecătorul este încă gata să ne vindece. În timpul slujirii Sale pământești, pe câți i-a respins Isus? Pe niciunul! Niciunul care a venit la El și i-a cerut ajutorul nu a fost lăsat pierzaniei. Va face mai puțin pentru noi de când este angajat în slujirea Sa cerească?

Trebuie să înțelegem ceea ce Sfântul Duh încearcă să săvârșească prin voința noastră. O schimbare radicală poate fi făcută și trebuie făcută. Tatăl nostru ne dă cu plăcere împărăția Sa (Luca 12:32). Isus dorește să nu mai păcătuim și atunci când nu reușim ne amintește că avem în El un Mijlocitor în fața Tatălui (1Ioan 2:1). În El avem un Mare Preot care este mișcat de infirmitățile noastre și prin faptul că El însuși a fost ispitit, poate

să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți (Evrei 2:18). Doar mergând la El iar și iar și iar , doar stăruind cu îndârjire în lupta noastră pentru credința, îl vom vedea în toată slava Sa.

Atunci când simțim mai puțin nevoia să ne rugăm trebuie, în ciuda noastră înșine să ne rugăm. Atunci când totul pare fără speranță, trebuie să-L căutăm pe El, care este singurul ce poate reînvia speranța. Atunci când suntem pe pragul necredinței, trebuie să ne rugăm "Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!" (Marcu 9:24).

Când speranța pare să se năruie și disperarea pune stăpânire pe noi, trebuie să învățăm să ne încredem, să ne sprijinim în totalitate pe valoarea ispășirii și în nevrednicia noastră fără speranță, să ne aruncăm în meritele Mântuitorului nostru care a fost crucificat și a înviat. Niciodată nu vom pieri făcând acest lucru – niciodată! Nu este greu să fim tari în puterea harului atunci când lumina dumnezeiască ne ghidează drumul. Dar pentru a putea aștepta răbdători în speranță atunci când norii ne învăluie și totul este întunecat avem nevoie de credință, supunere și să ne lăsăm voința să fie absorbită de voința divină. Ne descurajăm prea repede și strigăm ca încercarea să fie îndepărtată de la noi, când ar trebui să cerem răbdare pentru a putea îndura și har pentru a birui.

Să facem în așa fel încât fiecare ocazie de a eșua să fie primul pas în urcarea pe muntele binecuvântării. Din ținuturile de jos, viața noastră pare să fie numai eșec, dar mai târziu, din poziția favorabilă a victoriei finale, vom privi experiența noastră dintr-o altă perspectivă. Ceea ce părea inițial a fi o succesiune de nereușite, va părea un lung șir de victorii. În nici un caz nu ar trebui să rămânem în păcat „ca să se înmulțească harul”(Romani 6:1). Dar atunci când L-am renegat pe Domnul nostru și apoi când ne-am venit în fire (Luca 15:17), să ne apropiem iarăși de scaunul harului ca să căpătăm îndurare pentru a fi ajutați la vreme de nevoie (Evrei 4:14-16).

Concluzie

Poate Dumnezeu să fie drept și să socotească pe un om nedrept ca fiind drept? Nu! Și oricum acesta nu a fost niciodată planul Său. Marea Lui dorința este să vindece oamenii, să-i ajute să devină launtric drepecți (neprihăniți).

Înțelegerea greșită a ceea ce Dumnezeu face pentru păcătoși ne face să avem o percepție greșită despre El. El este drept și este Creatorul oamenilor drepecți. Îndreptățirea socotește pe oameni neprihăniți precum îi

face neprihăniți. Îndreptățirea împărtășită și sfințirea sunt același lucru. A fi făcut sfânt este o parte a mântuirii. Evanghelia are rolul de a împlini aceste lucruri în noi pentru că acestea sunt la fel de necesare și determinante pentru mântuire ca și sacrificiul lui Hristos pe cruce. Tot meritul pentru mântuirea noastră vine de la Hristos, fie el atribuit sau împărtășit.

Deși deseori am avut tendința să cădem în umblarea noastră creștină, nu trebuie să abandonăm speranța. Hristos este gata să ne ierte și să ne vindece. El nu îl va îndepărta niciodată pe cel ce îl caută cu inima sinceră. Isus poate transforma eșecul în credință, disperarea în speranță și înfrângerea în victorie. Decizia este a noastră.

Ultima generație nu demonstrează ceea ce poate face Dumnezeu; El este atotputernic. De fapt, demonstrează ceea ce Dumnezeu și credincioșii dispuși pot face împreună. Noi putem fi ca Isus. Sau nu. Și universul va ști acest lucru din faptele noastre.

Subiecte de dezbatere

1. Care sunt condițiile pentru a putea primi îndreptățirea, sfințirea și neprihănirea lui Isus?
2. A întreba, a căuta și a bate la ușă sunt acțiuni active sau pasive?
3. Cum este îndreptățirea atribuită?
4. În ce fel este îndreptățirea atribuită?
5. Ce este sfințirea?
6. Care este problema pe care o va rezolva Dumnezeu odată pentru totdeauna?
7. Ce trebuie să facem pentru a ne păstra îndreptățirea?
8. Poate Evanghelia să rămână fidela scopului său inițial dacă sfințirea ar fi separată de aceasta?
9. Ne abandonează Dumnezeu atunci când eșuăm?

6. Ascultarea, o condiție pentru mântuire

Ascultarea este o condiție și o cerință permanentă pentru mântuire.

Credință și acțiune

Mulți au fost ispițiți să creadă că vom fi mântuiți indiferent dacă suntem sau nu ascultători și că ascultarea este doar rezultatul mântuirii. Declinul spiritual al epocii noastre se poate vedea în dorința generală, care apare chiar în interiorul bisericii: să beneficiem de tot ceea ce ne oferă Dumnezeu dar să nu-l respectăm condițiile - condiții care ajută la rezolvarea problemei păcatului. Astăzi atitudinea comună este „Vindecă-ne, doctore Isus, dar nu vom lua medicamentul de la Tine” sau „Doctore Isus, nu suntem bolnavi”.

Așa ne învață Biblia? Că nici măcar nu suntem bolnavi, sau că mântuirea nu este condiționată? Atunci când acționăm întru credință, dorințele spirituale devin fapte propriu-zise. Credința este o condiție pentru mântuire și, în același timp o cerință permanentă a mântuirii. A ne lupta împotriva ascultării înseamnă a ne lupta împotriva credinței.

Atunci când Isus l-a întâlnit pe omul bolnav de la scăldătoarea Betesda i-a spus „Ridică-ți patul și umblă” (Ioan 5:8). Probabil că omul ar fi putut să se gândească puțin și să-l spună lui Isus că pentru el ar fi legalist să facă un astfel de lucru. Dar el a crezut în cuvântul lui Isus, a crezut că a fost vindecat și a făcut imediat așa cum i-a poruncit Mântuitorul. A vrut să meargă și a mers. A acționat la cuvântul lui Hristos și Dumnezeu i-a dat puterea să meargă. A fost vindecat.

Să soluționăm problema ordinii succesive

Din nefericire majoritatea Bibliilor în engleză traduc cuvântul grecesc pentru „încredințare” (faith) prin „a crede” (belief / believe). Încredințarea este mai mult decât credința. Credința din Testamentul Grecesc include încrederea și dorința de a fi ascultător față de Persoana în care crezi.

Astfel, în Biblie, a crede, a fi credincios sau a fi ascultător sunt același lucru. Scriptura subliniază faptul că Sfântul Duh este dat „celor care ascultă de El” (Fapte 5:32). Este clar că trebuie să fim ascultători pentru a primi Sfântul Duh. Totuși, fără Isus nu putem face nimic (Ioan 15:5). Așadar trebuie să am Duhul Sfânt pentru a asculta, dar nu pot asculta fără

Isus. Fără Isus nu pot primi Sfântul Duh. Cum trebuie rezolvată această dilemă?

Dacă cumva Dumnezeu ne dă mai întâi darul mântuirii iar ascultarea este doar rezultatul acesteia? Ascultarea este într-adevăr rezultatul mântuirii dar nu numai atât. Ascultarea este o parte a credinței care spune „Da” Evangheliei. Ascultarea este prezentă în mod inevitabil la începutul experienței creștine. Trebuie să ascultăm de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos (2 Tesaloniceni 1:8; 1 Petru 1:8). Credința noastră trebuie să lucreze prin dragoste (Galateni 5:6).

Isus i-a spus tânărului fruntaș să-și vândă toată averea și să dea banii săracilor, și abia apoi să vină să Îl urmeze (Matei 19:16 ; Marcu 10:17–31 ; Luca 18:18–30). El știa că acel om era mai atașat de propriul său sistem de valori decât de valorile Împărăției Cerurilor. Acela n-ar fi putut asculta de doi stăpâni, de două sisteme de valori. El va fi trebuit să asculte de Mântuitor încă din primul moment al vieții sale de ucenic sau nu ar fi devenit ucenicul lui Hristos (Luca 16:13 ; Galateni 1:10). Ascultarea văzută doar ca simplul rezultat al urmării lui Isus este un miraj.

Dar cum ar fi dacă, în timp ce căutăm o soluție pentru problema ordinii succesive, am încerca o altă soluție care spune că mai întâi trebuie să fim ascultători în puterea noastră și doar atunci am putea fi apti pentru mântuire? Trebuie mai întâi să fim ascultători și abia apoi vom primi Sfântul Duh? Problema este că astfel se creează o religie legală. Eu, într-o anumită măsură am ascultat fără Hristos. Prin ascultarea mea, mi-am câștigat – într-o anumită măsură – mântuirea.

Dar există și o a treia posibilitate. Și anume aceea că exact în momentul când noi ne pocăim și îl rugăm pe Dumnezeu să ne dea puterea să fim ascultători, El ne dă această putere; nu trebuie să așteptăm. În momentul în care răspundem în credință Dumnezeu vorbește și ne dă puterea să ascultăm. Ne este dată puterea de a acționa în ascultare. În tocmai cererea noastră după ajutor, Dumnezeu garantează ajutorul. Dumnezeu și omul vorbesc în același timp, univoc.

Din acest punct de vedere, ascultarea nu este nici prima nici ultima primită. Toate cerințele lui Dumnezeu sunt împuternicirile Sale. Nu ni se cere să fim neprihăniți fără să ni se fi oferit darul neprihănirii. Nu trebuie să așteptăm ca vreun teanc de hârtii cerești să fie procesate. De fapt, chiar în secunda în care Dumnezeu ne cere să-L ascultăm, este gata să ne facă în

stare a-l asculta. În exact același moment neprihănirea este atribuită și împărtășită.

Nu putem respecta poruncile lui Dumnezeu fără harul dătător de viață al lui Hristos. Ne dăm noi seama cât de dispus este El să ne dea putere? Să recreeze? El ne caută dorind să ne transforme în niște canale ale credinței. El nu ne mântuiește prin lege așa cum nu ne mântuiește în neascultare de lege. Nici credința și nici ascultarea nu ne mântuiesc, dar nici mântuirea nu vine fără ascultarea credinței. Fără credința care ascultă, creștinismul autentic este imposibil.

Tipuri de condiții

Este util să știm diferența dintre ceea ce logicienii numesc condiții „suficiente” și condiții „necesare”. O condiție necesară trebuie îndeplinită pentru a obține efectul dorit. Pot fi mai multe condiții necesare. Pentru a conduce un automobil este nevoie printre altele de benzină, lichid de răcire, lichid de frână, baterie încărcată și o cheie cu care să se pornească motorul. Pentru a porni vehiculul și pentru a-l putea manevra sunt necesare câteva elemente.

Pe de altă parte, o condiție suficientă conduce în mod automat la efectul dorit. Prin ea însăși realizează tot ceea ce este necesar. Este suficientă. În termeni simpli, ascultarea este o condiție necesară pentru ca cineva să fie mântuit, dar nu este o condiție suficientă. Acestea se întâmplă deoarece în procesul de mântuire sunt atât condiții obiective (externe nouă) cât și subiective (interne nouă).

Eu trebuie să fiu ascultător pentru a fi mântuit, dar ascultarea mea nu este suficientă pentru a mă mântui. Isus a murit pentru mine pe cruce și a realizat o jertfă de o valoare suficientă pentru a mă mântui, dar eu trebuie să primesc sacrificiul Său. Problema mântuirii nu se referă numai la suficiența sacrificiului ci și la disponibilitatea pe care eu o am de a-l primi.

Mântuirea în două părți

Dumnezeu a făurit planul mântuirii cu două părți. Elementul obiectiv este cu totul în afara noastră: Isus a trăit și a murit în locul nostru. Elementul subiectiv se găsește în totalitate în noi: trebuie noi să alegem să acceptăm tot ceea ce este menit prin viața și moartea Sa. Tot meritul pentru mântuirea mea vine de la Isus. Meritul Său este destul de valoros pentru a ne mântui. Dar aceasta este doar partea obiectivă a planului

alcătuit din două părți. Este necesară și ascultarea mea. Dar nu este suficientă în ea însăși pentru a mă mântui. Este o condiție nemeritorie, necesară dar insuficientă.

Deoarece mântuirea implică factori interni și externi, atât elementul obiectiv cât și cel subiectiv sunt cruciali. Dumnezeu face alegeri. Și eu fac alegeri. Rolul liberului arbitru al omului este la fel de important la sfârșitul timpului precum a fost în Grădina Edenului. Nu pot avea mântuire fără Dumnezeu. La cruce în locul meu El a oferit o viață sacrificată în locul meu.

Pe de o parte, viața lui Hristos este destul de valoroasă pentru a dovedi faptul că Dumnezeu este drept în felul Său de a proceda față de păcătoși. Pe de altă parte, Isus arată universului finalul rebeliunii – „plata păcatului”. Toți cei care fac din El Domn și Mântuitor nu vor avea parte de abandonul lui Dumnezeu pe care L-a trăit El.

Așadar, creștinismul este mai mult decât o problemă a alegerilor pe care le face Dumnezeu. Alegerile celor răscumpărați sunt de asemenea importante. Tatăl nostru ne dă posibilitatea de a-L alege pe El – dar decizia este tot a noastră. Dacă am exclude liberul arbitru din Evanghelie, vestea bună ar deveni un simplu edict divin, o impunere forțată a voinței lui Dumnezeu. Harul ar fi irezistibil. Dar dacă harul este irezistibil atunci nu mai există liber arbitru.

Biblia însă, spune o altă poveste. Preaputernicele strădanii ale Tatălui ceresc de a ne mântui nu sunt elaborate separat de noi. El ne pune în față viața și moartea îndemnându-ne să alegem viața (Deuteronom 30:19). Și apoi așteaptă. Ce vom face noi?

Concluzie

Trebuie să accept faptul că Isus a trăit și a murit pentru mine sau nu voi fi mântuit. Mai mult, trebuie să-L ascult, altfel nu voi fi mântuit. Ambele sunt necesare. Pentru că nu pot prezenta nici una din faptele mele înaintea Lui ca fiind meritorii (Isaia 64:6; Efeseni 2:9), El trebuie să moară în locul meu și să trăiască în viața mea (Romani 5:8; 8:34; 1 Corinteni 5:7; 15:3; Galateni 2:20; 3:13; Coloseni 1:27).

Pentru că El refuză să suprime liberul arbitru, eu trebuie să aleg Împărăția Sa. Pentru că nu am puterea de a alege îmi trebuie ajutorul Său chiar și pentru a lua această opțiune. Am nevoie de toate aceste lucruri sau nu am nimic.

Ascultarea noastră este o condiție non-meritorie pentru mântuire la început cât și tot timpul de-a lungul drumului. Învățăm să mergem alături de Isus, urmându-L oriunde S-ar duce. Dumnezeu și omul vorbesc la unison, este nunta harului și a credinței.

Pentru creștinul *Teologiei Ultimei Generații*, acest lucru este practic. Învăț în fiecare zi, în fiecare moment să merg alături de Isus. Aceasta este viața trăită prin credință. Relația mea cu Dumnezeu se adâncește, la fel și pocăința mea. Trebuie să am o umblare aproape de Hristos acum, pentru că dezvoltarea caracterului cere timp. Isus nu ne răpește la ceruri chiar în momentul în care îl acceptăm (Ioan 17:11, 14, 15). Noi ne continuăm drumul aici pe pământ. El ne trimite din ceruri puterea de a-L asculta (Evrei 4:14–16). Isus este mai mult decât gata să ne mântuiască!

Subiecte de dezbatere

1. Ce este necesar pentru ca dorințele noastre spirituale să fie înțelese?
2. Ce fel de credință trebuie să avem?
3. Ce este greșit în ideea conform căreia, mai întâi suntem mântuiți și abia apoi ajungem să ascultăm?
4. Ce este greșit în ideea conform căreia, mai întâi trebuie să fim ascultători și abia apoi vom fi mântuiți?
5. Cum rezolvă Biblia problema ordinii succesive? Ce face Dumnezeu în momentul în care noi îl rugăm ceva?
6. Care este diferența între o condiție necesară și una suficientă?
7. Ce este necesar pentru dezvoltarea unui caracter creștin matur? Este acest lucru important dacă ne referim la amânare?

Întruparea

Isus nu a stat undeva pe un tron aflat de cealaltă parte a universului declarându-ne mântuiți sau pierduți. El și-a suflecat mânecile, a venit la noi, în locul unde noi eram gata să ne înecăm și a înotat în situația umanității căzute împreună cu noi în decadența umană. Isus este centrul Teologiei Ultimei Generații. El este Cel care a luat trupul nostru căzut în care a învins păcatul. De-a lungul vieții Sale, Isus a fost ispitit de egoism, nu datorită caracterului Său ci datorită slăbiciunilor înrădăcinate în ființa umanității căzute. Și totuși El a învins.

În orice teologie totul este legat de modul în care Îl privim pe Isus. A fost El ispitit din exterior sau - ca și noi oamenii - a fost ispitit și din interior? Da, și din interiorul ființei Sale. Afirmăm acest lucru fără reținere, pentru că El nu a ales răul ci întotdeauna a ales binele. Pentru că el a ales binele, știm că și noi putem avea aceeași legătură cu Tatăl pe care a trăit-o Isus.

Natura umanității lui Hristos are un impact puternic asupra întregului plan al răscumpărării. Înlocuitor și Exemplu, Isus S-a umilit într-o condescendență incredibilă pentru a face posibilă o ascendență incredibilă. El este Scara. Cerul și pământul sunt unite din nou. Acest minunat adevăr în centrul căruia se află Isus este piatra de temelie pentru o credință pozitivă.

7. Isus S-a golit de Sine Însuși și a preluat trupul nostru păcătos

În timpul șederii Sale pe pământ, Isus, care a fost și rămâne Dumnezeu din veșnicii a renunțat la o parte din puterile Sale dumnezeiești și a trăit ca un om în trup păcătos printre oamenii cu trupuri păcătoase. El nu a venit printre noi pentru a da ascultarea unui Dumnezeu mai mic unui Dumnezeu mai mare, ci a venit ca un om care ascultă Legea cea Sfântă a lui Dumnezeu. El ar fi putut să-și recapete acele puteri în orice moment, dar de dragul nostru a ales să trăiască așa cum trăim noi.

Hristosul adevărat și cei falși

În centrul creștinismului se află Isus Hristos. Noi credem în El pentru mântuire. “Căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor” prin care să fim mântuiți decât Numele lui Isus (Fapte 4:10, 12). Așa cum ne putem aștepta, energiile lui Satana sunt mobilizate pentru a ne împiedica să înțelegem corect cine este Isus și felul cum ne influențează lucrarea Sa.

În centrul Lucrării lui Hristos pentru om este întruparea care se referă la faptul că Isus a renunțat la existența divină din Ceruri pentru a prelua trupul omenesc, pentru a se naște în această lume, a crește, a deveni adult ducând o viață lipsită de păcat, și în final pentru a sacrifica de bunăvoie această viață pe cruce în locul nostru.

Sistemele religioase L-au portretizat pe Isus în diferite moduri. Unul dintre sisteme consideră că El este atât de departe, atât de sus față de noi încât sunt introduși alți intermediari (cum ar fi mama Sa Maria și „sfinții”) apar pentru a face legătura între Isus și noi, restul oamenilor de rând. În alte cazuri, El este prezentat ca fiind un Hristos mistic, înțelept enigmatic, de nepătruns, maestru înălțat, un om evoluat sau un revoluționar parvenit. Alții spun că a fost un simplu om, creat asemenea nouă, că El a avut un început, dar Dumnezeu L-a luat și I-a încredințat un rol special – acela de a fi „Fiul” Său. Nu e de mirare că Pavel ne avertizează cu privire la cei care vin cu întreita eroare: propovăduirea unei alte Evanghelii, primirea unui alt duh, propovăduirea unui alt Hristos (2 Corinteni 11:4).

Isus S-a golit de Sine Însuși

Biblia ne spune că Isus a fost de la început cu Dumnezeu Tatăl (Ioan 1:1-3). El era Dumnezeu din veșnicie și nu a încetat vreodată să fie Dumnezeu (Filipeni 2:6; Evrei 1:8). Dar El a preluat trupul nostru (Ioan 1:4) – nu ni se spune exact cum. Totuși ni se spune în mod exact ce a preluat.

Isus fără de care nimic din ceea ce s-a înfăptuit nu ar fi fost posibil, a coborât de bunăvoie printre cei pe care i-a creat. Ca și când un artist tridimensional ar transcende în pictura sa bidimensională. Isus a renunțat la o parte din puterile Sale divine pentru a veni printre noi și a trăi în condiții similare cu ale noastre. Astfel a venit El pe pământ, nu pentru a acorda ascultarea unui Dumnezeu mai mic față de unul suprem, ci ca un om care respectă legea lui Dumnezeu.

Biblia ne poruncește să gândim la fel ca Hristos: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut că un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a desbrăcat pe sine însuș [literal: S-a golit de Sine Însuși] și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit că un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:5-8).

De aceea Isus a trebuit să trăiască în aceleași condiții ca și noi. Noi trebuie să ne trăim viața predată Tatălui așa cum a făcut și Isus (1Ioan 3:1-3; Luca 22:42). Dacă El și-ar fi folosit puterile dumnezeiești pentru a-l fi mai ușor să îndeplinească ceea ce noi n-am fi putut, nu ar fi reușit să ne arate cum să fim ascultători. Așa că El „S-a golit de Sine Însuși”, deoparte puterile pe care noi nu le putem avea, pentru a putea să-L asculte pe Dumnezeu prin credință așa cum trebuie să-L ascultăm și noi.

Asemenea oricărui fiu al lui Adam

Ar fi fost o umilință aproape infinită pentru Fiul lui Dumnezeu să preia natura umană chiar atunci când Adam se afla încă în inocența sa în Eden. Dar Isus a acceptat să vină pe pământ ca om când rasa omenească fusese slăbită de 4000 de ani de păcat. Asemeni oricărui fiu al lui Adam, El a acceptat rezultatele lucrării marii legi a eredității. Care sunt aceste rezultate este arătat în istoria strămoșilor Săi pe pământ. El a venit pentru a fi părtaș la necazurile și ispitele noastre și pentru a ne da exemplul unei vieți fără de păcat.

El S-a încrezut în Tatăl așa cum este privilegiul oricărui fiu al lui Adam. El a exercitat credință. Când a venit să-L ispitească, Satana nu a găsit nimic în El (Ioan 14:30). Nu a fost nimic în Isus care să răspundă la sofismele Satanei. El nu a consimțit la păcat. Nici măcar printr-un gând nu a cedat ispitei. Și aici este vestea cea bună : la fel poate fi și cu noi (Psalm 17:3; Apocalipsa 3:21) ! Isus a trăit ca un om așa cum și noi trebuie să trăim ca oameni. Omenescul Său era unit cu divinitatea (2 Petru 1:3, 4). El a trăit fără să păcătuiască prin aceeași locuire lăuntrică a Sfântului Duh pe care o putem experimenta și noi. Nu trebuie să reținem nici măcar o înclinație către păcat.

Puterea de care S-a dezbrăcat Isus

Cum s-a arătat această golire de Sine în viața de zi cu zi a lui Isus? La un moment dat ucenicii traversau Marea Galileei cu o barca. Isus era cu ei. O furtună îngrozitoare s-a pornit amenințând să scufunde vasul. Isus S-a rugat Tatălui Său ceresc “Shalom!”. Și marea s-a liniștit.

Când a fost trezit să întâmpine furtuna, Isus nu S-a temut, ci a privit-o cu pace deplină. Totuși El nu S-a sprijinit pe posesia atotputerniceii puteri divine. Nu ca era „Stăpân al pământului, al cerului și al mării” S-a așezat El să doarmă pe vas. Acea putere o pusese deoparte. El a spus „Nu pot face nimic de la Mine însumi” (Ioan 5:30). Avea încredere în puterea Tatălui Său. A fost credința - Isus S-a încrezut în dragostea și grija lui Dumnezeu, iar puterea aceluia cuvântul care a liniștit furtuna era puterea lui Dumnezeu (Marcu 4:35-41).

A Lui de drept

Isus ar fi putut să-și redobândească puterile dumnezeiești în orice moment căci erau ale Sale de drept (Ioan 10:18 ; Filipeni 2:6). Dar din momentul în care S-a făcut om și până la crucificarea Sa a refuzat să folosească puterile pe care le pusese deoparte. De ce? Pentru că noi oamenii nu avem asemenea puteri.

El a desăvârșit un exemplu al felului cum bărbații și femeile pot trăi având aceeași legătură ca și El cu Tatăl ceresc. În trupul Său a fost supus acelorași constrângeri la care noi suntem supuși pentru că, la urma urmei, trupul Său era de același fel cu al nostru. Putem trăi în acest trup căzut fără să ne lăsăm pradă adâncilor tendințe periculoase ale acestuia. Noi Îl putem asculta pe Dumnezeu exact așa cum a făcut și Isus.

Concluzie

Rămânând Dumnezeu, Isus a pus deoparte anumite puteri ale Sale divine. A făcut acest lucru pentru că El nu a venit să dea ascultarea unui Dumnezeu către alt Dumnezeu, ci a unui om către Dumnezeu. Această parte a platformei Teologiei Ultimei Generații ne provoacă, arătându-ne că putem trăi la fel ca Isus pentru că El a trăit așa cum trebuie să trăim și noi. El nu a venit pe pământ ca un Dumnezeu-junior sau ca un Dumnezeu parțial ca să asculte de un Dumnezeu deplin. El a venit ca plinătate a dumnezeirii, Dumnezeu adevărat, nediminuat, dar S-a încrezut în Tatăl Său pentru putere așa cum noi astăzi trebuie să ne încredem în El pentru putere.

Dacă nu înțelegem cum a trăit Isus, cum vom ști să trăim ca niște creștini adevărați? Cum vom avea acea unitate care le arată celorlalți că noi Îl cunoaștem pe Hristos? Dacă nu știm cât de mult S-a coborât Isus pentru a ne ajuta în nevoia noastră, cum vom ști dacă El ne poate da biruință? Pentru noi, El a suferit o umilință aproape nemărginită pentru a deveni asemenea nouă. De ce? Pentru că folosirea puterilor divine în natura noastră aici pe pământ ar fi fost contrar propriilor Sale scopuri iar noi nu am mai fi avut parte de exemplul Său.

Întruparea a fost spectaculos de practică tocmai aici unde Îl vedem pe Isus ca fiind Exemplul nostru. Dorința noastră arzătoare și irevocabilă este să-L urmăm și să fim la fel ca El cu ajutorul harului și puterii pe care El ne-o pune la dispoziție tot timpul de-a lungul călătoriei noastre până la porțile Edenului.

Subiecte de dezbatere :

1. Ce este întruparea ?
2. Potrivit apostolului Pavel, care trei lucruri tind să se lege atunci când eroarea este propovăduită în anumite puncte specifice?
3. Isus S-a făcut om, dar a ales El oare să trăiască în condiții identice cu ale noastre ?
4. Cum ar fi trebuit Isus să fie ascultător, ca Dumnezeu sau ca om?
5. Câtă vreme a stat pe pământ, care au fost puterile de drept ale lui Isus ?
6. Câtă vreme a stat pe pământ, ce puteri a refuzat Isus să folosească ?

7. Putem noi, asemeni lui Isus, să trăim o experiență în care gândurile noastre să nu ofere niciun suport Satanei ?
8. A încetat Isus vreodată să fie Dumnezeu ?

8. Isus a fost ispitit atât din exterior cât și din interior

Isus nu a vindecat nimic din ce nu și-a asumat. El a preluat umanitatea noastră degenerată și a fost ispitit atât din exterior cât și din interiorul ființei Sale. Chiar dacă a putut alege să păcătuiască, El nu a făcut-o. Astfel, întreaga viață pe care Isus a dus-o pe pământ este cea pe care o vom trăi și noi de îndată ce vom fi pecetluiți. Chiar după ce timpul de probă s-a terminat, puterea și prezența Sa continuă să-i influențeze pe cei care Îl urmează. Astăzi, El le oferă experiența victoriei prezente și complete asupra păcatului.

Controverse vechi și noi

În secolul 4, Grigorie din Nazianz a rostit ceva destul de profund. Aceasta se întâmpla cu ocazia controversei apolinariene. În centrul acestei controverse se afla teoria lui Apolinarius (un pastor, interesant, din orașul Laodicea) care susținea că Isus a avut trup omenesc și minte divină. E ca și cum ar fi spus că Isus era la fel ca noi de la gât în jos și diferit de noi de la gât în sus.

Ca răspuns la aceasta teorie Grigorie a spus: „Dacă cineva și-a pus încrederea în El (Isus) ca un om fără minte omenească, atunci acela este lipsit de rațiune și nedemn să fie mântuit. Pentru că Isus nu a vindecat decât ceea ce și-a asumat; dar ceea ce este unit cu dumnezeirea Sa este de asemenea mântuit. Dacă doar o jumătate din Adam ar fi păcătuțit, atunci ceea ce Isus își asumă și mântuiește poate fi de asemenea o jumătate; dar dacă toată ființa lui a căzut, aceasta trebuie să se unească cu întreaga ființă a Acelui născut și astfel mântuită ca un întreg”.

Grigorie a înțeles importanța problemei nu doar la câțiva învățați prost îndrumați din vremea sa dar și din zilele noastre. Umanitatea lui Hristos este adeseori prezentată ca fiind în parte ca a lui Adam și în parte ca a noastră. Dar, din moment ce căderea în păcat a afectat omul în orice aspect, trebuie să avem în Isus un Mântuitor care învinge păcatul în același trup, identic cu al nostru (Matei 8:17). Umanitatea pe care a preluat-o trebuie să fi fost afectată în totalitate de căderea în păcat așa cum suntem și noi iar biruința Sa asupra acelei umanități degenerate trebuie să fie la fel de completă.

Isus a preluat firea noastră decăzută

Astfel Isus a preluat umanitatea noastră degenerată – nu firea lui Adam de dinainte de căderea în păcat ci aceea de după cădere. Isus a fost fără pată (Evrei 7:26) și nu a ales niciodată să **păcătuiască** (Evrei 4:15), dar umanitatea Sa era la fel de degenerată ca și a noastră. Așa a trebuit să fie. Isus a trebuit să vină să învingă păcatul pe propriul teren, acolo unde se găsea acesta. De aceea el a trebuit să întâmpine păcatul în trupul omenesc decăzut. A trebuit să-l confrunte în toată puterea lui. Știm că exact așa a făcut pentru că Biblia ne spune: „Căci-lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere - Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pământească, trimetând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într'o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, cari trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” (Romani 8:3, 4).

Pentru a duce povara păcatelor noastre El a trebuit să umble în trupul nostru. Dacă rănile pe care Le-a primit ne tămăduiesc pe noi atunci a trebuit ca El să le fi primit în aceeași natură căzută pe care o avem și noi (Isaia 53:1-6). Isus a fost un agent liber, având libertate de alegere și a fost pus la probă chiar cu riscul eșecului, la fel ca Adam și toți ceilalți oameni. Dacă nu ar exista posibilitatea de a ceda ispitei (Evrei 2:18), ispita nu ar mai fi ispită. Rezistăm ispitei prin credință, prinzându-ne hotărât de puterea divină.

Cu fiecare generație, rasa umană a devenit din ce în ce mai puțin rezistentă. Ca o imagine fotocopiată care este la rândul ei fotocopiată iar și iar din ultima fotocopie, fiecare generație este mai degradată decât cea dinaintea ei. Dar ce este adevărat despre umanitatea noastră de când a păcătuie Adam este adevărat și despre umanitatea lui Isus. Aceasta a fost afectată în exact același mod. Suntem împovărați de umanitatea noastră degradată, și la fel a fost și Isus. Și totuși El a biruit (Apocalipsa 3:21).

Diferența dintre noi și Isus

Sunt câteva diferențe importante între noi și Isus. El a fost Dumnezeu. Noi nu suntem. Ca Dumnezeu El avea dreptul inerent la putere dumnezeiească. Noi nu. Valoarea caracterului Său este caracterul Dumnezeului neprihănit. A noastră nu este. Noi am ales să păcătuim. El niciodată nu a făcut lucrul acesta. Și totuși, care este diferența dintre umanitatea Lui și a noastră?

Niciuna.

Vom menționa o altă diferență. Isus, pentru a răscumpăra cu succes pe om, a trebuit ca să nu păcătuiască niciodată. Dacă ar fi săvârșit chiar și un singur păcat, războiul mării controversate ar fi fost pierdut. Satana ar fi dovedit că are dreptate. Așa că Isus și-a trăit viața întrupat ca om asemenea nouă într-o fire cu aceleași pretenții și înclinații către păcat, care au fost ținute sub control la fiecare pas al umblării Sale de 33 de ani pe acest pământ (Matei 26:39, 42; Marcu 14:36; Luca 22:42; 1 Corinteni 9:27).

Pentru noi este altfel. Noi am păcătuit cu toții dar noi avem cu toții un Mântuitor. Isus S-a oferit să ne ia locul pentru ca noi să putem avea parte de o a doua șansă - un alt test, încă o oportunitate de a alege planul drept și moral al lui Dumnezeu. Isus nu ar fi putut să păcătuiască nici măcar o singură dată, fără să fi pierdut totul; noi am păcătuit de multe ori și totuși dacă, prin puterea Sa, ne lepădam de păcate, vom fi mântuiți în cele din urmă.

Pentru ca viața lui Isus să aibă vreo semnificație ca exemplu pentru noi, atunci este crucial ca El să moștenească exact ceea ce a moștenit. Dacă Domnul nostru a luat o fire umană desăvârșită, atunci El a refăcut legătura dintre Dumnezeu și natura necăzută a omului, nu dintre Dumnezeu și omul căzut. Peste aceasta prăpastie trebuia încă construit un pod. Dar, pentru că a fost părtaș naturii umane căzute, Hristos a construit întregul pod peste prăpastia dintre Dumnezeu și omul decăzut. În cazul acesta, noi avem un Mântuitor.

Viața în zona de apărare

Isus și-a trăit întreaga viață în afara zonei de apărare, asemenea perioadei vremii sfârșitului în care timpul de probă va fi încheiat pentru oameni (Apocalipsa 22:11, 12). Când timpul de probă se încheie, când răscumpărarea este finalizată și Isus se pregătește să revină, sanctuarul din ceruri va fi încetat să funcționeze cum funcționase până atunci. Mijlocirea pentru păcat va fi încetat. Cei cu adevărat credincioși vor fi încetat să păcătuiască prin puterea Sfântului Duh. Nu vor fi noi păcate care să fie aduse pentru a fi însemnate în sanctuar.

După încheierea timpului de probă, Hristos va continua să ne dea putere căci El a făgăduit solemn că nu ne va părăsi niciodată (Matei 28:18-20), dar în timpul acestei perioade înfricoșate noi vom trăi, stând înaintea

unui Dumnezeu Sfânt fără să mai avem un Mijlocitor (Evrei 9:14). Prin harul lui Dumnezeu și o măsură de efort stăruitor de partea noastră numită credință (deși nu meritore!) vom deveni biruitori în bătălia contra răului.

Nu numai că Isus a trăit o viață de biruință prin puterea Tatălui așa cum trebuie să facem și noi ci, la fel ca și noi, el a fost ispitit din exterior dar și din interior (Ioan2:25; Evrei 2:11, 14, 16 – 18; 4:15; Luca 22:42). Umanitatea Sa a avut aceleași tendințe și pretenții ca și a noastră. Dar El nu a ales niciodată să dea curs acelor înclinații ale organismului Său omenesc. El nu a dezvoltat niciodată obiceiuri păcătoase în comportamentul Său, căci El nu a păcătuit niciodată.

Concluzie

Isus a preluat organismul nostru omenesc degenerat și, în consecință a fost ispitit atât din exterior cât și din interior. Pentru a putea vindeca umanitatea noastră decăzută, El a trebuit să ducă la bun sfârșit misiunea întrupării în trupul nostru păcătos. El și-a trăit întreaga viață pe pământ așa cum vom trăi și noi după ce vom fi pecetluiți.

Cu toții am păcătuit și suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu (Romani 3:23). Am cultivat obiceiuri păcătoase – înclinații cu care trebuie să luptăm permanent precum și tendințe moștenite. Totuși, când ne dăm seama că Isus a luptat împotriva înclinațiilor venite din interiorul ființei Sale și și-a păstrat sufletul neîntinat, aceasta ne dă curaj să ducem propriile noastre lupte.

Prin faptul că a dovedit că o ființă omenească, împovărată de toate slăbiciunile naturii umane poate, prin puterea lăuntrică a Sfântului Duh să respecte legile lui Dumnezeu, de bunăvoie și fără a fi constrâns, Isus a arătat că cerințele divine de ordin moral sunt drepte și că Satana era mincinos. Ne-a arătat ce vrea să facă pentru ultima generație. Puterea Sa, chiar și după încheierea timpului de probă, ne va fi disponibilă pentru a învinge păcatul.

Subiecte de dezbatere

1. Dacă Isus nu ar fi preluat prin întrupare umanitatea noastră, atunci ce nu ar fi putut El să facă?
2. Cum a condamnat Isus păcatul?
3. A fost umanitatea lui Isus la fel ca a noastră?

4. A cui singură viață ne oferă un model pentru cum va trebui să trăim după ce se încheie timpul de probă?
5. Isus a fost ispitit atât din interior cât și din exterior?
6. Căror înclinații a refuzat Isus să le dea curs?
7. Fiind ascultător într-un trup supus slăbiciunilor omenești și naturii noastre decăzute, ce anume ne dezvăluie Isus despre cerințele lui Dumnezeu?

Ispășirea

După cum înțelegerea corectă a modului în care ne-a influențat căderea în păcat este vitală, la fel este și înțelegerea corectă a ispășirii. S-a încheiat ispășirea? Nu. Se desfășoară încă și se apropie de final.

Curățirea sanctuarului din ceruri este legată de curățirea vieților de pe pământ. Ispășirea nu este doar externă sau pur teoretică. Face parte din experiența noastră de fiecare zi pentru a ne aduce la o stare de armonie cu Dumnezeu. Ispășirea nu este doar o simplă „încasare” a ceea ce Isus a câștigat pe cruce ci include faptul că Marele Preot a trimis Sfântul Duh asupra noastră pentru a ne da putere. Lucrarea săvârșită de Duhul Sfânt în noi face parte din ispășire.

9. Isus face acum ispășirea finală

Ispășirea făcută de Isus a fost promisă în Eden. Lucrarea Sa de ispășire a început odată cu întruparea și mai apoi moartea Sa ca Înlocuitor al nostru pe cruce. El a înviat din morți și a mers la ceruri în anul 31 e.n. pentru a ne reprezenta în fața Tatălui care a primit sacrificiul Său pentru noi. Prin acel sacrificiu noi putem fi îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu de îndată ce acceptăm darul iertării și al curățirii sufletului de la El. În anul 1844 e.n. El a intrat în a doua cameră a sanctuarului ceresc începând ultima fază a ispășirii. Astăzi Isus face ispășirea finală.

Ispășirea promisă în Eden

La început Dumnezeu i-a îndemnat pe Adam și pe Eva să-L asculte (Geneza 2:16, 17). Rasei noastre i-a fost dată șansa să evite păcatul cu desăvârșire. Și totuși, ei au fost cu totul liberi căci Dumnezeu nu i-a obligat să-L asculte. Satana și-a concentrat întreaga energie în momentul în care Eva s-a îndreptat singură către copac (Geneza 3:1-5). Curând, dar fără un angajament bine-gândit spre răzvrătire, Adam și Eva au ales să nesocotească porunca lui Dumnezeu.

Încă înainte de marea situație de urgență, măsuri de prevedere făcuseră deja luate. Isus era „Mielul care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8, KJV). Tatăl și Fiul nu au sortit ca păcatul să existe, dar dând libertate inteligențelor create Ei au prevăzut apariția acestuia. În momentul în care a apărut urgența erau pregătiți. De îndată ce a apărut păcatul a existat și un Mântuitor.

Ispășirea a fost promisă în Eden. În Geneza 3:15 Dumnezeu a făgăduit solemn că Sămânța femeii va triumfa asupra seminței șarpelui. Isus urma să vină din linia genealogică a lui Adam și Eva. El trebuia să deschidă calea ca omul să ajungă de la starea de păcătos și rebel la cea de sfințenie și altruism. Chipul divin urma să fie refăcut. Dumnezeu și omul urma să umble împreună din nou (Geneza 3:8; Romani 8:29; Apocalipsa 21:3)!

Asemenea în natură

De ce a coborât Isus din ceruri pe aceasta planetă? De ce și-a asumat umanitatea noastră? Isus a preluat organismul nostru omenesc extrem de degenerat pentru că tocmai omul căzut avea nevoie de

mântuire. Pentru că urma să fie sacrificat în locul nostru, El a trebuit să-și asume singurul fel de umanitate care este într-adevăr proprie nouă.

Un câine collie nu poate participa la o cursa hipică. Chiar dacă ar fi cel mai rapid collie de pe planetă, nu se poate compara cu un cal. Doar caii pot participa la curse hipice. Astfel, Isus a trebuit să se identifice complet, în toate privințele cu organismul omenesc. Această umanitate a trebuit să fie diferită de cea a lui Adam de dinainte de căderea în păcat, căci Isus a venit pe pământ ca să moară (Evrei 2:14). O parte a scopului întrupării a fost acela de a asigura o jertfă, identică în natură, pentru cei pentru care a fost făcut sacrificiul.

În anul 4 î.e.n. Isus a venit ca un prunc. Născut în sărăcie, crescut de Iosif și de Maria, El a ajuns la maturitate așa cum fac toți copiii. Și-a trăit viața în umanitatea care are nevoie de mântuire. Și prin rănilor Lui suntem tămăduiți (Isaia 53:5; Matei 8:17; 1 Petru 2:24). În anul 31 e.n. Isus a murit pe cruce în locul nostru. Scara mântuirii a fost ridicată. La Golgota Isus a stat între cer și pământ făcând legătura dintre Dumnezeu și om.

O viață fără cusur a fost oferită. O jertfă de ispășire completă a fost prezentată. Păcatul a fost învins într-o umanitate, nu necăzută sau semi-căzută, ci în umanitatea căzută. Cel asemenea fraților Săi a murit pentru cei de aceeași natură în care El S-a întrupat, cu aceeași moarte de care ei trebuia să moară.

Hristos ca Victimă, Hristos ca Mare Preot

Atârnând pe lemn, Isus și-a dat ultima suflare, dar ispășirea trebuia mediată în mod real în ceruri. Puțini creștini știu că sanctuarul de pe pământ era o reprezentare a celui din ceruri (Exodul 25:8, 9). Fragmente din Evrei clarifică faptul că sanctuarul din ceruri există cu adevărat:

„Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul. Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus. Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege. Ei fac o slujbă, care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când

avea să facă cortul: "la seama", i s-a zis, "să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte" (Evrei 8:1-5).

„Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu”. (Evrei 9:23, 24).

Pe pământ Isus a îndeplinit rolul de jertfă; acum în ceruri îndeplinește rolul de Mare Preot. Pe pământ Și-a dat viața; acum în ceruri ca Mare Preot slujește pentru a oferi puterea acelei vieți (Evrei 7:16). Pe pământ a deschis calea pentru orice om care va căuta mântuirea (Evrei 2:9); din ceruri ne trimite puterea tămăduitoare a dumnezeirii Sale pentru a face eficientă în viața omului ispășirea urzită pentru el.

Când putem fi îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu? Trebuie oare să așteptăm până când Isus își va termina lucrarea de mijlocire în ceruri? Nu! Vom face pace cu El imediat ce vom accepta darul Său de curățire a inimii (Isaia 27:5; Romani 5:1). Procedul funcționează și astăzi. Ușa rămâne deschisă.

Pentru creștini, paradisul începe pe pământ. Atunci când îi oferim inimile noastre, El ne acceptă chiar acolo unde ne aflăm și ne iartă păcatele. Ne ia de mână. Ne arată calea pe care merge El și împreună înaintăm pe drumul Mielului sacrificat pentru noi. Deși încă nu am ajuns la destinație, mergem lângă Dumnezeu și suntem pe calea cea bună. Cât de minunat este să mergi alături de Isus!

Slujirea zilnică, cea anuală și anul 1844

La momentul înălțării Sale la ceruri în anul 31 e.n., Isus Și-a început lucrarea în Locul Sfânt. Sistemul de slujire pe care l-a instituit Dumnezeu include jertfa zilnică și se termină cu Ziua Ispășirii care are loc o dată pe an. Lucrarea lui Hristos din ceruri începută în anul 31 e.n. era echivalentul cu slujirii zilnice în sanctuarul de pe pământ.

Slujbele de pe pământ nu erau decât reprezentări ale adevăratei slujiri. Vreme de 1813 ani după învierea Sa, Isus a continuat să slujească ca Mare Preot al „millei ...și ajutorului la vreme de nevoie” (Evrei 4:14, 16), după cum fusese prefigurat în ciclul zilnic al jertfelor de la sanctuarul pământesc. El a dorit să împărtășească mai multe lucruri oamenilor dar

aceștia nu le puteau purta încă (Ioan 16:12). Cu trecerea timpului cei ce-l urmaseră pe Dumnezeu s-au abătut de la calea cea dreaptă, ajungând să se afunde într-o rătăcire grozavă. Va fi fost nevoie de secole de reformă pentru a ne întoarce acolo unde Dumnezeu ne va curăți de toate păcatele (Leviticul 16:21, 22, 30).

Yom Kippur, Ziua Ispășirii (Leviticul 16; 23:26–32), era simbolul planului lui Dumnezeu de a șterge toate păcatele din univers pentru totdeauna (Daniel 8:14). Aceasta era an după an un simbol care să ne amintească faptul că, la final Dumnezeu își va atinge scopul prefigurat.

În Daniel 8:14 El a anunțat curățirea adevăratului sanctuar din ceruri ce va începe în 2300 de zile, adică ani (Numeri 14:34; Ezechiel 4:6). Știm punctul de început al acestei numărători: 457 e.n. (Daniel 9:25; Ezra 7:13). Dacă adunăm două mii trei sute de ani ajungem în anul 1844 e.n. În acel moment Isus S-a mutat de la Locașul Sfânt din ceruri în Locul Preasfânt.

În slujba anuală păcatele din tabăra lui Israel erau curățite. În paralela acestor zile, din 1844 viețile oamenilor au început în sfârșit să fie evaluate. Pe rând, fiecare individ care afirmă că și-a predat viața lui Dumnezeu este judecat. Cei ce susțin a crede în El sunt martorii caracterului Său. Care este mărturia dată de viețile lor? Universul vede și aude fiecare poveste. Cu atenție Ei cercetează ce s-a întâmplat cu adevărat în sufletele noastre atunci când ne-am unit cu Isus.

Și astfel ispășirea finală a început în 1844. Acum se află în plină desfășurare. În sanctuarul din ceruri Isus face ispășirea finală.

Concluzie

Întruparea și moartea ca jertfă a lui Isus în locul nostru pe cruce sunt doar începutul ispășirii. Slujirea Sa din ceruri începând cu anul 1844 este necesară pentru a finaliza ispășirea.

Astăzi sunt voci cărora le-ar plăcea să minimalizeze moștenirea profetică a poporului lui Dumnezeu. Acestora le-ar plăcea să poată spune că atunci când Isus a murit pe cruce ispășirea s-a finalizat; că acum, creștinul pur și simplu îl așteaptă pe Isus să se întoarcă. Dar ispășirea nu s-a încheiat pe cruce. Atunci a avut loc o jertfă desăvârșită, dar pentru că acesta să ne fie de folos trebuie ca viața lui Isus să se oglindească în viețile noastre. Isus se află acum în Locul Preasfânt al sanctuarului cersc și desăvârșește ispășirea finală.

Acesta este un punct cardinal practic și esențial pentru că ne ajută să evităm interpretarea minimalistă a Evangheliei care limitează ispășirea la sacrificiul de pe cruce. Evitarea slujbei lui Hristos din Locul Preasfânt din Sanctuarul ceresc duce inevitabil la evitarea vieții „preasfinte” aici pe pământ. Înțelegerea Teologiei Ultimei Generații cu privire la ispășire ne ajută să înțelegem ce înseamnă ea pentru viețile noastre. Ne schimbă modul de viață.

Subiecte de dezbatere :

1. Când a început slujirea lui Isus în sanctuarul ceresc?
2. Ce a început Isus să facă în 1844?
3. Ce a existat de îndată ce a apărut păcatul?
4. Pentru a realiza ispășirea cu cine trebuia să se identifice în mod desăvârșit Isus și să fie pe deplin de aceeași natură?
5. De ce a trebuit ca jertfa Sa ispășitoare să fie făcută în același fel de trup omenesc?
6. Ce ne trimite acum Isus din ceruri?
7. Când putem avea pace cu Dumnezeu?
8. Ce prefigura slujba anuală de Yom Kippur în timpul căreia tabăra lui Israel era curățită de toate păcatele?

10. Curățirea din ceruri este legată de curățirea de pe pământ

Nici Luther și nici adventiștii mileriți care trăiau în 1844 nu au finalizat Reforma și nici nu au înțeles mesajele îngerului din capitolele 14 și 18 din Apocalipsa. Curățirea sanctuarului ceresc este legată de curățirea și purificarea vieții oamenilor de pe pământ. Sanctuarul va fi curățit atunci când Dumnezeu va avea un popor atât de întemeiat în adevăr încât aceștia nu vor mai fi niciodată clintii înspre a se îndoii de El sau a neglija vreo datorie cunoscută. Torentul de păcate ce aveau nevoie de iertare este uscat. Hristos rămâne cu cei ce L-au ales. Sfântul Duh ne dă putere să fim ascultători chiar și după ce slujba iertării s-a încheiat.

Reforma a fost lăsată neterminată

Dumnezeu prin Sfântul Duh își îndrumă slujitorii de pe pământ în marea mișcare ce duce mai departe lucrarea mântuirii. Oamenii nu sunt decât simple unelte în mâinile lui Dumnezeu. El îi folosește pentru a-și duce la îndeplinire scopurile harului Său. Fiecare are un rol și fiecăruia îi este acordată o măsură de lumină, adaptată la necesitățile sale. Suficientă lumină ne este oferită, astfel încât să putem îndeplini lucrarea pe care Dumnezeu ne-a însărcinat s-o ducem la bun sfârșit.

Și totuși, nici un om, oricât de onorat de cer, nu a înțeles pe deplin marele plan al mântuirii. Scopul divin nu este niciodată pe deplin cunoscut de către oameni - ființe limitate. Nici cel mai sincer preot sau cel mai înflăcărat reformator nu au înțeles încă totul.

Reforma este neterminată. Nici măcar adventiștii de ziua a șaptea nu au terminat lucrarea lui Dumnezeu. Am fost înceți în a înțelege „adevărul prezent”, dar mesajele din Daniel și din Apocalipsa se îndreaptă spre împlinirea lor glorioasă. În sfârșit înțelegem care este rolul nostru în istoria biblică. Adevăruri mărețe se dezvăluie chiar în fața ochilor noștri.

Dumnezeu și-a așezat poporul pe drumul către o experiență religioasă cu totul diferită. El dorește ca noi să finalizăm reforma. Va exista o generație finală. Într-o bună zi lumina Evangheliei va străluci în mod deplin așa cum a strălucit în primul secol, în timpul predicilor apostolilor. Oamenii care lasă lumina să le umple sufletele vor fi folosiți de Dumnezeu pentru a pune capăt răului o dată pentru totdeauna. Acesta este scopul Evangheliei.

Râul păcatului va seca

Din 1844, unul dintre cele mai imperioase mesaje ale doctrinei sanctuarului este că ceva deosebit este cerut din partea urmașilor lui Dumnezeu în ceea ce privește dezvoltarea caracterului - ceva ce poate nu a avut o importanță atât de crucială în evoluția bisericii de până acum. Adventiștilor le-a fost dat să înțeleagă realitatea slujirii lui Hristos în sanctuarul ceresc și a judecării de cercetare care se află acum în plină desfășurare. Curățirea Sanctuarului ceresc este strâns legată de curățirea și purificarea vieților oamenilor pe pământ.

Dumnezeul nostru ne îndeamnă „să nu păcătuim”, „să mergem și să nu mai păcătuim” (Exodul 20:20; Psalmi 4:4; Ioan 5:14, 8:11; 1 Corinteni 15:34; 1 Ioan 2:1), să ne curățim după cum Isus este curat (1 Ioan 3:3), să trăim așa cum a trăit Isus (1 Ioan 2:6). Singura cale pentru a putea face aceasta este să ducem o viață neprihănită în care să fie manifestată ascultarea noastră necondiționată față de El. În momentul în care vom fi întemeiați așa de bine în adevăr - atât din punctul de vedere al doctrinei cât și din cel al experienței creștine - încât nimic nu ne va putea clinti, vom înceta să mai păcătuim. Nu vom mai trimite păcate spre sanctuarul ceresc pentru a fi iertate.

Legătura noastră cu Isus va fi atât de puternică încât nu ne vom mai îndoi niciodată de bunătatea, de înțelepciunea sau de dreptatea Sa. Ne vom da seama de faptul că cerințele Sale sunt pentru protecția noastră. Vom avea încredere în instrucțiunile Sale, pentru că în sfârșit vom cunoaște glasul Lui (Ioan 10:1-6). Satana a negat și a denaturat acestea ca fiind posibile, dar astăzi i se dovedește contrariul.

De-a lungul vieții am trimis un râu de păcate spre sanctuarul ceresc pentru a fi curățite. Fiecare dintre acele păcate trebuie să fie îndepărtat de Hristos. Dar se apropie ziua când râul de păcate va seca; când datoriile cunoscute vor fi îndeplinite; atunci când vom trăi cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu (Deuteronomul 8:3). Plinătatea Duhului Său va fi manifestată.

Dumnezeu este atât de bun iar noi, poporul Său vom fi atât de hotărâți în a-L urma încât vom înceta să mai păcătuim. Ne vom lăsa cârmuiți de Duhul, și vom înceta să împlinim poftele firii pământești (Galateni 5:16).

Lumina deplină va străluci pe cărarea noastră și cooperarea deplină va fi evidentă în viețile noastre. Dumnezeu ne va fi vindecat de

toate fărădelegile noastre. Satana nu va fi capabil să pretindă că Isus nu Și-a mântuit poporul de păcate (Matei 1:21; Zaharia 3:1- 5).

Isus Și-a mântuit poporul printr-o revărsare aspecială a Sfântului Duh (Fapte 3:19) și nu mai este nevoie să ierte păcatele poporului Său - nici măcar păcate săvârșite din neștiință - pentru că nu va mai exista nici un păcat. Poporul său poate trăi înaintea unui Dumnezeu Sfânt - datorită neprihănirii Sale atribuite – fără vreo pată a păcatului care să le pângărească gândurile și acțiunile.

O lucrare specială de purificare

Acum, în timp ce Judecata de cercetare se desfășoară în ceruri și în timp ce păcatele sunt îndepărtate din sanctuarul ceresc există și o lucrare specială de purificare, de lepădare de păcate în mijlocul poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Când această lucrare se va fi încheiat, urmașii lui Hristos vor fi pregătiți pentru venirea Sa. Atunci, biserica pe care Domnul nostru o va primi ca fiind a Lui atunci când va veni va fi una „slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” (Efeseni 5:27).

Trăim astăzi vremuri solemne dar în același timp pline de bucurie. Cicatricele pe care ni le-am cauzat singuri par să fie imposibil de contorizat. Păcatele noastre sunt enorm de multe. Dar la fel de multe sunt și șansele noastre! Fiecare dintre noi beneficiază de privilegiul de a trăi în așa fel încât să poată primi consimțământul și binecuvântarea divină. Nu este voia Tatălui nostru ceresc ca noi să mai fim vreodată pedepsiți. Putem merge la Isus ca să fim curățiți și să stăm în fața legii fără rușine sau remușcări. Slăvit să fie El pentru că ne acordă șansa de a fi precum Domnul nostru aici și acum!

Crucea de la Golgota ne provoacă și în cele din urmă va învinge toate puterile de pe pământ și din iad. Acesta este marele centru de atracție; pentru că pe această cruce Hristos Și-a dat viața pentru rasa umană. Acest sacrificiu a fost făcut pentru a-l aduce pe om înapoi la desăvârșirea inițială. A fost făcut cu scopul de a-i oferi o transformare totală a caracterului și ca omul să devină în cele din urmă mai mult decât un biruitor. Crucea stă în fața ușii sanctuarului ceresc.

Acum, când Marele Preot înfăptuiește ispășirea pentru noi, ar trebui să căutăm să devenim biruitori prin Hristos. Mântuitorul nostru n-a cedat în fața ispitei nici măcar cu un singur gând. Satana găsește în inimile

oamenilor un punct de unde poate câștiga un loc prielnic, o dorință imorală cultivată cu ajutorul căreia ispitele sale își exercită puterea.

Dar să ne gândim la Isus. El a spus; „vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). Satana nu a găsit nimic în Hristos care să îl ajute să învingă. Isus a ascultat poruncile Tatălui Său și în sufletul Său nu era nici un păcat pe care Satana să-l poată folosi spre avantajul lui. Aceasta este starea în care trebuie să se găsească cei care vor birui (Apocalipsa 3:21).

Ajutorul după încheierea timpului de probă

Chiar și după ce sanctuarul va fi închis, vom beneficia de ajutorul Sfântului Duh (Matei 28:18–20). Nu, nu pentru iertarea păcatelor neconținute; acea slujire se va fi terminat. Poporul lui Dumnezeu va fi încetat să păcătuiască. Dar pentru a trăi vieți evlavioase, vom avea încă nevoie de puterea Sa. Vom avea mereu nevoie de această putere care bineînțeles că nu va fi retrasă în timpul ultimei generații.

Concluzie

Reforma a ajuns să fie mai mult un slogan decât realitate; deformarea a încetinit progresul poporului lui Dumnezeu. Protestul împotriva erorii a alunecat de la o generație la alta. Mulți dintre descendenții reformatorilor s-au stabilizat pentru a găzdui neadevărul. Dar Dumnezeu va finaliza lucrarea Sa. Chiar dacă, companie după companie din armata lui Dumnezeu se va alătura dușmanului, seminție după seminție din liniile inamice se va elibera pentru a se uni cu poporul lui Dumnezeu păzitor al poruncilor.

Curățirea aflată astăzi în plină desfășurare în sanctuarul ceresc reflectă curățirea din viețile urmașilor lui Isus de pe pământ de astăzi. Marele preot mediază, Mijlocitorul pledează, tâmplarul cioplește caractere, pământul este luminat de slava Sa. Practic? Pentru creștinul Teologiei Ultimei Generații, vrem să știm unde ne putem găsi Mântuitorul și cum să îl lăsăm să își facă lucrarea de Mare Preot al nostru. Vrem să urcăm mai sus și tot mai sus. Dumnezeu nu este încă reabilitat în poporul Său.

Ca urmași ai lui Isus viețile noastre stau mărturie în încercarea de a afla dacă în războiul mării controversate a avut dreptate Dumnezeu sau Satana. Trebuie să ni se amintească faptul că lupta dintre bine și rău nu s-a

terminat pe cruce, ci este în deplină desfășurare în inimile și mințile noastre astăzi.

Subiecte de dezbatere:

1. Există vreun reformator care să fi înțeles perfect planul lui Dumnezeu?
2. S-a terminat Reforma protestantă?
3. Care este mișcarea chemată de Dumnezeu pentru a finaliza Reforma?
4. Cum suntem noi implicați în curățirea sanctuarului ceresc?
5. De ce a fost oferit sacrificiul lui Isus?
6. Acum, când Marele Preot înfăptuiește ispășirea pentru noi, ce ar trebui să căutam?
7. După încheierea timpului de probă vom mai beneficia de prezența Sfântului Duh?

Amânarea și grăbirea

Dumnezeu nu va încheia timpul de probă pentru oameni până când (1) o parte semnificativă din rămășița Sa va reabilita guvernarea Sa, dovedind că se poate trăi pe pământ așa cum a propovăduit El și că Satana a mințit; și (2) cei ce îl urmează de bunăvoie proclamă o mărturie credibilă pentru toate popoarele. A crede că Isus este în așteptare este unul din cele mai solemne concepte pe care le poate întâlni cineva de pe pământ. Sarcina noastră este de a îndepărta condițiile care îl fac pe Isus să aștepte.

Tema amânării și a grăbirii din Sfintele Scripturi ne arată că Dumnezeu a trecut întreaga Sa teologie prin „ecluza” scopului Său final. Dacă biserica nu a atins acel scop, atunci ea trebuie încă să ajungă la statutul de martor pe deplin credincios al Evangheliei (Matei 24:14). Dumnezeu a hotărât deja că ne va da împărăția. El deja a menit neprihănirea prin credință care să împlinească acest lucru. Trebuie să lăsam de-o parte strania noastră fascinație pentru creștinismul popular și să auzim descrierea Sa simplă și profundă a celor care au găsit neprihănirea prin credință. De ce amânăm?

11. Amânarea celei de-a doua veniri a lui Isus printr-o Evanghelie parțială

A doua venire a lui Isus ar fi putut avea loc în timpul generației care a proclamat mesajele de la 1844, dar aceleași păcate care au ținut Israelul antic departe de țara făgăduinței au amânat intrarea Israelului modern în Canaanul ceresc. Necredința, spiritul lumesc, neconsacrarea și dezbinarea din interiorul poporului declarat al lui Dumnezeu ne-au făcut să rămânem în această lume plină de păcate și jale atât de mult timp.

Amânare și întârziere

A doua venire a lui Isus nu ar fi putut avea loc pe planeta pământ decât după ispășirea finală, adică după ce sanctuarul a început a fi curățit, adică după anul 1844 e.n. În ceea ce privește curățirea finală a sanctuarului, Dumnezeu așteaptă pe ultimele oi rămase în urmă (Apocalipsa 7:1-3; Geneza 33:13, 14). Dar aceasta nu este singura amânare a scopurilor Sale înregistrată pe paginile Bibliei. O altă amânare fundamentală a fost întârzierea de 40 de ani dintre plecarea sclavilor evrei din Egipt (Exodul 13:3) și intrarea lor în Canaan (Numeri 13;14). Aceasta întârziere nu a reflectat voința divină (Evrei 3:16-19). Dar în momentul în care oamenii au decis altfel decât hotărâse Dumnezeu, El i-a lăsat să suporte consecințele a ceea ce au ales (Deuteronomul 1:22 – 40) căci nu ar fi putut lucra prin ei așa cum plănuise.

Isus le-a spus ucenicilor Săi că are multe lucruri să le spună – lucruri pe care ei nu le-ar fi înțeles la vremea respectivă (Ioan 16:12). Le-a spus că, în timpul cât va fi plecat de la ei, le va pregăti un loc în casa Tatălui Său (Ioan 14:1 – 3). Lucrarea Sa este curățirea sanctuarului. Ciclul de ceremonii legate de sanctuarul de pe pământ nu erau decât reprezentări ale iertării și ale puterii care se va fi manifestat în mod deplin în poporul lui Dumnezeu la sfârșitul timpului (Daniel 8:13, 14; Evrei 8:1-5; 9:23, 24; Levitic 16).

Curățirea sanctuarului tipic de pe pământ era un eveniment ce avea loc o dată pe an. Astfel, un ciclu al păcatului era închis o dată cu o tabără curățită de păcat în acel moment (Levitic 16:22). Odată cu ultima generație apare în sfârșit paralela atipică ce indică spre a doua venire a lui Isus. În ambele cazuri, punctul central este îndepărtarea păcatelor și izbavirea unui grup care a cooperat cu Dumnezeu.

Biserica se află acum într-un cerc

Amânarea înseamnă că biserica este acum într-un cerc mergând fără țintă în deșert, înregistrând un kilometraj inutil pe odometru. Înseamnă că una sau mai multe generații vor muri în pustiu. Înseamnă că am ales arșița teribilă din Negev în locul pâraielor răcoroase din Canaan.

În momentul în care au ajuns la marginea Canaanului și au dat greș, a fost ca și când evreii interpretau rolul Laodiceei. Ei formulau tiparul. Crezând că sunt bogați, plini de avuții și neavând nevoie de nimic (Apocalipsa 3:17), L-au uitat pe Dumnezeu care îi eliberase. Apoi au întors direcția complet și au decis că nu pot să cucerească Canaanul – țara pe care le-o promisese Dumnezeu (Exodul 3:8, 17; 23:20, 23, 28–33, 33:1, 2; 34:11, 24). Știau deja că Dumnezeu hotărâse să le-o dea. Dar au dat dovadă de necredință, spirit lumesc, neconsacrare și dezbinare.

Necredință – prin refuzul de a avea credință. Evrei 3:19 și 4:2 ne arată că aceștia nu au crezut în Dumnezeu, Tatăl lor care i-a călăuzit prin pustie. Au preferat să se bălăcească polemizând asupra nereușitelor – reale și fictive – ale cărmuirii omenești. Deși le promisese că vor intra în țara făgăduinței, ei L-au exclus din planurile lor căci au ales să acționeze prin vedere și nu prin credință (2 Corinteni 5:17). Astfel au decis că intrarea în Canaan era fără speranță.

Au dat dovadă de spirit lumesc gândind-se la prazul, ceapa și carnea din Egipt (Numeri 11:4-6). Restaurantele aflate pe drumul către iad sunt pline de asemenea mâncăruri aromate. Da, în Egipt fuseseră sclavi, dar acolo era hrana din belșug: pește, ceapa și pepeni. Au uitat de robie dar și-au amintit de mâncare. Detestau dieta pe care le-o pregătise Dumnezeu, dezgustându-se de mana Sa.

Lipsa consacrării - prin refuzul lor de a fi dedicați viziunii Sale pentru ei (Proverbe 29:18 ; 2 Cronici 20:20). El a dorit să-i vindece. A dorit să-i crească, să le dea putere, să îi facă să își dezvolte autodisciplina pe care nu au putut-o dobândi atunci când erau sclavi. A fi ascultător sub amenințarea violenței, a nuielui și a biciului, a coerciției de orice fel este diferit de a face acest lucru de bunăvoie, din considerație pentru caracterul celui care te-a rugat.

Dezbinare - prin incapacitatea lor de a recunoaște și consimți faptul că Dumnezeu este cel care îi călăuzește. Dezbinarea a apărut în interiorul poporului declarat a lui Dumnezeu. În timp ce nesocoteau poruncile date de Dumnezeu pentru binele lor, poporul lui Israel și-a făcut propriile

planuri. Deși Dumnezeu le-a înfățișat clar planurile Sale pentru ei, aceștia erau gata să-și aleagă alte căpetenii și să se întoarcă în Egipt (Numeri 14:1-4). Supușii loiali lui Dumnezeu au încercat să împiedice valul de răzvrățiri și apostazie, dar rebelii nici nu au vrut să audă. Poporul era gata să-i ucidă cu pietre (Numeri 14:10). Rebelii sfârșesc întotdeauna distrugându-se pe ei sau distrugându-se între ei.

Am amânat noi a doua venire a lui Hristos?

Dar cum am amânat a doua venire a lui Hristos? Este acest lucru posibil? Să luăm în considerare:

1. Sistemul sanctuarului iudaic era un ciclu anual de evenimente ceremoniale cu caracter didactic având ca finalitate curățarea taberei la sfârșitul anului. Scopul? Îndepărtarea păcatelor. Și rezultatul? Oamenii și tabăra lor erau curățți. Daniel 8:13, 14 prezice că sanctuarul ceresc va fi curățat chiar înaintea întoarcerii lui Isus. De aceea, paralela pentru zilele noastre o reprezintă îndepărtarea păcatelor de la poporul lui Dumnezeu.
2. Călătoria din Egipt în Canaan care ar fi trebuit să dureze doar câteva săptămâni s-a transformat, datorită lipsei de credință a oamenilor, într-un marș al morții prin pustietate care a durat 40 de ani. Poporul care a refuzat să intre în Canaan după ce Dumnezeu îi salvase din Egipt și a avut grijă de ei în timpul călătoriei prin pustiu, s-a stins din viață pe când încă erau în deșert. Dar copiii lor au intrat. Poporul ales a întârziat împlinirea scopului divin. Cei necredincioși au murit în pustiu. Credincioșii adevărați, Caleb și Iosua au putut intra după amânare.
3. După ce evreii s-au lepădat de Isus, Scripturile Grecești scrise după moartea lui Isus au confirmat speranța binecuvântată – a doua venire a Sa. Scripturile Grecești, ca și cele Evreiești (Daniel 9:25), vorbesc despre scopul lui Isus de a îndepărta păcatele poporului Său (Matei 1:21). Acestea susțin că va veni o vreme când timpul de probă pentru păcat și păcătoși se va termina (Apocalipsa 22:11, 12) și Isus se va întoarce „nu în vederea păcatului” ci „ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă”(Evrei 9:28); că cei mântuiți vor fi transformați, făcuți „fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:5).

4. Evanghelia trebuie să creeze un popor, fără pată, fără vină, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta (Efeseni 5:27–29). Isus nu a venit încă pentru că poporul Său nu este cu adevărat pregătit. Nunta este amânată. Hristos încă așteaptă în fața altarului (Apocalipsa 19:7, 8).
5. 2000 de ani au trecut de la prima venire a lui Hristos. A trecut foarte mult timp de atunci - mai mult decât a trecut între potop și vremea lui Moise; mai mult decât între Exod și vremea lui Hristos; mai mult decât existența Israelului ca stat; aproape 2000 de ani de la moartea lui Hristos pentru noi pe cruce – eveniment despre care se presupune, conform teologiei populare, că a rezolvat totul.

Ideile de mai sus ne ajută să înțelegem cum poate exista o amânare a planurilor lui Dumnezeu. Sistemul sanctuarului ne-a arătat că Dumnezeu a intervenit, cerând un sistem prin care să se realizeze îndepărtarea păcatelor. În Daniel se arată că aceasta este o umbră care prevestește o curățire finală a poporului lui Dumnezeu. Rătăcirea prin pustiu a poporului ales arată că evreii au întârziat împlinirea planurilor lui Dumnezeu pentru ei prin necredința lor. Făgăduința celei de a doua veniri și stăruința Scripturii asupra îndepărtării păcatelor oglindește lucrarea sanctuarului de pe pământ. Totul demonstrează că Dumnezeu nu a creat încă un popor biruitor. În sfârșit, faptul că cel puțin 2000 de ani vor fi trecut între prima Sa venire și cea de-a doua sugerează că scopul divin rămâne neîmplinit.

Scripturile includ și câteva incidente ale amânării pe care nu le-am analizat - incluzând amânarea distrugerii Sodomei până ce Lot a fugit la Zoar (Geneza 19:18-25), pilda celor zece fecioare (Matei 25:1-13), pilda servitorului necredincios (Luca 12:35-48), întârzierea pecetluirii de către îngerii a slujitorilor lui Dumnezeu datorată faptului că oamenii sunt încă nepregătiți (Apocalipsa 7:1-3), și așa mai departe. Totuși, Biblia stabilește o istorie a întârzierilor și amânărilor în viața poporului ales.

Concluzie

Una dintre primele consemnări biblice ale amânării este întârzierea intrării în Canaan a evreilor. Istoria este clară. Mai

îndeaproape decât am dori să admitem, am repetat istoria aceluiași popor și, de prea multe ori, am repetat aceleași greșeli pe care israeliții le-au făcut cu atâția ani în urmă.

Hristos ar fi putut să apară în slava celei de-a doua Sale veniri la scurt timp după anul 1844. Dar implicațiile istoriei biblice au fost, în mod bizar lăsate de o parte. Gravorii pietrelor de mormânt încă își practică meseria pe pământ. Dar cimitirele se umplu. Pământul suferă sub fărădelegea locuitorilor săi, așteptând descoperirea fiilor și fiicelor lui Dumnezeu (Romani 8:18-22).

Dumnezeu se limitează în mod voit. Dacă nu s-ar limita, nimeni nu ar fi mântuit. Așteaptă ultima generație pentru a demonstra ceva. Și încă nu a demonstrat. Încă. Generația noastră poate și ar trebui să fie cea care arată ce se întâmplă când omul cooperează pe deplin cu Dumnezeu. Dar mai întâi trebuie să scăpăm de obișnuința de a păcătui - care întârzie împlinirea scopului Său. Este important să realizăm faptul că am rămas în această lume din cauza nesupunerii, pentru că doar după ce ne vom da seama că am început în mod inutil încă un circuit vom începe să așteptăm barca ce ne va duce acasă.

Subiecte de dezbateri:

1. Care este una din primele consemnări biblice ale amânării?
2. La scurt timp după ce an ar fi putut Hristos să vină?
3. Din ce punct de vedere se aseamănă amânarea intrării evreilor în Canaan cu situația de la sfârșitul timpului?
4. După ce fel de model se dezvoltă acum biserica?
5. Care sunt cele patru păcate care i-au împiedicat pe evrei să intre în țara făgăduinței? Astăzi, poporul lui Dumnezeu se face vinovat de aceleași păcate? Am făcut ceva concret pentru a rezolva aceste probleme?
6. La ce se referă în esență sistemul sanctuarului?
7. Dumnezeu este pe cale de a demonstra ceva. Ce anume?

12. Grăbirea celei de-a doua veniri și adoptarea principiului secerișului

Cerul a pus în puterea noastră ca prin viețile noastre consacrate care îl reflectă pe Isus să grăbim venirea Sa. Dumnezeu va aștepta maturizarea caracterului creștin la un număr semnificativ de oameni, căci principala condiție care va determina acele evenimente precum ploaia târzie, marea strigare, sigilarea și legea duminicală **care la rândul lor** vor afecta momentul când timpul de probă se va încheia și astfel pentru a doua venire a lui Isus.

Viețile sfinte grăbesc revenirea lui Isus

Dacă este posibil ca noi să întârziem a doua venire a lui Isus, atunci în mod logic putem, prin cooperare cu Dumnezeu, să fim capabili să grăbim sau să contribuim la manifestarea mai rapidă a respectivului eveniment. A lăsat Dumnezeu această minunată posibilitate în sfera noastră?

Scriptura ne oferă un răspuns. 2 Petru 3:11, 12: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?”

În așteptarea judecății iminente a pământului, a inevitabilei distrugerii a lumii așa cum este astăzi, suntem chemați să fim martori fără echivoc. Viața noastră stă mărturie. „Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă?” Puterea acestei extraordinare mărturii este exprimată prin „așteptând și grăbind” sau prin „sperând și încercând să facem ca aceasta să se întâmple cât mai repede” sau „zorind” (interpretări marginale). A grăbi înseamnă a face ca ceva să se întâmple mai repede decât s-ar fi întâmplat în caz contrar. Biblia nu conține aceasta idee fără un motiv. Sfântul Duh dorește ca noi să înțelegem extraordinara putere a unei vieți sfinte.

Categoriile de dovezi

Cel puțin cinci direcții de gândire ne ajută să vedem posibilitatea ca venirea lui Isus să fie grăbită. În primul rând, așa cum am văzut deja, 2

Petru 3:11, 12 ne îndeamnă, în ideea apropiatului sfârșit, să trăim în așa fel încât venirea lui Hristos să se împlină cât mai curând.

În al doilea rând, să ne amintim de evenimentele antice referitoare la Iov. El era un om credincios și în momentul în care Satana a venit pentru disputa cu Dumnezeu, Cel care a menționat numele lui Iov a fost chiar Dumnezeu. El l-a considerat pe Iov un exemplu, căci acesta îl slujea cu credincioșie și dezinteresat. Viața evlavioasă a lui Iov a grăbit ziua testării sale. A fost pus la încercare tocmai pentru că Dumnezeu avea încredere în el. Putea fi un martor al caracterului lui Dumnezeu pentru că era de bunăvoie un credincios plin de evlavie și un prieten devotat. Dumnezeu știa acest lucru. Dumnezeu a permis ca Iov să fie pus la încercare. Prin încercările la care a fost supus Iov, a fost dată proba pentru reabilitarea bunătății lui Dumnezeu.

În al treilea rând, Apocalipsa 12 ne arată că la sfârșitul lumii conflictul va fi între Satana și biserica rămășiței. În Romani 16:20 Pavel ne amintește că Hristos îl va zdrobi pe Satana sub picioarele noastre. Promisiunea făcută în Geneza 3:15 este împlinită, nu doar prin viața și moartea lui Isus, dar și prin viața sfântă și moartea față de sine manifestate de către poporul Său la sfârșitul timpului. Luca 10:19 ne arată că atunci când Hristos i-a trimis în lume pe cei șaptezeci de ucenici, le-a dat puterea de a călca peste puterea lui Satana. Cei ce vestesc întoarcerea lui Hristos, urmându-l pe Dumnezeul lor, vor călca pe capul șarpelui și vor răspândi mesajul păcii (Isaia 52:7, 8).

În al patrulea rând, Apocalipsa 14:12 ne dezvăluie că la sfârșitul lumii Dumnezeu va arăta spre oamenii maturizați de Evanghelia Sa. „Aceștia sunt”, va spune El. Cu cât mai repede caracterul lor se va dezvolta, cu atât mai repede va fi învins vrăjmașul. Cu cât se coace mai repede recolta Evangheliei, cu atât mai repede Dumnezeu va culege roadele Sale de credincioși din toată inima și demni de încredere.

În al cincilea rând, profeția celor 490 și mai apoi a celor 2300 de zile/ani ne ajută de asemenea. Dumnezeu le-a dat mai întâi evreilor posibilitatea de a anunța venirea neprihănirii veșnice. Din 457 î.e.n., au fost acordați 490 de ani (Daniel 9:24-27; Numeri 14:34; Ezechiel 4:6). Dacă începând cu acea dată poporul ar fi fost credincios, ar fi putut anunța venirea neprihănirii veșnice – și ar fi grăbit-o cu vreo 1810 ani. Dar nu s-a întâmplat așa. Așa că timpul de probă pentru acest popor s-a încheiat în anul 34 e.n., iar Evanghelia a fost încredințată neamurilor. În momentul în

care evreii au dat greș, timpul care le fusese acordat s-a terminat (Daniel 9:24). Evreii ar fi putut, prin credința lor să grăbească venirea neprihăririi.

A grăbi înseamnă a coopera cu scopurile cerului în totalitate. Numai astfel se poate deschide calea către aducerea la împlinire a scopurilor Evangheliei de către Isus (Romani 8:29; Efeseni 5:25-27).

Principiul secerișului

Astăzi, unul dintre cele mai importante concepte pentru poporul lui Dumnezeu este să înțeleagă ceea ce se cheamă Principiul secerișului. Îl prezentăm aici în patru puncte:

1. Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa (Geneza 1:26, 27). În baza acestei nobile moșteniri de o valoare inestimabilă, El alege să cinstească necontenit și irevocabil, libertatea pe care a acordat-o atunci când ne-a zămislit după chipul și asemănarea Sa. Refuză să ne considere roboți, alegând drumul mai lung către libertate (Iosua 24:15; Romani 6:16). Permite amânările care apar din cauza faptului că noi nu suntem supuși în totalitate adevărului Său. În același timp, insistă asupra grăbirii pe care supunerea noastră totală ar produce-o.

Drumul de la Eden la Eden trece direct prin orașul liberului arbitru și orașul respectului divin. Angajamentul lui Dumnezeu față de aceste principii este o parte a caracterului Său. El este Dumnezeu și El nu se schimbă (Maleahi 3:6).

2. Planul mântuirii are un scop. Dumnezeu este semănătorul (Marcu 4:26-29). Semănătorul își însămânțează pământul cu un scop. Muncește având mereu în minte recolta finală pe care o va avea. Nu trudește în van, ci privește mereu roadele care cresc. Pe când Isus era răstignit pe cruce dându-și viața pentru noi, un singur gând îl liniștea: dorința ca Tatăl să vadă osteneala sufletului Său și să fie satisfăcut (Isaia 53:11). Ca, datorită experienței prin care a gustat moartea pentru noi (Evrei 2:9), Servul cel neprihănit va face mulți servi neprihăniți (Maleahi 3:1-4).

Va lua asupra lui povara nelegiuirilor lor (Isaia 53:11). Va găsi în poporul Său 144000 de martori credibili ai caracterului Său (Apocalipsa 14:1-5). Un caracter matur va dovedi puterea lui

Dumnezeu pentru mântuire (Romani 1:16) în bogăția ei. Universul nu a asistat la oroarea păcatului în zadar (Romani 8:18-22). Cerul are un scop ce nu poate fi negociat: descoperirea fiilor și fiicelor lui Dumnezeu - bărbați și femei - cărora li se poate încredința viața veșnică.

3. Momentul aproximativ al recoltei este cunoscut, dar agricultorul este atent la dezvoltarea roadelor pentru a vedea când recolta este coaptă și pregătită pentru cules. „Cu împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua: sămânța încolțește și crește fără să știe el cum. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic; și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul” (Marcu 4:26–29).

Mai întâi lujerul; încolțește și pătrunde solul, apărând la suprafață. După o perioadă de creștere, bobul de grâu apare pe tulpină. În sfârșit, când recolta ajunge la maturitate, apare bobul întreg la capătul spicului. Și totuși, acesta este doar preludiul; punctul culminant al ciclului este atunci când fermierul îl seceră. Grâul copt este recoltat. Aceasta este ținta. Fermierii nu plantează semințele pentru că le place prășitul; fac acest lucru așteptând o recoltă demnă de eforturile pe care le-au depus.

4. Isus trebuie să aștepte până când sămânța Evangheliei va fi creat un grup considerabil de creștini din ultima generație. Recolta ar fi trebuit să se coacă acum zeci de ani (Apocalipsa 7:1-3; 14:1-5).

Isus ne oferă ajutorul de care avem nevoie pentru a deveni reprezentanții speciali ai harului, puterii și iubirii, astfel încât să ne facem partea pentru ca generația noastră să fie ultima de pe pământ. „ Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână, o secere ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: "Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt." Atunci Cel ce ședea pe nor, și-a aruncat

secera pe pământ. Și pământul a fost secerat.” (Apocalipsa 14:14-16).

Încheierea timpului de probă nu este un moment accidental. Totul este pregătit de plecare de îndată ce recolta este coaptă! Este Dumnezeu mai puțin Dumnezeu pentru că permite ca acțiunile omului să grăbească sau să întârzie a doua venire a lui Isus? Nu. Dacă omul cooperează în totalitate cu Dumnezeu, Dumnezeu își poate duce la împlinire scopurile conform planului. Dacă omul cooperează fără tragere de inimă, șovăielnic sau doar parțial, Dumnezeu își va amâna planurile. Asemenea fermierului, așteaptă creșterea seminței Evangheliei în viețile bărbaților și ale femeilor. Ne cheamă să cooperăm cu el la accelerarea recoltei de slujitori maturi care sunt acreditarea semințelor pe care le-a plantat.

Hristos așteaptă

Diferența în ceea ce privește ultima generație este că în sfârșit așteptările lui Dumnezeu vor fi foarte bine înțelese de un număr important de oameni aparținând unei generații. În sfârșit va exista un popor care nu doar că va înțelege ceea ce așteaptă Dumnezeu dar care îi va permite să își împlinească scopul. Sub strălucirea deplină a slavei Evangheliei aceștia îl vor lăsa pe Dumnezeu să-i înnoiască.

Ultima generație cooperează mult mai bine cu Dumnezeu decât orice altă generație de dinainte. Acesta este rezultatul a 6000 de ani de încercări. Cele șase milenii de lumină ce coboară din ceruri se reflectă în sfârșit peste femeile și bărbații care au împlinit scopul Evangheliei – maturitatea, înălțimea staturii plinătății lui Hristos (Efeseni 4:13). Lumina vieților schimbate va străluci spre ceruri la miezul nopții acestui pământul - un timp în care campionii vor fi puțini.

Cu o dorință arzătoare, Hristos așteaptă să Se manifeste în biserica Sa. Când caracterul lui Domnului Hristos va reprodus în mod desăvârșit în poporul Său, atunci El va veni pentru a-l pretinde ca fiind al Său. Fiecare creștin are privilegiul nu doar de a aștepta ci și de a grăbi venirea Domnului nostru Isus Hristos. Când acceptăm curățirea care El ne-o oferă, El ne va însoți până la încheiere. Cât de repede după aceea întreaga lume va fi semănată cu sămânța Evangheliei, ultimul mare seceriș se va coace și Hristos va veni să culeagă prețioasele roade!

Sarcina noastră cea mai urgentă

Cea mai urgentă îndatorire a noastră este aceea de a grăbi a doua venire, să împlinim în această generație ceea ce ar fi trebuit să împlinească fiecare generație începând din anul 1844. Trebuie să ne amintim care este scopul nostru unic. Simțul misiunii unui grup se află la distanță de o generație față de uitare. Identitatea unei organizații se poate pierde de-a lungul unei generații. Torța adevărului este greoaie în mâini somnuroase și fără vlagă și se scufundă pe nesimțite în pământ dacă nu există vigilență maximă.

Trebuie să trăim având simțul acestei misiuni și să facem în așa fel încât în viața noastră totul să aibă legătura cu aceasta. Mulți își doresc să aibă parte de puterea lui Isus fără caracterul Său, însă principiile cerului nu pot fi schimbate. Așa cum nu poate exista fum fără foc, nu am putea găsi o persoană ce are caracterul Său dar care nu are puterea Sa.

Multe evenimente finale sunt suspendate până aceasta "curățare" va ajunge în acel punct în care Dumnezeu nu va mai fi împiedicat de nimic să trimită poporului Său ploaia târzie pe care le-a promis-o (Deuteronomul 11:14 ; Ieremia 3:3 ; Ioel 2:23, 24 ; Zaharia 10:1 ; Iacov 5:7). Ochii universului necăzut nu urmăresc jalnica paradă a războaielor, a foametei și a dezastrelor naturale ce au loc în această lume, în timp ce încearcă să prevadă când se va întoarce Isus. Și la fel ar trebui să facem și noi. Oamenii lui Dumnezeu nu ar trebui să fie spectatori care urmăresc parada evenimentelor mondiale; de fapt, călătoria lor este parada pe care o așteaptă universul. Făpturile cerești așteaptă cu nerăbdare ca poporul lui Dumnezeu să coopereze cu El pentru a grăbi cea de-a doua venire a lui Isus (2 Petru 3:12).

Concluzie

Teologia Ultimei Generații nu admite doar faptul că oamenii lui Dumnezeu au amânat cea de-a doua venire a lui Isus ci și ideea că Cerul ne-a dat puterea să grăbim această a doua venire. Biblia ne spune că a trăi o viață sfântă la sfârșitul timpului are un impact asupra războiului marii controversă.

Povestea lui Iov reflectă războiul marii controversă. În momentul în care Dumnezeu l-a adus în discuție pe prietenul Său Iov, Satana a insistat asupra pretenției sale că până și acesta îl slujea pe Dumnezeu din motive egoiste. Acesta era încă un neadevăr de-al lui Lucifer și Dumnezeu

a acceptat provocarea lui. La final, viața lui Iov a stat mărturie pentru bunătatea lui Dumnezeu și pentru dreptatea căilor Sale.

Încă din Geneza a fost dată făgăduința că Mesia va veni și îl va zdrobi pe Satana. Dar astăzi - la atâta timp de la răstignirea pe cruce - Isus trăiește și Satana de asemenea. Aceași Biblie ne spune că, pe cruce, Isus nu a încheiat procesul de zdrobire al dușmanului nostru. Pavel a privit în viitor, spre ultima generație, atunci când Isus îl va strivi pe marele acuzator chiar sub picioarele celor acuzați (Romani 16:20). Viețile sfinte sunt importante în războiul mării controversate.

Biblia conține Principiul Secerișului, care ne arată că dacă vom manifesta cea mai adâncă dăruire față de Hristos, modul nostru de viață va grăbi momentul recoltei finale când Isus va veni.

Căutăm cu o îndrăzneală luminată de Sfântul Duh șansele pe care Tatăl nostru le oferă celor ce sunt în totalitate de partea Sa. Barbații și femeile ce I s-au dăruit Lui cu totul vor simți căldura focului ce arde în cuptor (Daniel 3) pentru că se afla în linia întâi a voinței lui Dumnezeu - soldați înarmați, pregătiți pentru lupta ce va urma. Ei cred în Generalul lor, Isus. La comanda Sa se vor îndrepta spre Sion.

Subiecte de discuție:

1. De ce a fost testat Iov ?
2. Ale cui picioare sunt implicate în zdrobirea lui Satana ?
3. Depinde Dumnezeu de oameni pentru a hotărî când se va întoarce Isus ?
4. Ce cuvânt descrie cel mai bine genul de mărturie pe care Dumnezeu ar dori să-l ofere lumii astăzi ?
5. Puteți prezenta cele patru elemente ale Principiului Secerișului ?
6. Putem noi prin modul nostru de viață să facem în așa fel încât cea de a doua venire a lui Isus să se întâmple mai devreme decât s-ar întâmpla în alt caz?
7. Care este condiția principală pe care Dumnezeu o așteaptă să se îndeplinească și care determină momentul încheierii generale a timpului de probă pentru lume și al întoarcerii lui Isus?

Marea controversă și momentul luării unei decizii

Într-o zi, binele va învinge răul în mod definitiv și irevocabil. Atunci va fi marele sfârșit. Dacă așteptarea vi se va părea prea lungă, trebuie să înțelegeți că recompensa va fi peste măsură. Universul va fi întotdeauna un loc ferit de primejdii. Ultima generație va explica și va arăta ce poate face Dumnezeu când oamenii Îi sunt devotați întru totul.

Noi Îl iubim pe Dumnezeu. Iubim ceea ce este El. Suntem de acord cu modul în care ne conduce. Căutăm căile Sale. Cei ce aleg calea lui Isus nu sunt atrași spre El de oameni ostili ci de oameni binevoitori, care Îi seamănă cel mai bine lui Dumnezeu. Așadar, scopul nostru este acela de a-l semăna prin felul nostru de a fi, așa încât sa-i ducem și pe alții către Împărăția Sa.

13. Martorii marelui Tămăduitor

Fiind mai mult decât o culegere de declarații judiciare, Evanghelia este în primul rând preocupată să spună adevărul despre Dumnezeu ca fiind Cel mai bun Prieten al nostru. El este preocupat mai mult de vindecarea noastră decât de hotărârile legale. În marea controversă, martorii lui Dumnezeu spun povestea eliberării lor.

Reforma întârziată

Evul Mediu a fost un hău adânc. Reformatorii nu au apărut pe scena în același moment. Eroarea era foarte puternică; întunericul – fără intervenția divină era impenetrabil. Chiar cu oameni precum Wycliffe, Hus, Luther și la lunga listă de reformatori care le-au urmat, recuperarea a fost un proces gradual.

Marea eroare a Bisericii romano-catolice a fost o întoarcere de la conceptele holistice ebraice despre om și restaurarea sa la un misticism îngust, oficializat de biserica-stat. În momentul în care această apostazie s-a înrădăcinat, s-a ajuns la concluzia că omul este mântuit prin faptele sale și, pentru ca aceste fapte să îl poată sfinți, trebuiau ratificate de biserică. Împotrivindu-se acestui mediu al erorii, reformatorii și-au îndreptat cele mai bune energii înspre reformă.

Dar chiar și cei mai puternici oameni sunt de fapt fragili mai ales atunci când vine vorba de șabloane de gândire deja împământenite. Cei învățuți de așteptări culturale stabilite demult sunt adesea incapabili să își dea seama de propria lor orbire. De exemplu, filosofia predestinării era adânc înfiptă în mințile reformatorilor Luther și Calvin.

Potrivit acestei învățături, Dumnezeu îi predestinează pe unii oameni spre mântuire și pe alții spre pieire. Unii, prin influența voinței divine, sunt aleși pentru a fi neprihăniți, în tip ce alții sunt destinați să fie răi. Un grup este modelat ca eroi, ceilalți - lepădături. În lupta dintre bine și rău nu exista decizii reale sau riscuri. Liberul arbitru nu are o importanță marcantă în desfășurarea destinului uman.

Este aceasta o veste bună? Mântuirea este prestabilită. A conduce pe alții la mântuire este asemenea recitării unui scenariu deja scris în ceruri. Mințile, gurile și inimile oamenilor sunt mânuite de un păpușar. Nu dovedim nimic universului. Singurul principiu expus despre Dumnezeu

este acela că nimeni din cer sau de pe pământ nu-l poate subestima suveranitatea.

Adevărul? Caracterul lui Dumnezeu este în centrul mării controversate. Da, Dumnezeu este mai puternic decât Satana. Dar El i-a dat lui Satana timpul necesar pentru a-și demonstra principiile necurate. Caracterul lui Dumnezeu și modul în care El conduce sunt drepte din punct de vedere moral. Ale Satanei sunt greșite din acest punct de vedere. Întreg universul vede consecințele principiilor lui Dumnezeu și consecințele principiilor Satanei. Dumnezeu refuză să treacă peste alegerile pe care le fac bărbații și femeile atunci când decid în cine vor să aibă încredere.

Caracterul lui Dumnezeu este punctul central

Dacă ni-l închipuim pe Dumnezeu ca fiind un portar cu privirea fioroasă sau un judecător încruntat gata să arunce fulgere atunci când nu ne ridicăm la înălțimea așteptărilor Sale, atunci nu-l vom putea aprecia și nu vom putea avea încredere în caracterul Său. Dar Dumnezeu nu dorește ca oamenii și îngerii să îi slujească din frică (2 Timotei 1:7 ; 1 Ioan 4:18). El nu forțează voința nimănui ci ne lasă să alegem (Iosua 24:15).

De fapt ceea ce dorește, este ca cei pe care l-a creat cu mâinile Sale să îl iubească pentru că este demn de dragoste și încredere. El dorește ca ascultarea noastră să izvorască din prețuirea pentru înțelepciunea, dreptatea și bunătatea Sa. Apreciem noi aceste calități ale Sale? Atunci vom vi atrași spre El cu admirație. Omagiul nostru trebuie să izvorască din dragostea noastră pentru caracterul Său.

Isus nu dorește să fie cunoscut ca un mare acuzator ci ca pe un Mare Tămăduitor. Cineva care vindecă este mai ușor de iubit decât cineva ce condamnă. El nu are intenția de a trece cu vederea păcatele noastre înfășurându-le în argumente legale frumos ornamentate, ci vrea să ne vindece de păcat.

Poate Isus cu adevărat să ne vindece?

Cineva a fost rănit. Ajunge la spital și după tratamentul de urgență începe recuperarea. Starea lui se îmbunătățește încetul cu încetul. În perioada spitalizării sunt completate formulare referitoare la asigurarea medicală, tratament și medicație. O parte a documentelor a început să fie completată atunci când a fost internat. Orice are legătura cu spitalizarea sa și cu tratamentul său este înregistrat cu grijă.

Completarea documentelor fără tratamentul propriu-zis ar fi o minciună ; recuperarea fără completarea documentelor nu ar fi îndeajuns certificată. Un spital bun le are pe amândouă iar doctorii, ca și pacienții pot înregistra procesul de vindecare. Astfel este clar dacă cineva se face bine sau nu. Pot doctorii să vindece? Este aceeași întrebare pe care universul l-o adresează lui Isus : poate El într-adevăr să vindece? Este Doctorul nostru Isus un șarlatan care nu poate înfăptui ceea ce promite sau este Cel care a făcut tot posibilul pentru a-i sfinți pe oameni? Caracterul Său este esența mării controversate și aceasta este întrebarea care are nevoie de un răspuns.

Leptosul a pus o întrebare similară. « Și un lepros s-a apropiat de El, l s-a închinat, și l-a zis: "Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești." Isus a întins mâna, s-a atins de el, și a zis: "Da, vreau, fii curățit!" Îndată a fost curățită lepra lui. Apoi Isus i-a zis: "Vezi să nu spui la nimeni; ci du-te de te arată preotului, și adu darul, pe care l-a rânduit Moise, ca mărturie pentru ei." (Matei 8:2–4).

Nu a fost nevoie ca leptosul să se convingă de puterea lui Isus ; întrebarea lui a fost: Isuse, îți pasă îndeajuns de mult de un lepros încât să îl vindeci? Cum ești tu de fapt ? Mă prețuiești ? Fac și eu parte din războiul dintre bine și rău sau sunt doar un spectator, un proscris?

Care este atunci mărturia noastră? Experiența noastră stă mărturie pentru un escroc ce prescrie leacuri placebo sau pentru un medic eficient și înțelegător care vindecă cu adevărat (Evrei 2:17, 18) ? Le pasă oare Tatălui, Fiului și Sfântului Duh? Fiind participanți în războiul mării controversate, viețile noastre sunt într-un fel sau altul mărturia a ceea ce Ei fac pentru noi și a ceea ce noi credem despre Ei cu adevărat (Apocalipsa 12:11).

Cine ar trebui sa fie mântuit?

Universul ne privește. Universul va vedea consecințele revoltei ce se va termina cu oroarea celor șapte plăgi (Apocalipsa 15:1– 4). Cine oferă siguranță în a fi mântuit? Căror rebeli de pe pământ le va încredința Dumnezeu viața eternă? Se va bucura în sfârșit judecata lui Dumnezeu de susținere entuziastă?

Dumnezeu știe deja cum suntem fiecare dintre noi. Dar vrea ca și alții să vadă dovada, să hotărască singuri dacă Isus este drept atunci când își alcătuiește moștenitorii împărăției. Judecata de cercetare care a

început în 1844 se referă la crearea mai multor fecioare credincioase (Matei 25:1–13) și separarea oilor de capre (Matei 25:31–46). Cu alte cuvinte, curățarea templelor omenești de mârjitura păcatului.

Isus este Mijlocitorul nostru

Hristos este Marele nostru Preot în sanctuarul ceresc (Evrei 4:14–16). Și ce face El acolo? Înfăptuiește ispășirea pentru noi, curățând sanctuarul de păcatele poporului Său. În cazul acesta trebuie ca prin credință să intrăm în sanctuar împreună cu El; lucrarea trebuie să înceapă în sanctuarul sufletelor noastre. Trebuie să ne curățim de toate păcatele (Ezechiel 37:23; Efeseni 5:26; 1 Ioan 1:7, 9). Trebuie “să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu » (2 Corinteni 7:1).

Dacă aș vedea un om cu o bătă de baseball intrând în cameră prin spatele tău, instinctul m-ar îndemna să intervin și să fac tot ce pot pentru a-l împiedica să te rănească. Aș fi “mediatorul” tău în acel moment din viața ta stând între tine și cel rău. Isus face asta pentru tine în fiecare moment din zi și din noapte cu ajutorul îngerilor Săi și al Sfântului Duh (1 Timotei 2:5; Evrei 8:6; 9:5). Putem conta pe mijlocirea Sa puternică în fiecare zi a vieților noastre, la fel cum ne bazăm pe faptul că a murit pentru noi pe crucea aceea îngrozitoare.

Cel mai bun Prieten pe care L-am avut vreodată – Isus – a murit pe acea cruce (Proverbe 18:24). Pentru noi. Este Creatorul și Judecătorul. El este Divinitatea, da. Dar El este și Tămăduitorul, Fratele mai mare, Mirele și cel mai bun Prieten. Ce ai simți dacă cel mai bun prieten omenesc al tău ar muri ca să te salveze? Gândește-te un pic la aceasta. Apoi dă-ți seama că Isus este cel mai bun prieten omenesc al tău. Astăzi El trăiește ca Marele tău Preot și face pentru tine ceea ce a făcut pentru El Sfântul Duh – te ajută să devii un învingător dându-ți harul care să te ajute la vreme de nevoie (Tit 2:11-14; Evrei 4:16).

Care este rezultatul firesc? Simplu. Vrem să spunem și altora despre bunătatea Lui. Dorim ca prin caracterul nostru să dăm mărturie despre bunătatea Lui. Cele două probleme - cine vor fi cei mântuiți și reabilitarea în sfârșit a caracterului lui Dumnezeu - sunt diferite. Predarea de sine constantă este ceea ce ne trebuie pentru a fi mântuiți; maturitatea deplină a caracterului e ceea ce trebuie pentru a reabilita (apăra) caracterului lui Dumnezeu.

Desăvârșirea nu-i mântuiește pe oameni dar contribuie la reabilitarea caracterului lui Dumnezeu. Dacă sunt sau nu mântuit este mai puțin important decât dacă Dumnezeu este considerat a fi drept la judecata Sa (Romani 3:4; Apocalipsa 14:6, 7). Siguranța guvernării lui Dumnezeu și împlinirea în sfârșit a făgăduinței celei de a Doua Veniri a lui Isus sunt legate de a doua problema și nu de prima. Spunând lumii adevărul despre Dumnezeu noi votăm pentru caracterul Său. Urnele sunt gata să se închidă.

Concluzie

Reforma nu s-a terminat. Ultima generație are misiunea de a o termina. Dumnezeu dorește să-L iubim pe baza faptului că Îl înțelegem cu adevărat. Erorile referitoare la caracterul lui Dumnezeu ne împiedică să facem acest lucru; așadar orice eroare care Îl prezintă pe Dumnezeu într-o lumină falsă trebuie smulsă din rădăcini (Matei 15:13). Imaginea biblică a lui Dumnezeu este mai mult cea a unui Tămăduitor decât cea a unui Judecător neîndurător.

Dar unde este dovada? Care este argumentul final astfel încât Dumnezeu să-l poată spune Satanei: “Acuzațiile tale nu au nici o dovadă; cazul se respinge”? Tatăl nostru din ceruri nu intenționează doar să afirme că are dreptatea de partea Sa ci dorește, prin cei care cred în El, să-și demonstreze bunătatea în mod real. Noi avem un rol important în războiul marii controversă.

În curând, în timp ce noi rămânem în Hristos, umblând în lumina pe care ne-o dă în fiecare zi și făcându-ne un obicei din a nu spune “Nu” datoriei, vom face parte din acea măreață oștire care spune că judecata lui Dumnezeu este “adevărată și dreaptă” (Apocalipsa 19:2). Vom face parte din răspunsul etern la minciunile Satanei. Vom face parte din motivul care garantează că întreg Universul va fi pentru totdeauna ferit de orice revoltă.

A face parte din acel răspuns este cel mai practic lucru pe care îl poate face un om. Dumnezeu vrea ca noi să fim martorii caracterului Său. Nimic nu este mai plin de însemnătate decât acest aspect al Teologiei Ultimei Generații.

Subiecte de discuție

1. Cum continuă procesul Reformei?

2. Care este învățătura falsă înrădăcinată în mințile lui Luther și Calvin?
3. Pe ce teme dorește Dumnezeu să Îl iubim?
4. Cine este mai ușor de iubit? Cineva care condamnă sau cineva care vindecă?
5. Cum încearcă Dumnezeu să arate că Tămăduitorul vindecă într-adevăr?
6. Avem noi un rol în marea controversă sau suntem niște simpli spectatori?
7. Care este cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată?

14. Momentul deciziei pentru planeta Pământ

În pofida insubordonării din trecut, noi credem ca Dumnezeu este gata să lucreze printr-un popor de oameni pocăiți. El îi folosește pe Adventiștii de Ziua a Șaptea pentru a pregăti înălțarea la ceruri pe cei care doresc acest lucru. Nu este necesar nici un articol nou de credință în doctrinele fundamentale pentru a propovădui Teologia Ultimei Generații. Când Adventiștii vor îmbrățișa adevărul pe care ei îl au acum, vor fi asemenea celor cinci fecioare înțelepte. Adevărurile Adventiste, înflăcărate de puterea transformatoare a Duhului Sfânt va da naștere luminii ce va spune lumii: “Iată-L pe Dumnezeul vostru!” Caracterul lui Dumnezeu va fi descoperit mai clar și mai cuceritor decât oricând înainte pe planeta Pământ de către cei care Îl urmează pe Hristos. Va fi momentul deciziei pentru toți, de oriunde ar fi ei.

Dumnezeu este gata sa-și înceapă lucrarea

Dumnezeu este încet la mânie, milostiv și răbdător. Scriptura ne arată că El este gata să lucreze prin oamenii care s-au îndepărtat de propriile lor căi și s-au reîntors spre El.

De-a lungul celei mai mari părți a istoriei poporului lui Dumnezeu, aceștia au dovadă de nesupunere. Și totuși El așteaptă. El dorește să îi provoace la o experiență mai profundă. Acest lucru a fost adevărat în vremea lui Israel; a fost adevărat în vremea primei biserici; este adevărat și acum în momentul ploii târzii și bisericii ultimelor zile. Dumnezeul singuratic Își așteaptă încă mireasa confuză. Dragostea lui nu s-a diminuat. Mirele continuă să aștepte în fața altarului în timp ce mireasa lui “se pregătește” (Apocalipsa 19:7, 8).

Dumnezeu înfăptuiește neîncetat lucrarea providențială pentru oamenii Săi. Nu rămâne niciodată fără martori care să dezvăluie adevărul despre caracterul Său. În secolul al XIX-lea El a ridicat o mișcare și a situat-o în Biserica Adventista de Ziua a Șaptea. Multe sunt zilele de glorie în istoria înfăptuirii lucrării Sale prin aceasta. De asemenea multe sunt zilele de umilință suferită pentru eșecurile acesteia.

Ea se teme de luptă și este istovită fiindcă pentru fiecare atac mârșav lansat de Satana, apărătorii adevărului s-au luptat cu săbiile contra săbiilor, cu cuvintele contra cuvintelor și cu adevărul contra falsei doctrine. Domnul este un războinic viteaz (Exodul 15:3). La fel sunt și credincioșii

Săi. În trecut ei se luptau pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 3). Astăzi încă se mai luptă.

Misiunea poporului lui Dumnezeu astăzi

Misiunea Adventiștilor de Ziua a Șaptea este, în ochii lui Dumnezeu, aceea care a fost întotdeauna – să îi pregătească pe oamenii Săi pentru înălțare (Efeseni 4:7–16; 5:25–27; Apocalipsa 7:1–3, 13, 14; 19:7, 8; 14:1–5; 1 Corinteni 15:51–54). Tăciunii sunt scoși din foc (Zaharia 3:2) pentru a deveni făclii aprinse pentru adevăr. Războiul nu s-a terminat (Apocalipsa 12:17). Cei ai lui Dumnezeu stau la postul datoriei. Învățătura sănătoasă nu și-a pierdut puterea. Deși pădurea de erori se întinde în jurul ei, doctrinele adevărului curat se dezvăluie încă.

Listele doctrinelor fundamentale nu ne purifică și nici listele asemănătoare prezentei lucrări care prezintă esența Teologiei Ultimei Generații. Nu putem fi sfințiți doar prin simple cuvinte sau prin erori. Dar cuvintele ce exprimă adevărul devin folositoare pe măsură ce sunt trăite și aplicate. Pe măsură ce adevărul ne atinge viețile, acesta își găsește drumul spre gândurile și sentimentele noastre (Ioan 17:17). Adevărul modelează caracterul.

Nu cerem nimic nimănui. Pur și simplu susținem că înțelegem care sunt implicațiile adventismului. Considerăm că aceste adevăruri sunt un ajutor pentru viața noastră spirituală. Noi trăim aceste adevăruri și le împărtășim cu ceilalți. Acesta este ceea ce noi înțelegem a fi poziția prezentă a credinței dată sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 3). Acesta este punctul culminant. În acest punct adevărul va debarca la sfârșitul istoriei. Aici se termină toate drumurile.

Îmbrățișarea adevărului pe care îl deținem deja

Se întâmplă ceva ce nu s-a mai întâmplat până acum atunci când adventiștii îmbrățișează adevărurile pe care le dețineau deja. Faptul că deținem aceste adevăruri nu înseamnă că le și folosim. În parabolă, proprietarul și-a arat pământul o dată și încă o dată fără să găsească comoara care îi aparținea și care era îngropată acolo (Matei 13:44). Ca și popor și noi am făcut la fel.

Fără doctoria pentru ochi (Apocalipsa 3:18) nu putem vedea pentru a reuși să ne găsim ochelarii. Fără lentilele adevărului nu putem înțelege bogățiile aparținând vieții și evlaviei pe care Cerul le-a deschis

deja pentru noi (2 Petru 1:3, 4). Cu toții trebuie să ne vedem mai clar adevărata sărăcie (Apocalipsa 3:17) și adevărata bogăție (Coloseni 1:27).

În ziua în care vom îmbrățișa adevărurile pe care le avem deja, vom fi asemenea celor cinci fecioare înțelepte (Matei 25:1–13). Nunta era pregătită dar mirele întârzia. Zece fecioare, toate membre ale bisericii au plecat; toate au ațipit și au adormit. La miezul nopții s-a făcut strigarea “Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!”. Pe întuneric, cinci din cele zece fecioare au încercat să-și aprindă candelarele când, și-au dat seama că nu aveau destul ulei. Dar cinci dintre ele erau înțelepte și, deși asemenea celorlalte adormiseră, în momentul în care s-a anunțat venirea mirelui ele și-au aprins candelarele. Cele cinci fecioare înțelepte au avut destul ulei. Ele își păstraseră legătura cu Dumnezeu și Duhul Sfânt le-a ajutat să fie oglindirea vie a adevărului Său.

Ultimul imbold

Adevărurile trimise poporului lui Dumnezeu vor primi acum ultimul imbold. Mințile sunt deschise pentru a înțelege mai deplin rolul Duhului Sfânt. În sfârșit poporul Său este gata să coopereze cu El; în sfârșit ei sunt gata să trăiască viața lui Isus. În sfârșit ei sunt gata să fie întruparea mesajului celui de-al Treilea Înger. Tăind nodurile gordiene ale falselor doctrine și a blajinei evanghelii parțiale laodiceene, aceștia sunt plini de Duh Sfânt; aceștia reflectă în totalitate caracterul lui Isus și aduc lumina (Apocalipsa 18:1) ce va spune lumii – “Iată-L pe Dumnezeul vostru!” (Isaia 60:1-3; 35; 40:9).

Bărbații și femeile care “Îl vor vedea pe Isus” (Ioan 12:21) vor vedea caracterul Său reprodus în credincioșii din toată inima ai Săi. Exceptându-L pe Isus însuși, niciodată până atunci caracterul lui Dumnezeu nu va fi fost văzut și auzit atât de clar și fermecător pe planeta Pământ. Planeta va tresări. În momentul în care lumea este adusă la testul cu privire la Sabat, acolo va sta cel mai convingător grup de martori ai lui Dumnezeu care a trăit vreodată. (1 Ioan 4:8; Apocalipsa 14:12).

Cel mai bun evanghelist este prezența lui Dumnezeu în cuvintele și acțiunile noastre. Caracterul lui Dumnezeu reprodus în noi va aduce aceasta generație către momentul testului. Armagedonul este sfârșitul disputei dintre altruism și egoism.

Când Îi vom îngădui lui Dumnezeu să-și termine lucrarea în sufletele noastre vom atinge desăvârșirea în natura noastră căzută care

încă este capabilă să păcătuiască. Vom spune mereu „Nu” așa cum și Isus a spus „Nu” tuturor ispitelor. Pentru a pune capăt și ultimei probleme mult discutate referitoare la faptul că Isus a fost fără de păcat pentru că era Dumnezeu, ultima generație va dovedi fără nici o urmă de îndoială că bărbații și femeile ce au naturi căzute pot trăi fără să păcătuiască. Această demonstrație finală va contribui la reabilitarea caracterului lui Dumnezeu, dovedind că Satana nu a avut dreptate atunci când a făcut acele acuzații dușmănoase. Războiul mării controversate va ajunge la final!

Dezvoltând caractere pentru eternitate

Când discipolii L-au întrebat pe Isus „Doamne, arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns.” Isus le-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl? ” ” (Ioan 14:8, 9). Noi nu suntem Isus și nu vom fi niciodată. Dar este adevărat ca la sfârșit vom avea numele Tatălui Nostru scris pe frunțile noastre (Apocalipsa 14:1; 15:1-3).

Vom avea caracterul lui Isus (care ne-a arătat caracterul Tatălui nostru) reprodus în noi în mod desăvârșit. Cu siguranță când ceilalți ne vor vedea vor recunoaște în noi reflectarea caracterului Tatălui nostru. Ei vor fi conduși la a da slava numelui Său. În sfârșit se va adeveri faptul că noi, transformați fiind de Tatăl nostru și fiind ultima recoltă, putem fi caracterizați în sfera noastră ca “plini de îndurare și milostivi, înceți la mânie, plini de bunătate și credincioși” (Exodul 34:6). Aceasta nu este aroganță. Pur și simplu Dumnezeu ne arată ce poate face cu cei ce au fost niște rebeli egoiști.

Predarea voinței trasează linia de demarcație între copiii lui Dumnezeu, moștenitori ai cerului și rebelii care refuză marea mântuire. În lucrurile spirituale, niciun om nu poate suplini lipsurile altuia. Caracterul nu este transferabil; “chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul, Dumnezeu.” (Ezechiel 14:14). Niciun om nu poate crede pentru altul așa cum nu poate respira pentru altul. Niciun om nu-l poate da altuia caracterul care este rodul lucrării Duhului Sfânt.

Vom dezvolta caracterul pe care ni-l alegem. Va fi al nostru în ziua judecății. Va fi al nostru atunci când vom fi față în față cu Isus. Nu va putea fi schimbat (1 Ioan 3:1, 2). Astăzi este ziua mântuirii. Astăzi este ziua în care vom păși alături de Isus.

Concluzie

Teologia Ultimei Generații: toți creștinii ultimei generații cred într-o versiune a acesteia. Dar modul în care ei înțeleg evenimentele ultimelor zile se potrivește cu scrierile inspirate? Iau toate variantele în considerare semnificația războiului mării controversate?

Atunci când oamenii lui Dumnezeu lasă la o parte scopul mării controversate sfârșesc prin a face parte dintr-un scenariu de genul "păcătuiește și trăiește". Și aceasta este un fel de Teologie a Ultimei Generații. Așa că fiecare credincios care aparține ultimei generații se raportează la un sistem teologic mai mult sau mai puțin definit. Atunci întrebarea este: cărei forme de **TUG** și-au încredințat ei destinul etern?

Până la urmă orice chestiune este o întrebare cu caracter de test. Îl iubești pe Isus cu toată inima? A trăi și a dăruia aceste adevăruri va costa ceva; există o etichetă de preț. Vom fi noi cei ce vom face posibil ca aceasta să fie ultima generație?

De fiecare dată când păcătuim îi oferim un vot Satanei. Dar chipul lui Dumnezeu va fi reprodus întocmai în oameni. Onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos este implicată în desăvârșirea caracterului poporului Său. Dumnezeu aduce la îndeplinire promisiuni străvechi. Doar adventiștii propovăduiesc încheierea timpului de probă; nicio altă evanghelie nu permite acest lucru. Ascultarea poruncilor lui Dumnezeu prin aceiași credință pe care a avut-o și Isus va avea un rol important în a ne aduce în sfârșit la starea de inocență în care a trăit Adam înainte de căderea în păcat. Mai sunt oameni ca Enoh și în zilele noastre (Evrei 11:5). Vei fi și tu unul dintre ei? Dar eu?

La sfârșitul timpului de probă, credincioșii lui Dumnezeu vor arăta cum este caracterul Său prin cuvinte și prin fapte. Oricare ar fi împrejurările, ei vor rezista oricărei forme de constrângere. Pecetea și semnul sunt cele care trasează contrastul dintre alb și negru (Apocalipsa 7; 13). Cerul a așteptat mii de ani acest moment. Pecetea pusă celor în care Dumnezeu va putea avea încredere întotdeauna, oameni care sunt într-atât de întemeiați în adevăr încât nu vor fi niciodată abătuți de la aceasta cale – ei îi vor spune mereu "Da" lui Dumnezeu. În sfârșit este momentul deciziei pentru toți, de oriunde am fi.

Să pornim.

Subiecte de discuție:

1. Începând cu secolul al XIX-lea, care este agenția organizată de bază a lui Dumnezeu folosită pentru a transmite Mesajul celui de-al Treilea Înger?
2. Care este misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea?
3. Unde se dezvăluie încă învățăturile curate ale adevărului?
4. Care sunt cererile pe care le fac cei ce cred în TUG către organizația bisericii?
5. Dețin deja adventiștii aceste adevăruri? Ce se va întâmpla când acestea vor fi într-adevăr îmbrățișate?
6. De ce nu poate fi transferat caracterul?
7. Cred toți creștinii – într-o formă sau alta – în Teologia Ultimei Generații?
8. În lumina înțelegerii de acum mai clare a Teologiei Ultimei Generații, voi merge eu împreună cu Isus către o experiență mai înaltă?

SECȚIUNEA III

Cum să folosești TUG 14

TUG (Teologia Ultimei Generații) poate fi studiată în mai multe moduri. O parte dintre acestea sunt enumerate mai jos:

- **Întâlniri pentru rugăciune.** Poți să ajuți biserica ta locală să-și redobândească concentrarea pe adevărul prezent al Adventiștilor de Ziua Șaptea studiind TUG timp de 14 săptămâni.
- **Reînnoirea spirituală personală pe parcursul a două săptămâni.** Meditând asupra unei secțiuni în fiecare zi, vei ajunge la sfârșitul celor 14 în exact două săptămâni.
- **Studiul pe grupe mici.** Te-ai săturat să studiezi în grupe mici probleme care nu au nicio legătură cu adevărul prezent? TUG 14 se axează pe mesajul lui Dumnezeu pentru acest timp. Reanimează-ți grupul cu aceste capitole practice și diferite. Invită-i pe cei prezenți să se refere la subiectele de discuție de la sfârșitul fiecărui capitol.
- **Studii pregătitoare pentru botez.** În paralel cu alte studii, TUG 14 poate aduce indicații esențiale pentru cei care se pregătesc pentru botez.
- **Seria de întâlniri cu durata de șapte săptămâni.** Având în vedere că cele 14 puncte ale TUG sunt aranjate în șapte perechi, dacă veți parcurge o serie de întâlniri vineri seara și una în seara de Sabat timp de șapte săptămâni, veți acoperi câte una din cele șapte categorii în fiecare weekend.

- **Întâlniri de reînviore.** Se poate aranja ca un grup de vorbitori locali sau invitați să conducă o serie de întâlniri la care să fie prezentate în linii generale cele 14 puncte ale Teologiei Ultimei Generații.
- **Trusa de supraviețuire a studentului teolog.** Se întâmplă ca cei ce iubesc adevărul prezent să se simtă singuri și izolați atunci când doresc să răspândească adevărul în campusuri și în cadrul programelor teologice. TUG 14 poate constitui un punct comun între tine și un grup de studenți care sunt în căutarea unei reînviore. Încearcă să organizezi o întâlnire de week-end în campus sau în apropiere.
- **Tema conferinței tineretului.** O armată de tineri bine instruiți poate cuceri lumea cu ajutorul adevărului prezent. Pentru aceasta este necesară cunoașterea temeinică a esenței adevărului prezent. TUG constituie un punct de pornire.

TEOLOGIA ULTIMEI GENERAȚII ÎN 14 PUNCTE

Antropologia

1. Omul s-a născut cu slăbiciuni și înclinații spre păcat

Omul a fost creat ca să trăiască și nu ca să moară; a fost sortit reușitei și nu eșecului. Dar în momentul căderii în păcat, firea sa a fost degenerată în mod dramatic, așa că el se naște cu slăbiciuni și înclinații către păcat. În firea decăzută a omului există prea puțină înclinație de a-L căuta pe Dumnezeu și adevărul Său.

2. Pierduți din cauza deciziilor personale

Bărbații și femeile vor fi pierduți datorită deciziilor personale, nu din cauza faptului că s-au născut cu firi degenerate.

Meritul

3. Dumnezeu ia inițiativa

Pocăința este un dar de la Dumnezeu, pe care El a luat inițiativa de a-l aduce la îndemâna omului. Harul Lui este trimis în căutarea noastră încă înainte să ne dăm seama de nevoia noastră.

4. Nici un merit pentru faptele noastre

Nimic din ceea ce facem în umblarea creștină nu ne aduce vreun merit în ceea ce privește mântuirea noastră.

Cooperarea

5. Caracterul lui Isus reprodus în noi

Îndreptățirea este calea lui Dumnezeu de a-i socoti pe oameni neprihăniți și de a-i face astfel, în mod simultan. Prin faptul că îl declară neprihănit pe om, Dumnezeu nu scrie vreo ficțiune. Umblarea ucenicului este continuă și, prin procesul de sfințire, caracterul lui Hristos este reprodus în noi în mod desăvârșit. Atât îndreptățirea cât și sfințirea sunt lucrarea lui Dumnezeu, ambele fiind necesare și determinante pentru mântuire.

6. Ascultarea, o condiție pentru mântuire

Ascultarea este o condiție și o cerință permanentă pentru mântuire.

Întruparea

7. Isus S-a golit de Sine Însuși și a preluat trupul nostru păcătos

În timpul șederii Sale pe pământ, Isus, care a fost și rămâne Dumnezeu din veșnicii a renunțat la o parte din puterile Sale dumnezeiești și a trăit ca un om în trup păcătos printre oamenii cu trupuri păcătoase. El nu a venit printre noi pentru a da ascultarea unui Dumnezeu mai mic unui Dumnezeu mai mare, ci a venit ca un om care ascultă Legea cea Sfântă a

lui Dumnezeu. El ar fi putut să-și recapete acele puteri în orice moment, dar de dragul nostru a ales să trăiască așa cum trăim noi.

8. Isus a fost ispitit atât din exterior cât și din interior

Isus nu a vindecat nimic din ce nu și-a asumat. El a preluat umanitatea noastră degenerată și a fost ispitit atât din exterior cât și din interiorul ființei Sale. Chiar dacă a putut alege să păcătuiască, El nu a făcut-o. Astfel, întreaga viață pe care Isus a dus-o pe pământ este cea pe care o vom trăi și noi de îndată ce vom fi pecetluiți. Chiar după ce timpul de probă s-a terminat, puterea și prezența Sa continuă să-i influențeze pe cei care Îl urmează. Astăzi, El le oferă experiența victoriei prezente și complete asupra păcatului.

Ispășirea

9. Isus face acum ispășirea finală

Ispășirea făcută de Isus a fost promisă în Eden. Lucrarea Sa de ispășire a început odată cu întruparea și mai apoi moartea Sa ca Înlocuitor al nostru pe cruce. El a înviat din morți și a mers la ceruri în anul 31 e.n. pentru a ne reprezenta în fața Tatălui care a primit sacrificiul Său pentru noi. Prin acel sacrificiu noi putem fi îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu de îndată ce acceptăm darul iertării și al curățirii sufletului de la El. În anul 1844 e.n. El a intrat în a doua cameră a sanctuarului ceresc începând ultima fază a ispășirii. Astăzi Isus face ispășirea finală.

10. Curățirea din ceruri este legată de curățirea de pe pământ

Nici Luther și nici adventiștii mileriți care trăiau în 1844 nu au finalizat Reforma și nici nu au înțeles mesajele îngerului din capitolele 14 și 18 din Apocalipsa. Curățirea sanctuarului ceresc este legată de curățirea și purificarea vieții oamenilor de pe pământ. Sanctuarul va fi curățit atunci când Dumnezeu va avea un popor atât de întemeiat în adevăr încât aceștia nu vor mai fi niciodată clintii înspre a se îndoii de El sau a neglija vreo datorie cunoscută. Torentul de păcate ce aveau nevoie de iertare este uscat. Hristos rămâne cu cei ce L-au ales. Sfântul Duh ne dă putere să fim ascultători chiar și după ce slujba iertării s-a încheiat.

Amânarea și grăbirea

11. Amânarea celei de-a doua veniri a lui Isus printr-o Evanghelie parțială

A doua venire a lui Isus ar fi putut avea loc în timpul generației care a proclamat mesajele de la 1844, dar aceleași păcate care au ținut Israelul antic departe de țara făgăduinței au amânat intrarea Israelului modern în Canaanul ceresc. Necredința, spiritul lumesc, neconsacrarea și dezbinarea din interiorul poporului declarat al lui Dumnezeu ne-au făcut să rămânem în această lume plină de păcate și jale atât de mult timp.

12. Grăbirea celei de-a doua veniri și adoptarea principiului secerișului

Cerul a pus în puterea noastră ca prin viețile noastre consacrate care îl reflectă pe Isus să grăbim venirea Sa. Dumnezeu va aștepta maturizarea caracterului creștin la un număr semnificativ de oameni, căci principala condiție care va determina acele evenimente precum ploaia târzie, marea strigare, sigilarea și legea duminicală care la rândul lor vor afecta momentul când timpul de probă se va încheia și astfel pentru a doua venire a lui Isus.

Marea controversă și momentul luării unei decizii

13. Martorii marelui Tămăduitor

Fiind mai mult decât o culegere de declarații judiciare, Evanghelia este în primul rând preocupată să spună adevărul despre Dumnezeu ca fiind Cel mai bun Prieten al nostru. El este preocupat mai mult de vindecarea noastră decât de hotărârile legale. În marea controversă, martorii lui Dumnezeu spun povestea eliberării lor.

14. Momentul deciziei pentru planeta Pământ

În pofida insubordonării din trecut, noi credem ca Dumnezeu este gata sa lucreze printr-un popor de oameni pocăiți. El îi folosește pe Adventiștii de Ziua a Șaptea pentru a pregăti înălțarea la ceruri pe cei care doresc acest lucru. Nu este necesar nici un articol nou de credință în doctrinele fundamentale pentru a propovădui Teologia Ultimei Generații. Când Adventiștii vor îmbrățișa adevărul pe care ei îl au acum, vor fi

asemenea celor cinci fecioare înțelepte. Adevărurile Adventiste, înflăcărare de puterea transformatoare a Duhului Sfânt va da naștere luminii ce va spune lumii: "Iată-L pe Dumnezeuul vostru!" Caracterul lui Dumnezeu va fi descoperit mai clar și mai cuceritor decât oricând înainte pe planeta Pământ de către cei care Îl urmează pe Hristos. Va fi momentul deciziei pentru toți, de oriunde ar fi ei.

Resurse

Herbert Douglass, *La răscruce de drumuri* ;

<http://www.zguduireaadventismului.ro/wp-content/uploads/resurse/LRD.pdf>

Herbert Douglass, *De ce așteaptă Isus?*;

<http://www.zguduireaadventismului.ro/wp-content/uploads/resurse/Dece.pdf>

Jean Zurcher, *Atins de slăbiciunile noastre*;

<http://www.zguduireaadventismului.ro/wp-content/uploads/resurse/Atins.pdf>

Dennis Priebe, *Adevăruri uitate*;

Dennis Priebe, *Față în față cu adevărata Evanghelie*;

Ron Duffield, *Întoarcerea ploii târzii*;

CUPRINS

SECȚIUNEA I	5
Cel mai slab dintre cei slabi spune povestea lui Isus	5
SECȚIUNEA II	9
Antropologia	9
1. Omul s-a născut cu slăbiciuni și înclinații spre păcat	10
2. Pierduți din cauza deciziilor personale	16
Meritul	23
3. Dumnezeu ia inițiativa	24
4. Nici un merit pentru faptele noastre	28
Cooperarea	35
5. Caracterul lui Isus reprodus în noi	36
6. Ascultarea, o condiție pentru mântuire.....	43
Întruparea	49
7. Isus S-a golit de Sine Însuși și a preluat trupul nostru păcătos.....	50
8. Isus a fost ispitit atât din exterior cât și din interior	55
Ispășirea	61
9. Isus face acum ispășirea finală	62
10. Curățirea din ceruri este legată de curățirea de pe pământ.....	67

Amânarea și grăbirea	73
11. Amânarea celei de-a doua veniri a lui Isus printr-o Evanghelie parțială	74
12. Grăbirea celei de-a doua veniri și adoptarea principiului secerișului	79
Marea controversă și momentul luării unei decizii	87
13. Martorii marelui Tămăduitor	88
14. Momentul deciziei pentru planeta Pământ	94
SECȚIUNEA III	101
Cum să folosești TUG 14.....	101
Teologia ultimei generații în 14 puncte	102
Resurse	107